

ΤΟ ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΠΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

3/9/1860: Επεισδία στο Σύνταγμα στην επέτειο της 3ης Σεπτεμβρίου 1843 καταλήγουν σε συνθήματα εναντίον του Οθωνα και συλλήψεις πολλών διαδηλωτών 3/9/1919: Δίνεται δικαιώμα ψήφου στις Ιταλίδες 3/9/1926: Εγκαίνια της πρώτης ΔΕΘ 3/9/1929: Σύλληψη όλου του προσωπικού του «Ριζοσπάστη» για εσχάτη προδοσία 3/9/1938: Ιδρυση της Τέταρτης Διεθνούς (Τρότσκι) 3/9/1944: Ο ΕΛΑΣ απελευθερώνει τη δυτική Θράκη 3/9/1953: Κατάσχεση φύλλου της «Απογευματινής» γιατί δημοσίευσε συνέντευξη του Νίκου Ζοχαρίδη 3/9/1972: Βόρυβες στο προαύλιο της ΓΣΕΕ («Ομάδα Αρης») 4/9/1971: Βόρυβα σε παράθυρο της στρατιωτικής λέσχης (Ρηγιλής) 4/9/1974: Παραπέμπονται σε πειθαρχικά συμβούλια όλοι οι πανεπιστημιακοί που συνεργάστηκαν με τη χούντα 4/9/1985: 18 τραυματίες από επίθεση με χειροβομβίδες στο ξενοδοχείο «Γλυφάδω» 4/9/2004: Ρωσικές δυνάμεις επιτίθενται για απελευθέρωση ομήρων που κρατούσαν οι Τσετσένοι σε σχολείο του Μπερελάν (Οσετία), 344 νεκροί 5/9: Πακιστάν: Ημέρα άμυνας 5/9/1944: Εκτέλεση Ήρως Κουνταντοπούλου και 49 αγωνιστών στο σκοπευτήριο της Καισαριανής 5/9/1947: 3.000 από τους εκτοπισμένους στην Ικαρία αφίνονται ελεύθεροι 5/9/1948: Επίθεση ανταρτών στον Τύρναβο 5/9/1967: Φόνος Γάννη Χαλκίδη από αστυνομία, γιατί έκοψε κολόνα παροχής ρεύματος στη ΔΕΘ 5/9/1972: Επίθεση με χειροβομβίδες στο Ε' ΑΤ Αθήνας («Ομάδα Αρης») 5/9/1972: Σφραγή ισραηλινών αθλητών από τον «Μαύρο Σεπτέμβρη» 5/9/1977: Απαγωγή Χανς Μάρτιν Σλόρερ (RAF) 5/9/2002: Παράδοση Δημήτρη Κουφοντίνα (17Ν) 5/9/2003: Πρώτη εμφάνιση «Επαναστατικού Αγώνα» (διπλή βομβιστική επίθεση στα δικαστήρια της Ευελπίδων) 6/9/1861: Αποτυχημένη απόπειρα κατά της βασιλισσας Αμαλίας από τον φοιτητή Αριστείδη Δάσιο 6/9/1985: Ο Κωστής Στεφανόπουλος ιδρύει τη Δηλανα 6/9/1991: Το Λενίνγκραντ ονομάζεται και πάλι Αγία Πετρούπολη 7/9: Ημέρα κατά Αναλφαβητισμού 7/9/1941: Ιδρυση του ΕΑΜ 7/9/1942: Ξεκινά επταήμερη απεργία 60.000 εργάζομένων σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη για αύξηση μισθών και σταμάτημα των εκτελέσεων πατριωτών 8/9: Ημέρα για εξάλειψη ανολφαβητισμού, Γουνέα-Μπισάου: Ημέρα ανεξαρτησίας (1974), Ανδρόρα: Εθνική γιορτή, Ουγκάντα: Ημέρα δημοκρατίας (1967), Νότια Κορέα: Ημέρα ευχαριστιών 8/9/1944: Ο Αρης Βελουχιώτης μπαίνει στην Καλαμάτα μετά από σκληρή μάχη 8/9/1947: Ιδρυση της CIA 8/9/1962: Αγροτικά συλλαλητήρια στο Αγρίνιο 9/9/1919: Οι αστυνομικοί της Βοστόνης κατεβαίνουν σε απεργία 9/9/1942: Απολύνονται-εκτοπίζονται όσοι δημόσιοι υπάλληλοι απήργησαν τις δύο τελευταίες ημέρες στην κατοχική Αθήνα 9/9/1976: Θάνατος Μάρι Τσε Τουγκ 9/9/1984: Ενοποίηση Σωμάτων Ασφαλείας (ΕΛΑΣ).

● Να πούμε καλό χειμώνα; ●●● Να πούμε, αλλά να ξέρουμε τι εννοούμε ●●● Γιατί ο χειμώνας δια είναι μαύρος και άραχλος ●●● Με περισσότερη ανεργία, με πλατά και βαθιά φτώχεια, ακόμα και με πείνα ●●● «Καλό» μόνον εμείς μπορούμε να τον κάνουμε ●●● Αν ξεσκωδούμε και τα κάνουμε όλα λίμπα ●●● Κι αν συνειδητοποιήσουμε ότι δεν αρκεί να τα κάνουμε όλα λίμπα ●●● Πρέπει –επιτέλους– ν' αρχίσουμε να οργανωμάστε ΠΟΛΙΤΙΚΑ ●●● Για να παλέψουμε «τάξη προς τάξη» μ' εκείνους που απεργάζονται την «κινεζοποίησή» μας ●●● Κατά τα άλλα, εισήλθαμε ήδη στη φάση των εκβιασμών ●●● Αυτών που επανέρχονται ανά τριμηνο, μαζί με την έλευση της τρόικας ●●● Τα νέα μέτρα προετοιμάζονται πάντοτε μ' ένα καλό μπαράζ εκβιασμών ●●● Για την επόμενη δόση, ρε γαμώτο ●●● Που αν δεν την «πάρουμε» δια «χρεοκοπίσουμε» και τα λοιπά και τα λοιπά ●●● Το ότι είμαστε ήδη χρεοκοπημένοι δεν παιζει κανένα ρόλο ●●● Αναμενόμενη η ψήφιση του νόμου Δια-

μαντοπούλου μες στο κατακαλόκαιρο ●●● Σαν τους κλέφτες τους ψωφίζουν τέτοιους νόμους ●●● Το ίδιο είχε κάνει και ο Καραμανλής ο πρεσβύτερος με το νόμο 815 το 1978 ●●● Και τον έβαλε... εκεί που ήζερε, το 1979 ●●● Αντε, και στα δικά σας, σημερινοί φοιτητές και φοιτήτριες ●●● Το οφείλετε όχι μόνο στην Ιστορία, αλλά πρωτίστως στους εαυτούς σας ●●● Οσο για την συναίνεση των «250 και βάλε», αναμενόμενη κι αυτή ●●● Πιστοποίηση την ουσία της αστικής πολιτικής και αποκάλυψε την ουσία της πολιτικής τους ●●● Δεν θα κοστίσει σε

κανέναν αν –ειδικά αυτή– η συναίνεση πάρει σύντομα την άγουσα για τον σκουπιδοτενέκη της Ιστορίας ●●● Και στην Αντίπαρο έχει βελούτελες, πρετενέρο βλάκα ●●● Το λέμε γιατί είδαμε μια βοϊδσιά απορία στο μάτι σου ●●● Μα πώς με βρήκαν εδώ; ●●● Μεταμφιέσου, αγόρι μου, ή κρύψου στην τρύπα σου ●●● Τρεις του Σεπτέμβρη να γελάς ●●● Ή να ξερνάς ●●● Ο Γιωργάκης, λέει, δα έχει ως σημείο αναφοράς «το αξιακό πλαίσιο του ΠΑΣΟΚ» ●●● Ο Βενιζέλος, πάλι, παραδίδει μαθήματα... γλωσσολογίας ●●● «Δεν δέλουμε επαναδιαπραγ-

Αύξηση της τιμής πώλησης της «Κόντρας»

Απ' αυτό το φύλλο, όπως διαπιστώσατε, η τιμή πώλησης της «Κ» αυξήθηκε κατά 30 λεπτά. Δυστυχώς, οι δαπάνες έκδοσης αυξάνονται συνέχεια και δεν μπορέσαμε να κρατήσουμε άλλο την τιμή του 1 ευρώ. Ποτέ δεν κάνωμε σύγκριση με άλλες εφημερίδες, ούτε και τώρα θα επικαλεστούμε τις τιμές των άλλων φύλλων για να δικαιολογήσουμε την αύξηση. Οπως ακριβώς στα πολιτικά θέματα η «Κ» έχει τη δική της ανεξάρτητη και απολύτως διακριτή γραμμή, το ίδιο ισχύει και στα θέματα οικονομικής διαχείρισης της έκδοσης.

Οι καιροί είναι πάρα πολύ δύσκολοι και σύντομα θα ζητήσουμε και πάλι την οικονομική συνδρομή των φίλων και συντρόφων, προκειμένου να εξασφαλίσουμε την απρόσκοπτη συνέχιση της έκδοσης. Και είμαστε σύγουροι ότι θα την έχουμε. Γιατί αυτοί ξέρουν...

◆ «Την ύφεση δεν την προκαλεί το Μεσοπρόθεσμο Πρόγραμμα, την προκαλούν ο τεράστιος δημοσιονομικός εκτροχιασμός και το δυσθέρωτο χρέος». Τάδε έφη Μπένι στη Βουλή. Τι ακριβώς θελήσει να πει ο ποιητής; Τίποτα απολύτως. Επιβεβαίωσε απλώς ότι στη Βουλή λένε καμιά μ...α για να περνάει η ώρα. Διότι ποιος προκαλεί τον «τεράστιο δημοσιονομικό εκτροχιασμό», αν όχι η «ύφεση»; Κι αφού το ένα τροφοδοτεί το άλλο, δεν είναι το Μεσοπρόθεσμο, που τα συνεννώνει;

◆ Το υπουργείο Οικονομικών προσέλαβε τις BNP-Paribas, Deutsche Bank και HSBC ως αυτή τη Σύνοδο Κορυφής

δυστή τους.

Zan-Klout Τρισέ (Le Point)
Ο δρόμος εξόδου της Ελλάδας από την κρίση είναι μακρύς και δύσκολος. Η ελληνική οικονομία θα χρειαστεί μία δεκαετία για να ξανογίνει ανταγωνιστική.

Βόλφγκανκ Σόιμπλε

Αρα, αθροιστικά, αυτά που έχουμε στη διάθεσή μας, είναι 109 συν 45 και αθροιστικά οι δύο ευκολίες είναι 110 συν 109, δηλαδή 219 δισ. ευρώ είναι η ενίσχυση που έχουμε πάρει από

τους θεσμούς μας εταίρους. Πρόκειται για ένα συγκλονιστικό ποσό.

Ευάγγελος Βενιζέλος (28.7.11)
Είμαι προγραμματικά χαρούμενος και θα σας ελέγω περήφρωνς γιατί με το μικρό μου λιθαράκι καταφέραμε τουλάχιστον να υπάρξει ένα πλαίσιο Εθνικής συνενόησης στον ευαίσθητο χώρο της παιδείας, κάτιο το οποίο πάντα ήταν το ζητούμενο στα παρελθόντα έτη, αλλά ποτέ δεν έχει επιτευχθεί.

Α. Σπηλιώτης πουλούς

Δεν είναι Δημοκρατία ανώτατο όργανο Πανεπιστημίου να

μιλάει για μη εφαρμογή του νόμου. Το διο, ισχύει και για τα κόμματα της Βουλής.

Αννα Διαμαντοπούλου

Η χρεοκοπία είναι αναπόφευκτη για την οικονομική ανάκαμψη. Αν η Ελλάδα είχε αφεθεί να χρεοκοπήσει πέρυσι, τώρα θα είχε τα χειρότερα πίσω της. Τώρα είναι κλινικά νεκρή και τη διατηρούμε σε κόμμα.

Ρίτσαρντ Σουλίκ (πρόεδρος Βουλής Σλοβακίας)

Δεν πέσαμε έξω τυχαία, ούτε από σύμπτωση. Η χώρα βουλίζει επειδή εφέρμοσε μια πολιτική που όχι μόνο πόνεσε, αλ-

λά και απέτυχε. Μια πολιτική που οδήγησε την οικονομία σε διάλυση και την κοινωνία σε έκρηξη. Και για την οποία ουδείς πλέον δικαιούται να συντηρεί την παραμική αυτοπάτη.

I.K. Πρετεντέρης

Λόγω του εύθραυστου του χαρακτήρα της εμπιστοσύνης των αγορών, οι προβληματικές χώρες της Ευρωζώνης μπορεί να μην έχουν τον απαραίτητο χρόνο για δημοσιονομική προσαρμογή. Μπορεί να χρειαστούν νέα μέτρα δημοσιονομικής προσαρμογής.

Fitch

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Αστική συναίνεση επί της ουσίας

Καλά, τον Λοβέρδο κανένας δεν τον πτάρει στα σοβαρά, αφού οι πάντες γνωρίζουν ότι από καιρού εις καιρόν πετάει μια «ρουκέτα» για να απασχολήσει το όνομά του τη δημοσιότητα. Οταν, όμως, βγαίνει ο Ρέππιας και επί της ουσίας θέτει θέμα κυβερνητικής συνεργασίας ΠΑΣΟΚ-ΝΔ, θυμίζοντας ταυτόχρονα τη φράση του Παπανδρέου, ότι «η χώρα δεν έχει ανάγκη από εκλογές, έχει ανάγκη από αλλογές», τότε το πρόγραμα αλλάζει. Γιατί ο Ρέππιας είναι πλέον μυστικούσμβουλος του Μαξίμου και άτυπος συντονιστής της κυβέρνησης. Εμπειρος στα της δημοσιότητας (έχει χρηματίσει και κυβερνητικός εκπρόσωπος), δεν θα πετούσε τη «ρουκέτα», χωρίς να έχει συνεννοθεί προηγουμένως με τον Παπανδρέου και τους αμερικανούς συμβούλους προπαγάνδας. Συνεντευξιαζόμενος στη «Real News», ο Ρέππιας είπε ότι οι πρόωρες εκλογές δεν θα οδηγήσουν σε μια ισχυρή μονοκοματική κυβέρνηση, αλλά σε μια κυβέρνηση συνεργασίας, για να θέσει απνευστή το ερώτημα: «Και γιατί αυτή η κυβέρνηση αναγκαστική συνεργασίας είναι καλύτερη από μια συνεργασία που προκύπτει εκουσίως ως πολιτική επιλογή, πρόγραμμα που δεν προαπαιτεί εκλογές?».

Η δίλωση αυτή απασχόλησε επί δίημερο την επικαιρότητα, μέχρι να έρθει ο Παπανδρέου να βάλει τέλος στα σενάρια για κυβερνητική συνεργασία και πρόωρες εκλογές. Σενάρια, όμως, που τα διακινούν μεγαλοστέλχη του ΠΑΣΟΚ και όχι στελέχη της αντιπολίτευσης. Μοιάζει σαν η δήλωση Ρέππια να έγινε για να διαψευστεί από τον Παπανδρέου, που θα ήθελε να ξεχαστεί η μοιραία για εκείνον μέρα, όταν επί ένα εξάωρο τελούσε υπό παραίτηση, μέχρι που τον μετέπεισαν τα στελέχη του, για να προχωρήσει στη συνέχεια στον ανασχηματισμό, με τον οποίο πρόσφερε ουσιαστικά την κυβέρνηση στον Βενιζέλο, ο οποίος έκτοτε σηκώνει το

σκηνή, που κινούνταν σταθερά στο δίπολο της εναλλαγής των δυο μεγάλων κομμάτων, έγινε σταθερά του πολιτικού παιχνιδιού.

Η κυβέρνηση πιέζει συνέχως τη ΝΔ για συναίνεση και ο Σαμαράς πρέπει να βρει τρόπους να καλύπτει την επί της ουσίας συναίνεση του κόμματός του με αντιπολιτευτικές και αντιμνημονιακές κορόνες, χωρίς να παραλείπει να μιλά και για ανάγκη εκλογών (χωρίς ιδιαίτερη ζέση, πάντως). Ο Βενιζέλος, που πρέπει να φροντίσει και το πολιτικό του μέλλον, ασκεί τη συνεργασιολογία με ιδιαίτερο τακτ, χωρίς να επιπλέοται στη ΝΔ και ιδιαίτερα στον Σαμαρά, με τον οποίο έχει αποκαταστήσει έναν καλό δίαιυλο επικοινωνίας. Αντίθετα, ο Παπανδρέου, που ξέρει ότι είναι «τελειωμένος», γίνεται πιο επιθετικός, γιατί αν δεν την πέσει και στη ΝΔ, δεν θα «χει τίποτα να πει».

Αντίθετα, ο Σαμαράς προσπαθεί να γίνει επιθετικά συναντετικός, αναγκασμένος εκ των πραγμάτων να βαδίζει σε τεντωμένο σκοινί. Πώς να πείσει ότι αντιπαλεύει την κυβέρνηση πολιτική, όταν για παράδειγμα ψήφισε και με τα δυο χέρια το νόμο Διαμαντοπούλου, δημιουργώντας μεγάλα προβλήματα στη φοιτητική του παράταξη; Οσο και να ιδρωσαν οι συνεργάτες του για να πείσουν ότι στην άνω της μιας ώρας τελευταία συνάντησή του με τον Βενιζέλο ο Σαμαράς μόνο άκουγε ενημέρωση και δεν μπήκε σε διάλογο, είχε φροντίσει ο Βενιζέλος ελάχιστη ώρα πριν να δηλώσει ότι μιλήσαν (και δεν μίλησε μόνον ο ίδιος) για όλα τα ανοιχτά θέματα, ότι «το κλίμα ήταν πολύ καλό» και ότι «υπάρχουν πάντα πολλά και γόνιμα πεδία στα οποία υπάρχει σύγκλιση απόψεων». Την ίδια μέρα, μάλιστα, που πρώτη ειδιηση ήταν η απαίτηση της τροίκας για κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, ο αρμόδιος τομεάρχης της ΝΔ Ν. Νικολόπουλος εξέδιδε ανακοίνωση με την οποία έβγαινε... από τα δεξιά στην τρόικα: «Απαιτούνται νέες κοινωνικές συμφωνίες που θα εξασφαλίζουν την αναγκαία βελτίωση της ανταγωνιστικότητας των επιχειρήσεων - Επιβάλλεται αναδιαπραγμάτευση για τις κλαδικές συμφωνίες που "στέκουν" με υψηλές αμοιβές». Δεν παρέλειψε, δε, να ταχθεί υπέρ μιας «γενναίας μείωσης του μη μισθολογικού κόστους» (δηλαδή των ασφαλιστικών εισφορών).

Η κυβέρνηση φοβάται. Ξέρει πολύ καλά πως για τον ελληνικό λαό δεν μετράνε πια οι

μπαρούφες περί «σωτηρίας της χώρας», όταν αυτές συνδεύονται συνεχώς από νέα αντιλαϊκά μέτρα, χωρίς να διαφαίνεται καμιά προοπτική ελαφράς έστω ανακούφισης.

Γ' αυτό και προσπαθεί να μαζέψει όσες εφεδρείς υπάρχουν στο σύστημα. Οταν δεν έχεις τη δυνατότητα να χαλαρώσεις την πρακτική πολιτική, το ρίχνεις στη γελοία προπτογάνδα. Κι ό,τι βγει. Εδώ ο Καρχιμάκης έφτασε στο σημείο να δηλώσει ότι πρέπει «να διαπραγματευτεί με την τρόικα, δηλαδή με τους πολιτικούς εκπροσώπους των δανειστών, παράταση του χρόνου προσφοργής για τα δημόσια ελλείμματα καθώς και την ενίσχυση των αναπτυξιακών μέτρων, γιατί οι Έλληνες πολίτες δεν αντέχουν άλλο». Οταν, δε, ρωτήθηκε, αν οι εκλογές θα έδιναν λύση, απάντησε σαν γνήσιος... πασοκονεοδημοκράτης: «Έμεις θελουμε αλλαγή του μήγματος της οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής».

Δεν αξίζει να σχολιάσουμε τις δηλώσεις Παναγόπουλου. Ο εργαστοπατέρας αυτός φροντίζει σε κάθε ευκαιρία να δείχνει ότι αποτελεί ξετσπώτο τσιράκι της κεφαλαιοκρατίας. Αν υπενθυμίζουν κάτι τα τελευταία καμώματά του είναι πως η εργατική τάξη πρέπει να ξεκινήσει την πολιτική και συνδικαλιστική της ανασυγκρότηση, για να μπορέσει ν' αντιπαλέψει τη λαϊλαπτικής «κινεζοποίησης».

Καμώματα

«**Α**νέλαβα μία ευθύνη, μία δυσβάστακτη ευθύνη, το ξέρετε πολύ καλά ότι αυτό έγινε χωρίς να το επιθυμώ ή να το επιθώκω και προκειμένου να φέρω σε πέρας αυτή την αποστολή που την θεωρώ εθνική, έχω κατά πάσα πιθανότητα θυσιάσει οποιαδήποτε πολιτική μου προοπτική». Τάδε έφη Ευάγγελος Βενιζέλος, σε συνέντευξη Τύπου που έδωσε στις 22 Αυγούστου. Στην περίπτωση του Βενιζέλου δεν μπορεί να πεις «γλώττα λανθάνουσσα». Και καλά Ελληνικά γνωρίζει και άριστος χειριστής της ΝΔ Ν. Νικολόπουλος εξέδιδε ανακοίνωση με την οποία έβγαινε... από τα δεξιά στην τρόικα: «Απαιτούνται νέες κοινωνικές συμφωνίες που θα εξασφαλίζουν την αναγκαία βελτίωση της ανταγωνιστικότητας των επιχειρήσεων - Επιβάλλεται αναδιαπραγμάτευση για τις κλαδικές συμφωνίες που "στέκουν" με υψηλές αμοιβές». Δεν παρέλειψε, δε, να ταχθεί υπέρ μιας «γενναίας μείωσης του μη μισθολογικού κόστους» (δηλαδή των ασφαλιστικών εισφορών).

Ανέλαβε, λέει, μια δυσβάσταχτη ευθύνη, χωρίς να το επιδιώκει, αλλά επειδή συναισθάνθηκε το βάρος της εθνικής ευθύνης. Και μ' αυτή την ανάληψη έχει, κατά πάσα πιθανότητα θυσιάσει οποιαδήποτε πολιτική του προπτογάνδας. Γιατί, όμως; Αφού η εθνική προσπάθεια θα στεφθεί στο τέλος από επιτυχία, όπως καθημερινά και ο ίδιος διατείνεται, αυτός θα δρέψει πολιτικά τους καρπούς. Κι εν πάσῃ περιπτώσει, ποια ήταν η πολιτική προοπτική που θυσίασε; Να γίνει αρχηγός του

Καθόλου ηρωική

Πάσχισε πολύ ο Παμπούκης να δώσει το χαρακτήρα της ηρωικής εξόδου στην από μέρους του εγκαταλειψη του κυβερνητικού σκάφους. Δεν έπεισε, όμως, ούτε τις φυλλάδες της αντιπολίτευσης (για τις κυβερνητικές ούτε λόγος). Οταν έχεις φάει έναν κουβά σκατά και ενοχλείσαι για μια μόγια που κάθησε πάνω στην τελευταία μπουκιά, όπως καταλαβαίνετε δεν μπορείς να γίνεις πιστευτός. Ειδικά όταν προσπαθείς να δώσεις δραματικό τόνο στην παραίτησή σου, μιλώντας για «πατριωτικό καθήκον» και άλλα τέτοια ηχηρά.

Ο Παμπούκης έχασε την εμπιστοσύνη της οικογένειας Παπανδρέου, τεθήκε στο πολιτικό περιθώριο και αποφάσισε να την κάνει έγκαιρα, για να φροντίσει τις προσωπικές του μπήγκες και να περισώσει όσο πολιτικό κεφάλαιο κατάφερε να συγκεντρώσει. Ο ρόλος του υφισταμένου του Χρυσοχοΐδη, που στεγάζεται σε κτήριο στη μετώπη του οποίου ο Παπουτσής έβαλε ταμπέλα «Αρχηγείο Λιμενικού Σώματος», όχι μόνο δεν του πήγαινε, αλλά τον έριχνε στην ξεφτήλια. Δεν ήταν αυτό που λέμε «πολιτικός καριέρας» για να υποστεί τον υποβιβασμό του από δημιορχος σε κλητήρα και να τον υπομείνει με τη λογική του «μικρότερου κακού», όπως κάνουν άλλοι. Ήταν ένας μπήγκες στην πολιτική οποίος προσπαθεί να συνεχίσει την πολιτική του Παπανδρέου. Ήταν αρχική πουρός και βρέθηκε εκτός μπαχτσέ. Προτίμησε ν' αποχωρήσει, λοιπόν, για να συνεχίσει τις μπήγκες του, όπως έκανε εδώ και πολλά χρόνια.

Τι μπήγκες κάνει ο Παμπούκης; «Παιδί» του (δεξιού, παρεμπιπτόντως) Φλογάρι, διαπτηρούσε μ' αυτόν, τη Σιούτη και άλλους ένα από τα μεγαλύτερα δικηγορικά γραφεία, ειδικευμένο στο διεθνές εμπορικό δίκαιο. Μ' άλλα λόγια, έχει πελάτες μεγάλους καπιταλιστικούς ομίλους που κάνουν μπήγκες στην Ελλάδα. Δεν αισχολείται με ποινικά θέματα, αλλά με θέματα που έχουν να κάνουν με τις μπήγκες και τις σχέσεις ανάμεσα σε καπιταλιστές και ανάμεσα σε καπιταλιστές, κράτη και διεθνείς οργανισμούς.

Υπ' αυτή την ιδιότητά του, του νομικ

■ Χιλή Φοιτητική έκρηξη και εργατικές κινητοποιήσεις

«Τίποτα δεν είναι τζάμπα σ' αυτή τη ζωή. Από τη στιγμή που τα πάντα τελικά διεκπεραίνονται μέσω των φόρων που τους πληρώνει η κοινωνία ως σύνολο... κάποιος θα πρέπει να πληρώσει». Μ' αυτά τα κυνικά λόγια απάντησε στο αίτημα των φοιτητών για δημόσια δωρεάν ανώτατη εκπαίδευση ο πολυεκατομμυριούχος πρόεδρος της Χιλής Σεμπάστιον Πινιέρα, σε συνέντευξη που έδωσε στο ραδιόφωνο του Πανεπιστημίου της Χιλής στις 13 Αυγούστου. Δυο μέρες πριν, στις 11/8 ο Πινιέρα είχε υπογράψει το νέο νόμο για την εκπαίδευση, που προβλέπει «ανεξάρτητη» αρχή για την επιβλεψη της ποιότητας του εκπαιδευτικού συστήματος, περισσότερες υποτροφίες για τους φτωχούς φοιτητές και μείωση των επιτοκίων δανεισμού των φοιτητικών δανείων από το 5.3% στο 4%.

Ο νέος νόμος για την Παιδεία δεν αλλάζει τον χαρακτήρα του εκπαιδευτικού συστήματος που εγκοθιδρύθηκε από την εποχή του δικτάτορα Πίνοσετ, όταν η ευθύνη για τα δημόσια σχολεία μεταφέρθηκε από το υπουργείο Παιδείας στους δήμους. Τα παιδιά των πλούσιων οικογενειών πήγαιναν και συνεχίζουν να πηγαίνουν στα ιδιωτικά σχολεία και πανεπιστήμια, τα διδακτρά των τελευταίων είναι εξοντωτικά και το σύστημα αποκλείει τους θαρρείς (στην πλειοψηφία τους Μαπούτσε) από την ανώτατη εκπαίδευση.

Οι φοιτητές όμως απαιτούν δωρεάν παιδεία, γ' αυτό και συνεχίζουν τις κινητοποιήσεις τους εδώ και πάνω από δύο μήνες. Μέσα στον Αύγουστο πραγματοποίησαν δύο συγκεντρώσεις. Μία στις 4 και μία ακόμα μεγαλύτερη στις 9 Αυγούστου, όταν εκατοντάδες χιλιάδες φοιτητές κατέβηκαν στους δρόμους της πρωτεύουσας Σαντιάγο (για 70 χιλιάδες έκανε λόγο η αστυνομία, για 150 χιλιάδες οι διοργανωτές), αλλά και σε άλλες πόλεις της χώρας. Σύμφωνα με τους διοργανωτές των φοιτητικών διαδηλώσεων, οι διαδηλώσεις του Αυγούστου είχαν ξεπεραστεί σε αριθμό μόνο από την μεγάλη διαδηλωση της 30ής Ιουνίου, όταν πάνω από 200 χιλιάδες φοιτητές κατέβηκαν στους δρόμους στη μεγαλύτερη φοιτητική κινητοποίηση των τελευταίων δύο δεκαετιών.

Οι διαδηλώσεις ήταν σε γενικές γραμμές ειρηνικές. Στο τέλος των διαδηλώσεων σημειώθηκαν μικρής κλίμακας συγκρούσεις από νεαρούς που πέταξαν πέτρες σε αυτοκίνητα και κτήρια. Παράλληλα με τις φοιτητικές κινητοποιήσεις, η Κεντρική Ενωση Εργατών κατέβηκε σε 48ωρη απεργία στις 23 και 24 Αυγούστου, απαιτώντας συνταγματικές αλλαγές, μείωση της φορολογίας και δωρεάν Παιδεία. Ήταν η πρώτη 48ωρη απεργία στην ιστορία της Χιλής, η οποία πλαισιώθηκε από πάνω από 80 συνδικάτα από τις συγκοινωνίες και τις υπηρεσίες υγείας, με τους απεργούς να εκτοξεύουν πέτρες κατά των μέσων μεταφοράς για να εμποδίσουν τη μετακίνηση των απεργούς παστών.

Την προηγούμενη Τετάρτη (24 Αυγούστου) οι απεργοί και οι φοιτητές απέκλεισαν τη λεωφόρο Αλαμέδα στο Σαντιάγο, μερικά τετράγωνα από το προεδρικό μέγαρο. Λίγο μετά τις δύο τη μεσημέρι έσπασαν οι πρώτες οδομοχίες, κατά τις οποίες δολοφονήθηκε ο ψυχρώ από τους χιλιανούς μπάτσους ένας 16χρονος μαθητής που δεν συμμετείχε στις συγκρούσεις αλλά τις παρακολούθουσε από κοντά. Από τις σφαίρες της αστυνομίας δε γλίτωσε κι ένας 18χρονος που πυροβολήθηκε στο μάτι και νοσηλεύεται σε κρίσιμη κατάσταση. Η άγρια καταστολή αποτυπώνεται στον αριθμό των συλλήψεων: 1.394 συλλήψεις σε ολόκληρη τη χώρα. Η «δημοκρατία» στο απόγειό της, όμως οι φοιτητές συνεχίζουν...

Kαι να που τα «αποβράσματα» χτύπησαν μέσα στη μητρόπολη του ευρωπαϊκού καπιταλισμού, στο Λονδίνο, αλλά και σε μια σειρά βρετανικές πόλεις όπως το Μάντσεστερ, το Μπρίστολ, το Σάλφορντ, το Λίβερπουλ, το Νότιγχαμ και το Μπέρμιγχαμ, σε ένα κύμα βίας που διήρκησε μόλις τέσσερις μέρες αλλά συγκλόνισε τον κόσμο με την βιαιότητά του. Γ' αυτό και χαρακτηρίστηκαν από τον βρετανικό Τύπο «μέρες καταστροφής και ανομίας».

Το αποτέλεσμα μοιάζει να δικαιώνει το χαρακτηρισμό: πέντε νεκροί, εκατοντάδες καμένα και λεηλατημένα μαγαζιά, αλλά και αστυνομικά τμήματα, 3.100 συλλήψεις, εκατοντάδες καταδίκες σε δικαστήρια «φραστ-τρακ» (ένας μοντέρνος όρος για τα έκτακτα στρατοδικεία, που λανσαρίστηκε από τον βρετανικό Γκάρντιαν) από όποια (νεολαίους στην πλειοψηφία τους) που δεν ανήκαν μόνο στους «κακούς» μετανάστες ήσαν στην αστυνομική αστυνομία έχει να επιδείξει πλούσιο έργο. Σύμφωνα με το προκαταρκτικό πόρισμα της IPCC που δημοσιεύτηκε στις 9 Αυγούστου. Επομένως, και οι τρεις σφαίρες που έπεσαν ανήκαν στα αστυνομικά όργανα και όχι στους «υπόπτους».

Η δολοφονία του Ντάγκαν δεν ήταν κεραυνός εν αιθρίᾳ. Από το 1998 μέχρι σήμερα πάνω από 300 όποια έχουν δο-

λιφρονθεί από την αστυνομία χωρίς να έχει φυλακιστεί ούτε ένας μπάτσος. Μια ματιά να ρίξει κανείς στην ιστοσελίδα της IPCC θα βρει πρόσφατα περιστατικά δολοφονίων πριν αλλά και μετά την δολοφονία του Ντάγκαν (βλ. ένθετο). Οι δολοφονίες συνοδεύονται από τον ραπτισμό στον οποίο η βρετανική αστυνομία έχει να επιδείξει πλούσιο έργο. Σύμφωνα με στοιχεία που είχαν δημοσιευτεί πολλαίστερα από τον βρετανικό Γκάρντιαν (17/10/10), η πιθανότητα να υποστεί σωματική έρευνα ένας μαύρος από την αστυνομία είναι 26 φορές μεγαλύτερη από έναν λευκό. Στο δε Λονδίνο, οι κοινωνικές ανισότητες οξύνονται επικίνδυνα, με το 10% των πλουσιότερων να κατέχει 273 φο-

Δολοφόνοι με στολή

Hη δολοφονία του Μάρκ Ντάγκαν έγινε γνωστή λόγω των πρόστιμων ταραχών στις βρετανικές πόλεις. Δεν ήταν όμως ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία. Αρκεί να ρίξει κανείς μια ματιά στην ιστοσελίδα της IPCC για να βρει πρόσφατα περιστατικά δολοφονίων πριν αλλά και μετά την δολοφονία του Ντάγκαν. Οπως του μπάτσου που ξυλοκόπησε άγρια έναν 21χρονο άνδρα στο Νότιγχαμ τον Ιούλιο του 2010 (βλ. http://www.ipcc.gov.uk/news/Pages/pr_300811_nottsassault.aspx) κατά την στιγμή της σύλληψής του με την υπόψια κλοπής ενός αυτοκινήτου. Ο μπάτσος του ξυλοκόπησε τόσο πολύ στο θώρακα με αποτέλεσμα ο 21χρονος να πεθάνει λίγο αργότερα στο νοσοκομείο. Ο μπάτσος αποδίληκε τον περασμένο Απρίλιο (9 μήνες μετά!) και στης 30 Αυγούστου (...όλως τυχαίως 20 μέρες μετά τις ταραχές), το δικαστήριο τον βρήκε ένοχο αλλά δεν έχει αποφασίσει ακόμα την ποινή που θα του επιβάλει, αφού ανέβαλε την απόφαση για τις 28 Σεπτεμβρίου!

Δύο ακόμα περιστατικά δολοφονιών «υπόπτων» αμέσως μετά τη σύλληψή τους σημειώθηκαν στις 16 και στις 22 Αυγούστου (βλ. <http://www.ipcc.gov.uk/news/Pages/default.aspx>), δηλαδή μετά τις ταραχές που συντάραξαν τη Βρετανία! Στο πρώτο περιστατικό, που έγινε στις 16 Αυγούστου το απόγευμα στο Μπάροου, οι μπάτσοι συνέλαβαν έναν άντρα με την υπόψια ότι επιχειρούσε να προκαλέσει φθορές σε ένα διαιρέματος. Ο ένας μπάτσος χτύπησε επανειλημμένα τον συλληφθέντα με ηλεκτροσόκ (taser, που προκαλεί παραλυση των μυών), ενώ ο δεύτερος την ώρα μετά την υπόψια ότι επιχειρούσε να προκαλέσει φθορές σε ένα διαιρέματος. Ο ένας μπάτσος χτύπησε επανειλημμένα τον συλληφθέντα με ηλεκτροσόκ (taser, που προκαλεί παραλυση των μυών), ενώ ο δεύτερος την ώρα μετά την υπόψια ότι επιχειρούσε να προκαλέσει φθορές σε ένα διαιρέματος. Ο ένας μπάτσος χτύπησε επανειλημμένα τον συλληφθέντα με ηλεκτροσόκ (taser, που προκαλεί παραλυση των μυών), ενώ ο δεύτερος την ώρα μετά την υπόψια ότι επιχειρούσε να προκαλέσει φθορές σε ένα διαιρέματος.

Το δεύτερο περιστατικό έγινε στο Γουίνες το απόγευμα της 22ης Αυγούστου. Οι μπάτσοι συνέλαβαν έναν 25χρονο άνδρα μετά από κλήση κατά τη διάρκεια ενός καυγά. Κατά τη σύλληψη του χρησιμοποιήσαν σπρέι πιπεριού για να τον ακινητοποιήσουν και το πέτυχαν. Μετά τη μεταφορά του στο αστυνομικό τμήμα ο άντρας αισθάνθηκε άδιαθεσία και μεταφέρθηκε στο Γενικό Νοσοκομείο του Γουόρινγκτον, όπου πέθανε δύο ώρες μετά (στις 7:09 μμ).

ρές περισσότερο πλούτο από το 10% των φτωχότερων, γεγονός που κάνει τη βρετανική πρωτεύουσα τη χειρότερη από αποψη κοινωνικών ανισοτήτων στον ανεπτυγμένο κόσμο, όπως επεσήμανε ο καθηγητής Ντάνι Ντόρλινγκ του πανεπιστημάτου του Σέφιλντ σε πρόσφατο βιβλίο του. Αυτό αντανακλάται ακόμα και στο όριο ζωής, που για τους πλουσιότερους Λονδρέζους αυξάνεται ένα έτος κάθε χρόνο, ενώ παραμένει σχεδόν στάσιμο για τους φτωχότερους.

Η έξυνση των κοινωνικών ανισοτήτων έκανε τον Ντόρλινγκ να υποστηρίξει ότι το χάσμα μεταξύ πλούσιων και φτωχών είναι το μεγαλύτερο από την εποχή της δουλείας. Αυτά όμως είναι... ψιλά γράμματα για τον διασχιστή της εξουσίας των καπιταλιστών. Γ' αυτό και ο Κάμερον έσπευσε να τονίσει ότι τα γεγονότα είναι άσχετα με κοινωνικά αίτια και με τις πρόσφατες περικοπές (που έπληξαν ιδιαίτερα τη διοικ

Αντίσταση στο σιωνιστικό lebensraum

Ηεπίθεση της 18ης Αυγούστου ενάντια σε ισραηλινό λεωφορείο και ένα αικόνα IX σε κεντρικό αυτοκινήτοδρομο, 16 χιλιόμετρα από το ισραηλινό θέρετρο Ειλάτ κοντά στα σύνορα με την Αίγυπτο και την Ιορδανία, με αποτέλεσμα οχτώ ισραηλινούς νεκρούς (έξι πολίτες και δύο στρατιώτες) που το Ισραήλ απέδωσε στην παλαιοιστική αντίστασιακή οργάνωση Λαϊκές Επιτροπές Αντίστασης από τη Λωρίδα της Γάζας, τα σιωνιστικά αντίποινα με τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς στη Λωρίδα της Γάζας, που είχαν ως αποτέλεσμα το θάνατο δεκάδων Παλαιοιστίνων (22 σκοτώθηκαν μόνο μέσα σε μία εβδομάδα), καθώς και του ηγέτη της οργάνωσης των Λαϊκών Επιτροπών Αντίστασης Καμάλ αλ-Ναϊράμπι, η παλαιοιστική απάντηση με καταγισμό 150 ρουκετών από τη Λωρίδα της Γάζας προς το Ισραήλ, που είχαν ως αποτέλεσμα ένα νεκρό και 20 τραυματίες, συνθέτουν το σκηνικό των συγκρούσεων του τελευταίου μήνα στην Παλαιστίνη.

Δυο φορές οι παλαιοιστικές οργανώσεις συμφώνησαν σε

ανακωχή. Η πρώτη ήταν την Κυριακή 21 Αυγούστου (από τη Τζιχάντ και την Εζεντίν Άλ Κασάμ, τη στρατιωτική πττέρυγα της Χαμάς), η οποία όμως τερματίστηκε, όταν σε μία ισραηλινή επιδρομή σκοτώθηκε στρατιωτικός διοικητής της Τζιχάντ, και η δεύτερη την Παρασκευή 26 Αυγούστου από τη Τζιχάντ. Οι Ταξιαρχίες Αμπου Άλι Μουσταφά (ένοπλη πττέρυγα του Λαϊκού Μετώπου για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης) συνέχισαν τις επιθέσεις με δύο ρουκέτες στην πόλη Ασκελόν, αρνούμενες την ανακωχή.

Οι Σιωνιστές έχουν ν' αντιμετωπίσουν όχι μόνο την ζέυνση των επιθέσεων της παλαιοιστικής αντίστασης από τη Λωρίδα της Γάζας, αλλά και μια νέα απειλή, από τα αιγυπτιακά εδάφη αυτή τη φορά, αφού η επιθέση της 18ης Αυγούστου έγινε με διείσδυση μοχλητών μέσα από τα αιγυπτιακά σύνορα, γι' αυτό και στις συμπλοκές που ακολούθησαν με τους ενόπλους οι Σιωνιστές σκότωσαν πέντε αιγυπτιούς αστυνομικούς. Σημειωτέον ότι κανείς δεν έχει αναλάβει την ευ-

θύη για την επιθέση αυτή, ενώ οι Λαϊκές Επιτροπές Αντίστασης αρνούνται κάθε ανάμιξη (αν και χαιρετίζουν την επιθέση).

Σύμφωνα με τους Τάιμς της Ουάσιγκτον, οι αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες θεωρούν ότι πίσω από την επιθέση στο Ειλάτ πιθανώς να κρύβεται η Άλ Κάιντα κι αυτό είναι που ανησυχεί τους Σιωνιστές που βλέπουν ότι η πτώση του Μουμπτάρακ αδυνάτισε τα δυτικά τους σύνορα με την Αίγυπτο. Γι' αυτό και το Ισραήλ ενισχύει τις στρατιωτικές του δυνάμεις στην περιοχή, στελνόντας μάλιστα δύο επιπλέον πολεμι-

παλαιοιστικού κράτους.

Απέναντι στην προσφυγή αυτή οι Σιωνιστές απειλούν με προσαρτήσεις εδαφών (στην κοιλάδα του Ιορδάνη και στους μεγαλύτερους εποικισμούς στη Δυτική Οχθή), σύμφωνα με δηλώσεις του υπουργού Υποδομών του Ισραήλ, Ούζι Λαντάου. Αυτή η πολιτική ενισχύεται και από κονδυλοφόρους του ισραηλινού Τύπου. Σε άρθρο που δημοσιεύτηκε στις 26/8 στην Χαραρέτζ, με τίτλο «Ο Ζωτικός χώρος ως αιτιολόγηση των ισραηλινών εποικισμών», ο αρθρογράφος χρησιμοποιεί για πρώτη φορά την έκφραση "lebensraum" (Ζωτικός χώρος), την ίδια δικαιολογία δηλαδή που χρησιμοποίησαν οι Ναζί για να εξαπολύσουν το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο: «Ξαφνικά έχουμε ελεύψη χώρου εδώ στο Ισραήλ, το οποίο έχει γεμίσει και χρειάζεται ζωτικό χώρο. Κάθε καλλιεργημένο άτομο γνωρίζει ότι αυτό είναι ένα κατάπτυστο γερμανικό σχέδιο, απαγορευμένο για χρήση, εξαιτίας των συνειρμών που αποφέρει. Ωστόσο, οι άνθρωποι αρχίζουν να το χρησιμοποιούν, αν όχι ευθέως, πάντως με

Καντάφι τέλος, ο πόλεμος όμως;

φαινόμενα βίας αικόμα και αυτοκαταστροφικά, όσο καθυστέρει η πολιτική συγκρότηση των καταπιεζόμενων τάξεων, όχι για ένα κοπιταλισμό με «ανθρώπινο πρόσωπο», αλλά για την ανατροπή του.

ΥΓ: Η καταδίκη της «αναρχίας» από τα βρετανικά ΜΜΕ έκανε κάποιους βρετανούς αναρχικούς της Ομοσπονδίας Αλληλεγγύης (βλ. άρθρο με τίτλο «Οι Αναρχικοί απαντούν στις ταραχές του Λονδίνου», <http://libcom.org/news/north-london-solfeds-response-london-riots-09082011>) να καταδικάσουν τις πυρπολήσεις καταστημάτων σε πολυκοποικίες με σπίτια από πάνω τους, τις ληστείες και τις επιθέσεις σε εργαζόμενους κατά τη μεταφορά τους στη δουλειά, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο! Αν αυτό δεν αποτελεί δήλωση νομιμοφρούσης προς το καθεστώς, είναι σίγουρα πολιτική μωσατία μπροστά στη βία των κολασμένων. Το ζήτημα δεν είναι η καταδίκη της βίας, αλλά η οργάνωσή της σε επαναστατική βάση. Για να θυμηθούμε και τον γερο-Κάρολο, η βία είναι η μαμή της νέας κοινωνίας...

Ο φόβος των Ισλαμιστών

Το πιο ανησυχητικό για τους ΝΑΤΟϊκούς είναι το γεγονός ότι μέσα στους αντικαθεστωτικούς αντάρτες υπάρχουν θύλακες ισλαμιστών μοχλητών, πρόγραμμα για το οποίο από τον πρεσβυτέρο Μάρτη είχε προειδοποιήσει ο ανώτατος στρατιωτικός διοικητής των δυνάμεων του ΝΑΤΟ στην Ευρώπη, Τζέιμς Σταυρίδης, μιλώντας μπροστά στην επιτροπή στρατιωτικών υποθέσεων της αμερικανικής Γερουσίας, όπου έκανε λόγο για μοχλητές της Άλ Κάιντα και της Χεζμπούλα στους κόλπους της αντιπολίτευσης. Παρόμοιες ανησυχίες αποτυπώθηκαν και σε πρόσφατο έγγραφο του ΟΗΕ, που διέρρευσε στο διαδίκτυο στις 22/8.

Μεταξύ των αντικαθεστωτικών αντάρτων που προέρχονται από τους κόλπους των ισλαμιστών είναι και ο Αμπντέλ Χασίντι, ο οποίος σε παλαιότερη συνέντευξη του στην ιταλική εφημερίδα *Il Sole 24 Ore* είχε παραδεχτεί ότι ορισμένοι από τους μοχλητές του, που πολεμάνε στους κόλπους της αντιπολίτευσης, και μάλιστα στην πρώτη γραμμή, είχαν στημείο που «εάν οι οπαδοί του Καντάφι θελήσουν να διεξάγουν μια ανταρ-

να πολεμήσουν τους Αμερικάνους στο Ιράκ, ενώ ο ίδιος είχε πολεμήσει στο Αφγανιστάν πριν συλληφθεί το 2002 στην Πεσαρά, παραδοθεί στους Αμερικάνους και στη συνέχεια φυλακιστεί στη Λιβύη μέχρι το 2008 που αποφυλακίστηκε. Ο Χασίντι είχε χαρακτηρίσει τους μοχλητές αυτούς «πατριώτες και καλούς μουσουλμάνους», προσθέτοντας ότι τα μέλη της Άλ Κάιντα είναι «επίσης καλοί μουσουλμάνοι και μάχονται τους εισβολείς».

Οι φόβοι για μετατροπή της Λιβύης σ' ένα νέο Ιράκ ενισχύονται από το γεγονός της απελευθέρωσης εκαποντάδων ισλαμιστών μοχλητών μετά την κατάληψη της κακόφημης φυλακής Αμπου Σαλίμ στην Τρίπολη από τους αντικαθεστωτικής αντάρτες. Σύμφωνα με τον Νομάν Μπενούτριαν, πρώην στέλεχος του Λιβυκού Ισλαμικού Μοχλητικού Μετώπου, οι ισλαμιστές μοχλητές που απελευθερώθηκαν μπορεί να φτάνουν τους

σία όπως στο Ιράκ, θα έχουν πρόσβαση σε εκρηκτικά χιλιάδες φορές περισσότερα από τους αντάρτες του Ιράκ.

Γ' αυτό και το Μεταβατικό Εθνικό Συμβούλιο (ΕΜΣ) δεν έχει αποφασίσει ακόμα τη μεταφορά του στην Τρίπολη και παραμένει στη Βεγγάζη, επικαλούμενο λόγους ασφαλείας. Δεν είναι σίγουροι για την κατάσταση που θα επικρατήσει με τις διαφορετικές ομάδες ανταρτών από διάφορες περιοχές της χώρας-μερικοί από τους οποίους πρώτη φορά βλέπουν την πρωτεύουσα- να έχουν καταλάβει θέσεις μέσα σ' αυτή. Και δεν έχουν άδικο. Στα τέλη του Ιουλίου, ο πρώην υπουργός Εσωτερικών και επικεφαλής των ειδικών δυνάμεων του Καντάφι, Αμπντέλ Φατάχ Γιούνες, ένας από τους πρώτους καθεστωτικούς που αποσκίρπτηκαν και στρατιωτικός διοικητής της προσωρινής κυβέρνησης της Βεγγάζης, δολοφονήθηκε υπό οδιευκρίστες συνθήκες.

Ο διορισμός αυτός προκάλεσε την οργή των ανταρτών της Μισράτα, που δηλώσαν ότι σε περίπτωση που πραγματοποιηθεί οι αντάρτες της Μισράτα κατέβηκαν σε διαδήλωση φωνάζοντας ότι το αίμα των μαρτύρων θα προδοθεί από αυτό το διορισμό, την άρα που αντάρτες κράδιαν τα οπλά τους και πυροβολούσαν στον αέρα δηλώνοντας σοκαρισμένοι.

Αβέβαιο μέλλον

Ο φόβος για μετατροπή της Λιβύης σε νέο Ιράκ κάνει το ΕΜΣ αρκετά προσκεπτικό στο να ζητήσει ένη βοήθεια στο έδαφος. Γ' αυτό και ο επικεφαλής του, ο πρώην υπουργός Δικαιοσύνης Μουσταφά Αμπντέλ Τζαλί, δήλωσε ότι δεν χρειάζεται η αποστολή διεθνώς ειρηνευτικής δύναμης στη Λιβύη και φαίνεται να απορρίπτει το σχέδιο του ΟΗΕ για αποστολή στρατιωτικών παρατηρητών στο έδαφος. Θα χρειαστεί, επομένως, πολύς καιρός για να ξεκαθαρίσουν τα πρόγματα, ενώ ούμφωνα με το απόρρητο έγγραφο του ΟΗΕ που διέρρευσε στο διαδίκτυο, τουλάχιστον έξι μήνες χρειάζονται για να οργανωθούν οι εκλογές. Μέχρι τότε, ο κίνδυνος να ανάψει νέας εμφύλιος θα παραμένει πάντα ζωντανός.

Η ώρα του κινήματος

Μέσα στο καλοκαίρι όλα πάντα εύκολα για τη μαντάμ Διαμαντοπούλου και τον μίστερ Γκιόργκος. Εξασφάλισαν σχετικά εύκολα τη συναίνεση της ΝΔ (που έκανε μια θεαματική κωλοτούμπα) και ψήφισαν τον αισχρό νόμο για τα ΑΕΙ-ΤΕΙ με μια μεγάλη κοινοβουλευτική πλειοψηφία. Καμάρωναν, μάλιστα, για το γεγονός, ταυτίζοντας την κοινοβουλευτική πλειοψηφία με την κοινωνική πλειοψηφία. Τους πανεπιστημιακούς φρόντισαν να τους απαξιώσουν, γνωρίζοντας ότι ως κάστα δεν έχουν και μεγάλα κοινωνικά ερείσματα. Και κουνούσαν απειλητικά το δάχτυλο σε όποιον τολμούσε να υπαινιχθεί έστω, ότι ο νόμος δεν πρόκειται να εφαρμοστεί. Ως ένοχο εσχάτης προδοσίας των κατηγορούσαν. Μόνο ξερονήσια που δεν ζήτησαν ν' ανοίξουν για όποιον έκανε τέτοιες δηλώσεις.

Μες στην εξουσιαστική αλαζονεία τους, όμως, αγνόησαν -όπως κάνουν πάντοτε οι στυγνοί εξουσιαστές - εκείνον τον παράγοντα που διαμορφώνει πάντοτε τους πολιτικούς συσχετισμούς. Τον παράγοντα «ταξική πάλη». Μέσα στον Αύγουστο, οπότε σαν τους κλέψτες επέλεξαν να ψηφίσουν το έκτρωμά τους, τα πανεπιστήμια ήταν κλειστά και οι φοιτητές σε διακοπές. Πριν, όμως, ξεκινήσει το νέο πανεπιστημιακό έτος, οι αλαζόνες εξουσιαστές βρίσκονται αντιμέτωποι με ένα πραγματικό κίνημα, το φοιτητικό, και όχι με πλάσματα κινήματος, όπως οι πανεπιστημιακοί.

Οι πρώτες συνελεύσεις ήταν μαζικότατες. Και αποφάσισαν καταλήψεις, αγνοώντας την πίεση που εξ αντικειμένου ασκεί σε πολλούς φοιτητές η επί θύρας εξεταστική περίοδος. Οι εξετάσεις μπορούν να περιμένουν, απάντησαν οι φοιτητές και οι φοιτήτριες. Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, ετοιμάζεται να ξεκινήσει η πρώτη μεγάλη φοιτητική πορεία του νέου κύκλου που μόλις άνοιξε. Τώρα αρχίζει το πραγματικό πολιτικό παιχνίδι.

Το φοιτητικό κίνημα θα σπικώσει το μεγάλο βάρος αυτού του αγώνα. Και όλοι οι μη φοιτητές, όμως, πρέπει να σταθούμε στο πλευρό του. Μαχητικά και όχι παθητικά. Γιατί ο αγώνας για την κατάργηση αυτού του νόμου είναι αγώνας ολόκληρης της εργαζόμενης κοινωνίας και της νεολαίας της. Είναι αγώνας για το ανεκπλήρωτο όραμα που περικλείεται στο σύνθημα «Μόρφωση και δουλειά για όλους».

Εκείνο που πρέπει να γίνει συνείδηση είναι πρώτο ότι μόνο το στόχο της κατάργησης του νόμου πρέπει να βάλει το κίνημα, δεύτερο ότι αυτός ο αγώνας είναι ένα κομμάτι ενάντια στον γενικότερο αγώνα ενάντια στην ακολουθούμενη πολιτική «κινεζοποίησης» του ελληνικού λαού και τρίτο ότι ο αγώνας θα είναι σκληρός και γ' αυτό θα απαιτήσει σκληρότητα και από τη μεριά του κινήματος. Στόχος πρέπει να είναι η νίκη και όχι η διαμαρτυρία. Από διαμαρτυρίες χορτάσαμε την τελευταία διετία.

■ Εφιάλτης

Στον αστικό Τύπο δημοσιεύτηκαν, χωρίς να διαφευστούν από την κυβέρνηση ή την τρόικα, ότι το ΔΝΤ έχει κάνει μη δημοσιεύσιμους υπολογισμούς, σύμφωνα με τους οποίους το 2014 το ελληνικό κρατικό χρέος δια ανέρχεται στο 180% του ΑΕΠ, αν η οικονομία κινηθεί με επήσιο ρυθμό αύξησης 3,5%. Αν κινηθεί με 6,5%, τότε το χρέος το 2014 δια είναι 128% του ΑΕΠ.

Το 6,5% ούτε σαν καλαμπούρι δεν μπορεί να συζητηθεί. Σαν καλαμπούρι συζητιέται το 3,5%, αν αναλογιστούμε ότι ήδη ανακοινώθηκε πως η «ύφεση» το 2011 δασίναι μεγαλύτερη απ' αυτή του 2010 [μέχρι και για -5,3% μίλησε ο Βενιζέλος], ενώ «υφεσιακό» δα είναι και το 2012. Αρα, το 2014 το χρέος ως ποσοστό του ΑΕΠ δα είναι πάνω από 180%, σύμφωνα με τους υπολογισμούς του ΔΝΤ.

Τι σημαίνει αυτό; Οτι το ύψος του χρέους δεν οριοθετεί τίποτα το απαγορευτικό για τον διεθνή καπιταλισμό, φτάνει να εκπληρώνονται δυο όροι. Πρώτο, το διεθνές χρηματιστικό κεφάλαιο να εισπράττει τα τοκογλυφικά τοκοχρεολύσια του και δεύτερο, να παγιωθεί η «κινεζοποίηση» του ελληνικού λαού, ώστε να διαμορφωθούν όροι μεγιστης κερδοφορίας για το κεφάλαιο που δα επενδύσει στην παραγωγή και τις υπη-

■ Βασιλικότερος του Βασιλέως

Ποιον εκφράζει ο Πολυζωγόπουλος ως πρόεδρος της ΟΚΕ; Τους «κοινωνικούς εταίρους», δηλαδή κατά βάση τη ΓΣΕΕ και τον ΣΕΒ. Εμφανίστηκε, λοιπόν, ο εριφός στη Διεθνές Επιτοποίηση Μεσογειικών Υποθέσεων

Διαρκή Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής, που συζητούσε το νομοσχέδιο της Διαμαντοπούλου για την τριτοβάθμια εκπαίδευση και τάχημηκε αναφανδόν υπέρ, ξεπερνώντας ακόμα και τον ΣΕΒ σε προκλητικότητα. Και τι δεν είπε. Οτι «έχουν ιδιαίτερη αξία οι προτάσεις των εκπροσώπων των παραγωγικών δυνάμεων της χώρας και δεν μπορεί να αποτελούν μονόδρομο οι όποιες απόψεις των πανεπιστημιακών λειτουργών». Οτι «η χρηματοδότηση των πανεπιστημίων, δα πρέπει να είναι ευέλικτη». Οτι «η αλλαγή του μοντέλου Διοίκησης των πανεπιστημίων είναι απαραίτητη και το Σχέδιο Νόμου κάνει τις αναγκαίες τομέας». Οτι «η αναδιάρθρωση που φέρνει το Σχέδιο Νόμου στην εσωτερική οργάνωση και λειτουργία [κατάργηση τημπάτων, αναδιάρθρωση σχολών κ.λπ.] είναι δεστική και πρέ-

■ Δουλεμπορικά κάτερνα

Οι αρχές της Βραζιλίας εντόπισαν προ ημερών στο Σάο Πάολο μια βιοτεχνία που χρησιμοποιούσε, με συνδήκες πραγματικής δουλείας, 14χρονα παιδιά, που δουλέμποροι είχαν μεταφέρει από τη Βολιβία και το Περού, για να ράβει ρούχα της γνωστής ισπανικής φίρμας Zara. Τα παιδιά ήταν κλεισμένα στο σίκημα και «χτυπούσαν» 12ωρα, παίρνοντας από 108 μέχρι 200 ευρώ το μήνα, μέρος των οποίων κατακρατούσαν οι δουλέμποροι για να εξοφληθούν τα «μεταφορικά» των παιδιών.

Ο ισπανικός όμιλος Inditex, στον οποίο ανήκει και η Zara, έσπευσε να ανακοινώσει ότι το δουλεμπόριο γινόταν εν αγορία του, από τους βραζιλιάνους συνεργάτες του, που είχαν την εργολαβία. Υπογράμμισε ότι δεν ανέχεται τέτοιες καταστάσεις και ζήτησε να μη δεωρείται υπεύθυνος για τέτοια φαινόμενα.

Βέβαια, οι βραζιλιάνικες αρχές ανακοίνωσαν ότι έχουν συγκεντρώσει στοιχεία για 52 παρόμοιες υποθέσεις που αφορούν τον όμιλο Inditex και πως δια κινηδούν νομικά όχι μόνο κατά της AHA, της βραζιλιάνικης εταιρίας που ράβει τα ψυχά Zara, αλλά και κατά της Inditex, την οποία δεωρούν αιγματικήν.

Δεν ξέρουμε αν οι βραζιλιάνικες αρχές θα κά-
ουν πράξη την απειλή τους, αμφιβάλλουμε,
όμως, αν θα βρεθεί δικαστήριο να καταδικάσει
την Inditex. Ισως όλα να κλείσουν με κάποιο εξω-
γνωματικό πρόστιμο. Ξέρουμε, επίσης, ότι το σύ-
ρον δουλεμπόριο είναι μια πραγματικότητα σε
άριστη πολλές χώρες της Ασίας, της Αφρικής και
της Λατινικής Αμερικής. Και στη χώρα μας, που
στοι κι αλλιώς δεν έχει μεγάλη παραγωγή. Πό-
τα υπόγεια πολυκατοικιών δεν είναι γεμάτα με
αποτυμηχανές, στις οποίες μετανάστες, Ασιάτες
πρώις, δουλεύουν 12ωρα για 25-30 ευρώ; Οι
γάλαξης φίρμες, όμως, παριστάνουν τις αντίξε-
τις. Αναθέντας τη δουλειά σε ντόπιους υπερ-
λάβους δουλέμπορους, και τις τυχόν ποικικές
δύνες ξεφορτώνονται και τους κινδύνους από
σηκωμούς των σύγχρονων σκλάβων.

να έχουν πρόγραμμα, να έχουν στρατηγική και να πείσουν τους πολίτες ότι έχουν το ορθότερο πρόγραμμα και να εκλεγούν από μια εκλογική διαδικασία, από μια δημοκρατική διαδικασία».

Ο λαός δα κραυγάζει στις πλατείες, αλλά στο φινάλε καλείται να ψηφίσει ΣΥΡΙΖΑ. Και για όσους δεν το κατάλαβαν, το επανέλαβε σε άλλο σημείο: «Η συντριπτική πλειοψηφία των πολιτών που από απελπισία, από απόγνωση βρίσκονται στο δρόμο και διαδηλώνουν, δέλει να προστατεύεται τη δημοκρατία και τον κοινοβουλευτισμό. Διότι κοινοβουλευτισμός σημαίνει ότι δίνων το λόγο στους πολίτες να κρίνουν και να εκλέξουν αυτούς που δέλουν να τους εκπροσωπήσουν».

Αυτό είναι. Τα δικαιώματα του λαού τελειώνουν στην κάλπη. Τίποτα πέραν αυτής

■ Πρότυπο εργατοπατερισμού

Κερδίζει επάξια το πρώτο βραβείο εργατοπατερισμού η διοίκηση του Συλλόγου Προσωπικού Alpha Bank. Παραδέσουμε την ανακοίνωση που εξέδωσε την περασμένη Δευτέρα:

«Στην πιο κρίσιμη στιγμή για την ελληνική οικονομία ανακοινώθηκε μια ιστορική συμφωνία συγχώνευσης των δύο μεγαλύτερων ιδιωτικών τραπεζών της χώρας [Alpha Bank – Eurobank]. Η σημασία της συμφωνίας είναι τεράστια όχι μόνο για την πορεία του ελληνικού τραπεζικού συστήματος, αλλά συνολικά για την ελληνική οικονομία, αφού για πρώτη φορά μετά την υπογραφή του μνημονίου επενδυτικά κεφάλαια του εξωτερικού εισέρχονται στην χώρα μας. Ως εργαζόμενοι χαιρετίζουμε τη μεγάλη αυτή συμφωνία ως μια διαδικασία με όραμα, για κάτι πολύ μεγάλο, που θα διαμορφώσει όρους ασφάλειας και σιγουρίας για όλους. Η διασφάλιση προς εργασία και η επαγγελματική προσοπική είναι απόλυτα συνδεδεμένες με την επιτυχία αυτού του μεγάλου εγχειρήματος. Είμαστε σίγουροι ότι οι εργαζόμενοι και προς δύο τράπεζες θα δώσουμε τον καλύτερό προς εαυτό προς την κατεύθυνση αυτή».

Δεν αισθάνθηκαν την ανάγκη, ούτε για τα μάτια του κόσμου, να γράψουν πως πρέπει να μη χαρέι καμιά δέση εργασίας.

■ Πανικός στην Κουμουνδούρου

Στην αρχή πήγαν να πάδουν αποπληξία, ακούγοντας τον Ολι Ρεν να ανακοινώνει ότι εξετάζεται η προοπτική του ευρωαρμόλογου, σε έκδεση σκοπιμότητας της Κομισιόν, που θα δημοσιοποιηθεί το Σεπτέμβρη. Τι να θγουν να πουν; Οτι ο Ολι Ρεν υιοθετεί τις δέσεις του ΣΥΡΙΖΑ και της Ευρωπαϊκής Αριστεράς; Οι οικονομολόγοι έκαναν φροντιστήριο στον Τσίπρα κι αυτός βγήκε την άλλη μέρα στο ραδιόφωνο για να πει ότι «η Ευρωπαϊκή Αριστερά μίλησε για το ευρωαρμόλογο ως ένα εργαλείο, ανάμεσα στα πολλά, στην κατεύθυνση της ενίσχυσης του ρόλου της EKT, προκειμένου να εξοικονομηθούν πόροι για τη ρύθμιση του χρέους για να επενδυθούν στην ενίσχυση του κοινωνικού κράτους!» Κι επειδή ο δημοσιογράφος απόρησε, πώς είναι δυνατόν ο ΣΥΝ να ζητά την ενίσχυση της EKT, που είναι ο δεματοφύλακας του νεοφιλευθερισμού στην Ευρώπη, ο Τσίπρας πήγε να τα μπαλώσει λέγοντας νέα παπάρα [δεν είχε καταλάβει καλά και το μάθημα, καθότι σκράπας στα οικονομικά]. Και τι είπε... το ύπομο; Οτι υπάρχει... αριστερό και δεξιό ευρωαρμόλογο! Αυτό που εκδίδει ο EFSF για να «σώσει» την Ιρλανδία «είναι τοξικό, διότι έχει στον πυρήνα της δομής του το ρίσκο των 15 χωρών που δανείζουν. Δεν είναι ένα ευρωαρμόλογο υπό την εγγύηση της EKT!»

Δηλαδή, αν εκδώσει ευρωαρμόλογο η EKT, αυτό δα είναι... αριστερό! Ρε σεις, μαζέψτε τον, γιατί αυτός δα σας κάνει ρεζλι. Εντάξει, αυτή τη φορά ήταν καλοκαίρι και κανένας δεν ασχολήθηκε. Την άλλη φορά, όμως, που δα βγει να πει ανάλογες παπαριές, δα τον περιλάβουν οι σατιρικές εκπομπές.

■ Από άπλες πηγές

Την κατάργηση των μυστικών κονδυλίων της γενικής γραμματείας Τύπου ανακοίνωσε ο Μόσιαλος. Καιρός ήταν να γίνει ένας εκσυγχρονισμός και σ' αυτόν τον τομέα, γιατί είχε παραβροίμει στο πράγμα. Φυσικά, ονόματα δεν δόθηκαν και οι σχετικές καταστάσεις παραμένουν επτασφράγιστο μυστικό. Πλέον, τα παπαγαλάκια δεν δα τα παίρνουν σε φακελάκι από τη γενική γραμματεία, αλλά με άλλους τρόπους. Φερειπείν, μέσω των διάφορων εταιριών δημόσιων σχέσεων, οι οποίες είναι συνδεδεμένες με υπουργεία και υπουργούς. Οι οποίες κατά κανόνα είναι δυγαρικές διαφημιστικών εταιριών, με τις οποίες είναι διασυνδεμένες και οι επιχειρήσεις δημοσκοπήσεων.

Από την άλλη, υπάρχουν δεκάδες τρόποι για να σιτίζονται τα παπαγαλάκια, χωρίς να υπάρχει ο αναχρονισμός των μυστικών κονδυλίων. Τόσα κονδύλια διαχειρίζονται οι υπουργοί. Τόσοι εποπτεύομενοι φορείς υπάρχουν σε κάθε υπουργείο. Εδώ ένας δημοσιογράφος της πλάκας, ο Φλαούνας, εμφανίζονται επί δυο δεκαετίες ως υπόλληπος του υπουργείου Γεωργίας, μισθοδοτούνται και προαγόταν κανονικότατα κι ενώ έχει περάσει ενάμιση χρόνος από τότε που εμείς αποκαλύψαμε το σκάνδαλο, οι υπουργοί κρατάνε την υπόθεση στο συρτάρι τους.

«Και ποιος θα σώσει τους διασώστες του ελληνικού δημοσίου, όταν είναι μαθηματικά σήμουρο ότι και αυτή η "διάσωση" θα αποτύχει παταγωδώς ενώ, παράλληλα, θα καταφέρειν Ιταλία, Ισπανία, Βέλγιο και ίσως Γαλλία;». Στο (καθόλου) ρητορικό ερώτημα της Jutta Urpilainen, υπουργού Οικονομικών της Φινλανδίας και εκπροσώπου του συσταλδημοκρατικού κόμματος στη συμμαχική κυβέρνηση της χώρας, συμπυκνώνεται –για όποιον έχει μάθει να σκέφτεται και όχι να καταπίνει αμάσηση την κυριαρχη προπογάνδα– το «ευρωπαϊκό δράμα» που βλέπουμε να εκτυλίσσεται, αρχίζοντας λίγες μέρες μετά την «ιστορική» σύνοδο κορυφής της 21ης Ιουλίου. Για να ακριβολογούμε, πρόκειται για «παγκόσμιο δράμα» και όχι μόνο ευρωπαϊκό (αρκεί να παρακολουθήσουμε αυτά που συμβαίνουν στις ΗΠΑ), όμως η ΕΕ, λόγω των βαθύτατων αντιφάσεων που εμπεριέχει η Ευρωζώνη, κρατά το ρόλο του πρωταγωνιστή.

Τι μας είπαν μετά την 21η Ιουλίου; Οτι ο «αγορές» πήραν ένα σκληρό μάθημα.

Θα είναι η 1η δόση του νέου δανείου και νέο δάνειο ακόμα δεν υπάρχει στον ορίζοντα, οπότε θα συνεχιστεί το πολιό. Και μέσα σ' όλα, ήρθε το φιάσκο της διμερούς συμφωνίας με τη Φινλανδία και τον έκανε ράκος. Διότι βιάστηκε να εκδώσει πτανηγυρική ανακοίνωση, στην οποία τόνιζε με νόημα, ότι η ελληνο-φινλανδική συμφωνία δεν προβλέπει εμπράγματες εγγυήσεις. Αυτό τον «έκοφτε», για να κάνει το κομμάτι του στην εσωτερική πολιτική πιάτσα, γ' αυτό και δεν σκέφτηκε να κάνει έναν τηλεφωνικό γύρο με τους ομολόγους του της Ευρωζώνης (πρώτα-πρώτα με τον Σόιμπλε) και να διερευνήσει τις απόψεις και τις προθέσεις τους. Βέβαια, όταν η ελληνο-φινλανδική συμφωνία πήρε οριστικά την όγκουσα προς τον κάλαθο των αρχήστων, το ελλαδικό μινιατικό σύστημα ύψωσε τείχος προστασίας γύρω από τον Βενιζέλο, που είχε διαπράξει μια γκάφα ολκής. Τον προστάτευσε και εξακολουθεί να τον προστατεύει, όπως έκανε και με τον Παπακωνσταντίνου, επί ενάμιση σχεδόν χρόνο. Ο Βενιζέλος έχει

μεγάλα χρηματιστήρια; Μια ακόμη φάση της αξεπέραστης κρίσης του σύγχρονου καπιταλισμού, η οποία εκδηλώνεται μεν ως κρίση στη χρηματοπιστωτική σφαίρα, στην πραγματικότητα, όμως, είναι κρίση σ' αυτό που οι αστοί οικονομολόγοι ονομάζουν «πραγματική οικονομία», δηλαδή στην παραγωγή και τη διανομή των κοινωνικών αγαθών. Ο σύγχρονος καπιταλισμός πρέπει να λύσει δυο άλιτα προβλήματα: από τη μια το σάπισμά του, λόγω της «αεριτζιδικής» δράσης του χρηματιστικού κεφαλαίου και από την άλλη τις πολύ σύντομες και εξαιρετικά αναιμικές φάσεις ανάπτυξης που περνά μετά από κάθε βαθιά ύφεση.

Ας αρχίσουμε από το τελευταίο. Ήδη, όλοι οι οικονομολόγοι παρατηρητές λένε πως η αναιμική ανάκαμψη τερματίζεται

Κρατικός μονοπωλιακός καπιταλισμός

Κάποιοι μοντέρνοι λοϊκιστές, μάλιστα, δήλωναν χαιρέκακα από τα ερτζιανά, ότι κάποιοι γιάπτηδες θα βρεθούν στην ανεργία. Τους τσάκισαν η Μέρκελ με τον Σαρκοζί, υπό την καθοδήγηση του... Παπανδρέου. Εχουν, όμως, η Μέρκελ και ο Σαρκοζί καμιά διάθεση (για να μη μιλήσουμε για δυνατότητα) να τσάκισουν τους γιάπτηδες των «αγορών», δηλαδή τους διαχειριστές του χρηματιστικού κεφαλαίου; Αυτοί (οι γιάπτηδες) μπορεί να αλληλοεξοντωθούν στον μεταξύ τους ανταγωνισμό, αλλά καμιά κυβέρνηση δεν μπορεί να τους κάνει τίποτα. Αντίθετα, με τις οικονομικές τους κινήσεις έχουν «τελειώσει» κυβερνήσεις και περιττά στο μπορούν.

Το θέμα των εμπράγματων εγγυήσεων, όμως, εξακολουθεί να παραμένει, διότι αποτελεί ρήτρα της συμφωνίας της 21ης Ιουλίου. Γ' αυτό και η Φινλανδία επιανήλθε με νέα πρόταση, ζητώντας η Ελλάδα να δημιουργήσει μια εταιρία με έδρα το Λουξεμβούργο και να διαθέσει σ' αυτή κρατική ακίνητη περιουσία, η οποία θα παραμείνει υποθηκευμένη στο όνομα των πιστωτών. Δεν έχει σημασία να διερευνήσουμε αν αυτή η πρόταση θα υλοποιηθεί. Το πιο πιθανό είναι πως όχι, γιατί η Γερμανία αντιδρά, για τους δικούς της λόγους. Άλλωστε, η ε

Δημόσιο Πανεπιστήμιο:

Με παντρατιά όλου του φάσματος των κομμάτων του άγριου νεοφιλελευθερισμού, από το ΛΑΟΣ ως το ΠΑΣΟΚ, ψηφίστηκε από το «ναό της δημοκρατίας» ο νόμος που βάζει την ταφόπλακα στο δημόσιο Πανεπιστήμιο. Από την αρχή της σχετικής συζήτησης ήταν φανερή η αγωνιώδης προσπάθεια της ΝΔ, η οποία εκφράστηκε χαρακτηριστικά από τον εισηγητή της Αρη Σπηλιωτόπουλο, να βρεθεί μια φόρμουλα-πρόφαση ώστε το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης να ψηφίσει το νομοσχέδιο, αλλά και η προσπάθεια της Διαμαντοπούλου να πετύχει τη συναίνεση, ώστε να μη φορτωθεί η κυβέρνηση και η ίδια προσωπικά το βάρος ενός τετοιου εγχειρήματος, με δεδομένη τη μαζική αντίδραση του συνόλου της πανεπιστημιακής κοινότητας, το έσποντασμα του φοιτητικού κινήματος, που μπορεί να πυροδοτήσει ανεξέλεγκτες καταστάσεις, μέσα σ' ένα πλαίσιο γενικευμένης λαϊκής δυσαρέσκειας.

Ειδικά η ΝΔ, με αφορμή μια «μεταρρύθμιση», που δεν επιβλήθηκε τούτη τη στιγμή ως διακύβευμα εκ των ουκάνε για τη στήριξη της ελληνικής καπιταλιστικής οικονομίας από τα αφεντικά της τρόικας, επεδίωκε να ψηφίσει το νομοσχέδιο για να στείλει πρωτίστως ένα χειροπιστό μήνυμα στους ξένους και ντόπιους καπιταλιστές, ότι βρίσκεται σταθερά στο πλευρό της κυβέρνησης στην επιβολή της άγριας αντιλαϊκής πολιτικής κι ας παριστάνει τον διαφωνούντα στην οικονομική πολιτική για να εξαπατήσει τον ελληνικό λαό και να τον οδηγήσει σε μια κυβερνητική εναλλαγή, που δεν θα αφισβητεί ούτε κατ' ελάχιστο τα συμφέροντα του κεφαλαίου και τις συμφωνίες μαζί του. Και τα δυο κόμματα εξουσίας, ΠΑΣΟΚ και ΝΔ, ήθελαν να βάλουν το πρώτο λιθαράκι στο χτίσιμο μιας όχι και τόσο μακρινής πιθανής συγκυβέρνησης, που ευελπιστούν ότι θα λει-

τουργήσει ως ανάχωμα στο ξέσπασμα της λαϊκής οργής. Ηθελαν παράλληλα να στείλουν το μήνυμα στον ελληνικό λαό ότι απέναντι του έχει έναν παντοδύναμο γίγαντα και συνεπώς κάθε αντίπαρόθεση μαζί του είναι εκ των προτέρων χαμένη υπόθεση. Εποι επετεύχθη η συναίνεση όχι μόνο στο παρασκήνιο, αλλά και φανερά σε επίπεδο κορυφών.

Η Διαμαντοπούλου έκανε τη ντριπλα (υπήρξε και τηλεφωνική επικοινωνία Παπανδρέου-Σαμαρά, όπως γράφτηκε στον αστικό Τύπο), έκανε μια μικρή παροχώρηση στο θέμα της εκλογής του πρύτανη, που δεν αλλιώνει την ουσία του νομοσχέδιου, όπως θα δούμε παρακάτω, και η ΝΔ έσπευσε να δηλώσει «ναι» στο νομοσχέδιο, σβήνοντας μονοκοντιλία όλες τις προηγούμενες ενστάσεις της για την ουσιαστική κατάργηση του Τμήματος, τις τρίχρονες προπτυχιακές σπουδές, την κατάργηση του λέκτορα, κ.λπ. «Ξέχασε» ακόμη και την «ασήμαντη λεπτομέρεια» ότι το νομοσχέδιο είναι αντισυνταγματικό (Ταλαιαδύρος: «Τοποθετούμαστε λέγοντας ότι είναι αντισυνταγματικό». Πανλόπουλος: «Η αντισυνταγματικότητα είναι κατάφωρη») και ότι είχε εγερθεί κατά την ένσταση αντισυνταγματικότητας που είχε υποβάλει ο ΣΥΡΙΖΑ).

Αλλά και η Διαμαντοπούλου αγνόησε επιδεικτικά ως μη γενόμενη την έκθεση της Επιστημονικής Επιτροπής της Βουλής, που έθετε πάμπολλα ερωτήματα αντισυνταγματικότητας του νομοσχέδιου. Το συνοικέσιο σφραγίστηκε με την σαφή κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, προς μεγάλη ικανοποίηση της ΝΔ, του ΛΑΟΣ και της Δημοκρατικής Συμμορίας της

κόρης του Μητσοτάκη. Η Διαμαντοπούλου συμπεριέλαβε στο σχετικό άρθρο (άρθρο 3 του νόμου) τις καταργούμενες διατάξεις του άρθρου 2 του νόμου 1268/1982 (Α' 87) και των παραγράφων 1 έως και 7 και 9 του άρθρου 3 του νόμου 3549/2007 (Α' 69). Παράλληλα, κατήργησε την παραγράφο που αναφερόταν στην ευθύνη της «προστασίας» του ασύλου από τον πρύτανη και έδωσε το ελεύθερο στους μπάτσους να μπουκάρουν στους πανεπιστημιακούς χώρους, χωρίς καμιά προηγούμενη «άδεια». Το πανεπιστημιακό άσυλο, σπουδαία κατάκτηση των προδιδικτορικών αγώνων και της ανεξίτηλης στο διηνεκές σφραγίδας που έβαλε η κατάληψη του Πολυτεχνείου το '73, στενά συνυφασμένο με την συνταγματική επιταγή για «πλήρη αυτοδιοίκηση» των ΑΕΙ, που μαρτυρούσε, σε συμβολικό έστω επίπεδο, ότι η ακαδημαϊκή διαδικασία, η μόρφωση δεν μπορεί να μπει στο χυδαίο καλούπι της εμπορευματοποίησης, εξασθλώθηκε, στελνοντας τρομοκρατικό μήνυμα στηνεολαία, στην εργαστική τάξη, στο λαό. Στη θέση του μπήκε η ρητή τρομοκρατική αναφορά ότι «κε αξιόπονες πτράξεις που τελούνται εντός των χώρων των ΑΕΙ εφαρμόζεται η κοινή νομοθεσία».

Παρελθόντο άρθρο 16 του συντάγματος

Με την ψήφιση του νομοσχέδιου, το άρθρο 16 του Συντάγματος αποτελεί πια παρελθόν. Καταργήθηκε ουσιαστικά και απομένει πια μόνο η τυπική κατάργησή του στη μελλοντική συνταγματική αναθεώρηση, όπως ισχυρίστηκαν (και σωστά) μετά πεποιθήσεως οι εκπρόσωποι της ΝΔ. Απομένει πια μόνο το επόμενο βήμα: η ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημάτων και στη χώρα μας (πρόπλασμά τους είναι ήδη τα κολέγια, τα συμβεβλημένα με πανεπιστήμια του εξωτερικού).

Η παρέμβαση του ίδιου του Παπανδρέου στη συζήτηση έδωσε το στίγμα του τέλους με ό,τι έχει απομένει ως κατάκτηση προς όφελος της εργαζόμενης κοινωνίας (το δημόσιο Πανεπιστήμιο είναι ένα από αυτά), με τα μάτια στραφμένα κυρίως προς την τρόικα, το διεθνές και ντόπιο κεφαλαίο ως ένδειξη απόλυτης υποτομής και αποφασιστικότητας («είναι ακόμα πιο αναγκαίο να συνεχίσουμε το έργο που έκινησαμε, να βάλουμε τάξη στα του οίκου μας»). Δηλαδή, οι «πατριώτες» καπιταλιστές, που έχουν βγάλει τις επιχειρήσεις τους στο έξωτερικό, εκμεταλλεύμενοι τα χαμηλά μεροκάματα και τις συνθήκες γαλέρας αυτών των χωρών, που τζογάρουν στη χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού, μπορούν να έχουν λόγο στη διοίκηση του δημόσιου Πανεπιστήμιου, που υποτίθεται ότι ενδιαφέρεται για τη μόρφωση, την επιστημονική κατάρτιση και τη διάπλαση της προσωπικότητας των νέων που θα αποτελέσουν τους μελλοντικούς εργαζόμενους.

Η Διαμαντοπούλου μάλιστα εξέφρασε και απορία, γιατί ένας εφο-

ικό χώρο σε μια πελατειακή αντίληψη και πρακτική.

Ενώ κάθε κεντρικός σχεδιασμός χαρακτηρίστηκε από τούτον τον ανιστόρητο και συνειδητό προβοκατοριού «σοβιετικό μοντέλο», προς μεγάλη ικανοποίηση της αγοράς και εξυμνήθηκε η περίφημη «αποκέντρωση». Ο Παπανδρέου απήλλαξ τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής από το σύμφυτο έγκλημα της ανεργίας, και στην περίπτωση μας της ανεργίας των νέων πτυχιούχων, και τη φόρτωσε στο εκπαιδευτικό σύστημα και στα Πανεπιστήμια, προαναγγέλλοντας, ουσιαστικά, νέους ταξικούς φρογμούς στην πρόσβαση σ' αυτά για τα παιδιά της εργατικής τάξης. Σφράγισε με την παρουσία του την επιβολή του νόμου, διακρίνοντας ότι αυτός είναι ο απόλυτος εμπνευστής, που βρήκε πρόθυμους και ομοιδεότες εκτελεστές και συνοδοπόρους τη Διαμαντοπούλου και σία στο υπουργείο Παιδείας.

Οι τελευταίες αλλαγές

Οι σημαντικότερες αλλαγές της τελευταίας ώρας, που έκανε στο νομοσχέδιο η Διαμαντοπούλου, προκειμένου να φέρει τη ΝΔ στη «ναι», να ρίξει κάποιες γέφυρες στους πανεπιστημιακούς και να παραπλανήσει έστω στο ελάχιστο τους φοιτητές είναι οι εξής:

◆ Καταργείται ρητά το άσυλο, όπως προαναφέραμε.

◆ Στο 15μελές Συμβούλιο, τα εσωτερικά μέλη γίνονται 9 από 8 (8 καθηγητές και 1 φοιτητής) και τα εξωτερικά μειώνονται από 7 σε 6 (αντιστοιχία είναι η αλλαγή στην αναλογία των εσωτερικών-εξωτερικών μελών στο 11μελές Συμβούλιο των μικρών Πανεπιστημάτων). Η αλλαγή αυτή δεν αλλάζει ουσιαστικά τη φιλοσοφία της ρύθμισης, αφού το Συμβούλιο είναι το παντοδύναμο όργανο που ασκεί ουσιαστικά τη διοίκηση και όχι μόνο την εποπτεία και τον ελεγχό (όπως έχουν συμβιβαστεί και ζητάνε κάποιοι «πρόθυμοι» πανεπιστημιακοί). Για πρώτη φορά στη ζωή του ελληνικού δημόσιου Πανεπιστήμιου γίνεται αποδεκτή η συμμετοχή στη διοίκηση μελών που ουδεμία σχέση έχουν με την ακαδημαϊκή κοινότητα, αντίθετα έχουν στενούς δεσμούς ή προέρχονται από τα σπλάχνα της καπιταλιστικής αγοράς ή και της αστικής πολιτικής (το τελευταίο είναι από τις αλλαγές της στην επιταγή της τελευταίας στην επιθετικό προσδιορισμού «άριστη» στη γνώση της ελληνικής γλώσσας, που αποτελεί μαζί με την ελληνική ιθαγένεια, και τη διοικητική επιτειρία προϋποθέσεις διορισμού. Η τροποποίηση αυτή, που ήταν μια πολύ μικρή μετακίνηση της Διαμαντοπούλου από το αρχικό σχέδιο, όπως η ίδια παραδέχτηκε, «για να υπάρξει η απαραίτητη σύνθετη», ενώ «παραμένουν δύος οι βασικές επιλογές», έδωσε το πάτημα στη ΝΔ για να ανακρύψει πρύμναν και να ψηφίσει το νομοσχέδιο. Η «συνολική λογική δεν μπορεί να αλλάξει» τόνισε η υπουργός Παιδείας, γι' αυτό και έμεινε αμετακίνητη στην εκλογή του κοινήτορα (γίνεται από το Συμβούλιο), παρά τις αντιδράσεις και εσωκομματικών βουλευτών, που την καλούσαν να ακολουθήσει τη διαδικασία εκλογής του πρύτανης της Ελλάδας.

Στις τελευταίες αλλαγές

Τετέλεστα

καθορίζει μ' έναν ορισμένο τρόπο και
τα εκλεκτορικά σώματα.

♦ Καταβήθηκε προσπάθεια να γίνουν ορισμένες φραστικές αναδιατυπώσεις, ώστε να δοθεί η εντύπωση ότι δίνονται ουσιαστικές αρμοδιότητες στη Σύγκλητο. Ετσι, π.χ. της δοθηκαν οι ορμοδιότητες της χάραξης της εκπαιδευτικής πολιτικής, η χάραξη πολιτικής για τη διασφάλιση της ποιότητας (αξιολόγηση), η έγκριση των κανονισμών σπουδών πρώτου, δεύτερου και τρίτου κύκλου και των προγραμμάτων διά βίου μάθησης. Όλα τούτα τα επίπλοα στα όπανη

τους στους φοιτητές, αφού οι ιλεκτρονικές σημειώσεις που θα παρέχονται (τώρα με την προσθήκη «δωρεάν») στους φοιτητές δεν θα επαρκούν (ειδικά τώρα που πετσοκόφτηκαν ακόμα και αυτές οι ελάχιστες χρηματοδοτήσεις των Πανεπιστημίων). Επίσης, διευκρινίζεται στο σχετικό άρθρο, ότι δίνεται στους φοιτητές από τον κατάλογο των διδακτικών συγγραμμάτων ένα μόνο σύγγραμμα για κάθε υποχρεωτικό ή επιλεγόμενο μάθημα.

Όλα ταυτά επιπλέοντα, στην ίδιη γήνωστη της ακαδημαϊκής και οικονομικής λειτουργίας του ιδρύματος, η ιδρυση σχολής μεταπτυχιακών σπουδών και διά βίου μάθησης, τα ειδικά προσόντα και οι προϋποθέσεις επιλογής και εξέλιξης των καθηγητών του ιδρύματος, τα όργανα ελέγχου της τήρησης των κανόνων και οι αρμοδιότητές τους, οι βασικές αρχές λειτουργίας των προπτυχιακών και μεταπτυχιακών σπουδών, ο τρόπος αξιολόγησης του διδακτικού προσωπικού και των φοιτητών, οι απαραίτητες πιστωτικές μονάδες για την απονομή τίτλων σπουδών, η αλληλεξάρτηση

Μετάλλαξη του Πανεπιστήμιου

ταρτίστις των προγράμματικών συμφωνιών και πλείστα άλλα ορίζονται από τον Οργανισμό, ο οποίος εγκρίνεται από το Συμβούλιο! Η Σύγκλητος εξακολουθεί να είναι διακοσμητικό στοιχείο, που αρκείται στην απλή έκφραση γνώμης προς το Συμβούλιο.

◆ Από τις μεταβατικές διοικήσεις αφαιρέθηκε η προθεσμία της λήξης του ακαδημαϊκού έτους 2013-2014 που δινόταν για την κατάργηση της δωρεάν διανομής «έντυπων συγγραμμάτων» στους φοιτητές. Στο κύριο, όμως, άρθρο του νόμου (άρθρο 37) δίνεται διαστολική ερμηνεία στον όρο «σύγγραμμα», ώστε αυτός να περιλαμβάνει «κάθε έντυπο ή ηλεκτρονικό βιβλίο, περιλαμβανομένων των ηλεκτρονικών βιβλίων ελεύθερης πρόσβασης, καθώς και τις έντυπες ή ηλεκτρονικές ακαδημαϊκές σημειώσεις», ενώ δίνεται η δυνατότητα (προβλεπόταν από το νομοσχέδιο όταν αυτό κατατέθηκε στη Βουλή), με κοινή Υπουργική Απόφαση των υπουργών Οικονομικών και Παιδείας, να «ρυθμίζονται τα θέματα που αφορούν τη δωρεάν διάθεση στους φοιτητές των διδακτικών συγγραμμάτων».

Η μετάλλαξη αυτή του Πανεπιστήμιου σε εταιρία που λειτουργεί με όρους «βιωσιμότητας» και «ανταγωνιστικότητας» συνίσταται :

◆ Στο στήγμα ενός Ιδρύματος που ο προσανατολισμός του εξαρτάται από τις εφήμερες ανάγκες της καπιταλιστικής παραγωγής, που ενδιαφέρεται αποκλειστικά για την παραγωγή αντίστοιχης «γνώσης» και τη μετάδοση δεξιοτήτων και όχι για την προσαγωγή της επιστήμης. Τα άλματα στην πληροφορική και την τελειοποίηση της τεχνικής έδωσαν τη δυνατότητα στο κεφαλαίο σήμερα να αναζητά περισσότερα «χέρια», με αντίστοιχα μηδαμινά και ανύπαρκτα εργασιακά δικαιώματα και ελάχιστο

Η δυνατότητα αυτή, που μπορεί π.χ. να γίνει πράξη και από του χρόνου, μαζί με το γεγονός ότι ως «διδακτικό σύγγραμμα» θεωρούνται ακόμη και οι ηλεκτρονικές σημειώσεις, μπορεί να σηματοδοτήσει την πλήρη κατάργηση των έντυπων συγγραμμάτων. Η Διαφανοτοπούλου επελέξει αυτή την αόριστη διατύπωση, αντί της κατηγορηματικής κατάργησης των έντυπων συγγραμμάτων με τη λήξη του 2013-2014, με τα μάτια στραφμένα προς τους φοιτητές, τους οποίους προσπαθεί να παραπλανήσει. Κι έτσι, όμως, ομολογεί, ότι η κατάργηση της δωρεάν διανομής των έντυπων συγγραμμάτων συνιστά ουσιαστικά την πλήρη κατάργηση της δωρεάν

Ο ΛΟΓΟΣ ΣΤΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

προσωπικό υψηλής επιστημονικής κατάρτισης.

Ορο επίσης αποτελεί η συμμόρφωση με τα ισχύοντα στον Κοινό Ευρωπαϊκό Χώρο Ανώτατης Εκπαίδευσης (αποτελεί έκφραση του ανταγωνισμού του ευρωπαϊκού κεφαλαίου με το αμερικανικό), η συμμόρφωση με τις κατευθύνσεις της Μπολόνια. Τα παραπάνω υλοποιούνται με τη μετατροπή των προγραμμάτων σπουδών σε σούπια, μέσω της αποτίμησής τους σε πιστωτικές μονάδες, με την επιβολή του τριετούς προπτυχιακού κύκλου σπουδών, με τη συμμετοχή των Πλανεπιστημάτων στην απάτη της διάβιου αμάθειας μέσω της οργάνωσης αντίστοιχων προγραμμάτων ώστε να εξασφαλίζεται πρόσθετη χρηματοδότηση για την επιβίωση, με τον μπαμπούλα της αξιολόγησης και πιστοποίησης προγραμμάτων σπουδών, πτυχίων, διδακτικού προσωπικού, φοιτητών, σύμφωνα με τα ισχύοντα «διεθνώς», αλλά και με το κλείσιμο της στρόφιγγας της κρατικής χρηματοδότησης, της οποίας ακόμα και αυτό το ευτελές και πετσοκομένο ποσό θα δίνεται υπό προϋποθέσεις.

◆ Στο γεγονός ότι βασική διοικητική και ακαδημαϊκή μονάδα ορίζεται η Σχολή. Το Τμήμα, βασική ακαδημαϊκή μονάδα ορίζομενη στο πεδίο συνεκπικότητας μιας επιστήμης, με στόχο την πρόοδο της, απονέμεται από την

ΕΙ ΝΑ ΤΟ ΠΕΤΥΧΟΥΜΕ

ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΚΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟ ΠΕΤΥΧΟΥΜΕ
**Στις καταλήψεις και τους δρόμους
να καταργήσουμε το νόμο**

Τι φέρνει για τους φοιτητές και το πανεπιστήμιο ο νέος νόμος

Ο νόμος διαρκοτοποίου, που φερρότερης από το ΝΑΟΣ, κάνει και το ΛΑΟΣ, αποτελεί έκθεσίδων όλων μεταρρύθμισηών για ΑΕΙ και ΤΕΙ. Ο νόμος αυτής πρέπει να μας αποτρέψει σύμφωνα με την πραγματική μας επιχειρηματική πορεία, περι την επιχειρηματική τένευση αλληλεγγύης μεταξύ των επιχειρήσεων και της κυβερνητικής τούς τα μέλλοντα προσοτίσεις δεν αποτελούν το πορείο των κοινών φροντιών. Για την πραγματική διατήρηση αποτελεσμάτων αποτελεσμάτων προβλέπεται η αποτίναξη της παρατηρητικής πολιτικής στην περιοχή της από την απόσταση καιρόλασιο. Διαδέσθησε το τόπιο και φανδόθηκε ο νέος άριθμος μόνο όπως παραπέμπει κάθε στους καπιταλιστές, οι ομάδες παραγωγής χαρακτηρίζουν την πραγματικής εξαρτημένητη πολιτική και την αποτελεσμάτων μεταπρέπειαν στην κοινωνία.

Προκρίνεται συντριπτικά της «Κέντρος»

Αναζητάτε την στρατοσελίδα της εφουεριδας (www.eksegersi.gr)

κύρια αποστολή του και ορίζεται -πράτης φραστικές βελτιώσεις που εσήγαγε η Διαμαντοπούλου, πιεζόμενη από τις αντιδράσεις, ως το σύνολο των καθηγητών της Σχολής που διάσκουν σ'ένα πρόγραμμα σπουδών. Η παραπάνω ρύθμιση εντάσσεται στο πλαίσιο ρευστοποίησης των σπουδών. Η επιχειρηματική λειτουργία του Πανεπιστήμιου, η εκμετάλλευση φοιτητών-πελατών, ο ογώνος για την προσέλκυση πόρων «από τρίτους» και η απάτη των πτοικιλόμορφων καταρτίσεων με το πρόσχημα της εύρεσης εργασίας, στο πλαίσιο της μπάζνας της διά βίου μάθησης, επιβάλλουν στα Πανεπιστήμια την οργάνωση προγραμμάτων σύντομου κύκλου (1-2 ετών), με το αζημίωτο. Ο τίτλος που χορηγείται μπορεί να μη είναι ισότιμος με το πτυχίο του πρώτου κύκλου σπουδών, όμως το μελλοντικό πρός αλλού δείχνει, με την καθιερώση του Ενιαίου Πλαισίου Προσπεκτών, που αλέθει πτυχία, πιστοποιήσεις, βεβαιώσεις, αικόμη και εργασίας κήμετειρία και δίνει τη δυνατότητα μεταπήδησης από το ένα επίπεδο στο άλλο με τη συλλογή πιστωτικών μαρτίου.

ναίων και χαρτιών. Η υποβάθμιση των πτυχίων πραγματοποιείται κατέ μέσω του Οργανισμού, που καταρτίζεται από το Συμβούλιο, με τη δυνα τότητα κατάταξης σε προγράμματα σπουδών των Πανεπιστημίων, πτυχιούχων «ανώτερων σχολών διετού και υπερδιετούς κύκλου σπουδών» (ΙΕΚ, κολέγια, κ.λπ.).

◆ Στη διοίκηση των ιδρυμάτων (Συμβούλιο) κατά το πρότυπο μιας καπιταλιστικής εταιρίας ώστε να εξασφαλίζεται η σιωπή των αφνών (καθηγητές, φοιτητές) και να αναζητούνται συνεχώς νέοι πόροι για την επιβίωση και ανάπτυξη του ιδρύματος. Το παντοδύναμο Συμβούλιο συμπληρώνει ΝΠΙΔ, που αναλογείται στη διοίκηση με την αγορά, κυρίως μέσω από τη διαχείριση και «αξιοποίησης» των ερευνητικών προγραμάτων. Το ΝΠΙΔ διαχειρίζεται και την κινητή και ακίνητη περιουσία του ιδρύματος.

◆ Στο γεγονός ότι επιτρέπεται ιδιωτική χρηματοδότηση και η κροτική χρηματοδότηση του δημόσιου Πανεπιστήμιου εξαφανίζεται ως συνταγματική επιτομή και κατανέμεται σε δυο τοχύτητες: Μια ελάχιστη για τα απαραίτητα (φως, νερό, τηλέφωνο, κατέρρεια και άλλα) και μια

νο, κατά το Κοίνων, λεγόμενο) και μια που θα κατανέμεται βάσει δεικτών (κόστος σπουδών ανά φοιτητή, διάρκεια προγραμμάτων σπουδών, αριθμός εγγραφόμενων φοιτητών, γεωγραφική διασπορά, αποθεματικός κ.λπ.). Η πρόσβαση σ' αυτή συνδέεται με την αξιολόγηση. Το δεύτερο μέρος παίρνουν μόνο όσα ΑΕΙ ανταποκρίνονται σε οριζόμενους δείκτες ποιοτητας και επιτευγμάτων (αποτελεσματικότητα εκπαίδευτικής διαδικασίας, όπως σχέση αποφοίτων-εισερχομένων, αριθμός Κέντρων Αριστείας, αριθμός εγγεγραμμένων στα προγράμματα διά βίου μάθησης, διεθνής ποιότηση, κ.λπ.).

◆ Στην εξόντωση των φοιτητών

στην εμπέδωση κλίματος πειθάρχησης και υποταγής. Οι φοιτητές πρέπει να μαθητεύουν στο φόρο και την υποταγή, ώστε μελλοντικά να αποτελέσουν τα υποδειγματικά υποζύγια των καπιταλιστικών κάτεργων. Προς τούτο καταργείται και το άσυλο, αλλά και καθιερώνεται ο θεσμός του «ενεργού φοιτητή», που διαθέτει ανώτατο χρόνο σπουδών ν+2 έτη και του «αποδεδειγμένων» εργαζόμενου πάνω από 20 ώρες την εβδομάδα (ποιος αλήθεια διαθέτει τέτοιες αποδείξεις στο καθεστώς της γενικευμένης μαύρης εργασίας;), που διαθέτει ανώτατο χρόνο φοίτησης 2ν έτη. Οι φοιτητές χάνουν τη φοιτητική τους ιδιότητα εάν δεν εγγραφούν σε δυο συνεχόμενα εξάμηνα, ενώ στις μεταβατικές διατάξεις δίνεται διορία στους λεγόμενους «αιώνιους» φοιτητές να αποφοιτήσουν μέχρι το 2013-2014 ή το 2014-2015 (ανάλογα με την περίπτωση). Είναι χαρακτηριστικό ότι (άρθρο 33, παράγραφος 10) προβλέπεται η απώλεια της φοιτητικής ιδιότητας, μετά από τρίτη αποτυχία ενός φοιτητή και την αποτυχία του στην εξέταση από την ειδική τριμελή επιτροπή σ' ένα και μόνο μάθημα!

◆ Στον ορισμό τριών βαθμίδων καθηγητικού προσωπικού, με τη μονιμότητα να διασφαλίζεται στο βαθμό του αναπληρωτή καθηγητή. Πάνω απ' τους καθηγητές επικρέμεται ο μπαμπούλας της αξιολόγησης κάθε πέντε χρόνια. Στις επιτροπές κρίσης μετέχει τουλάχιστον ένας καθηγητής εξωτερικού. Καταργήθηκε η αρχική πρόβλεψη για καθηγητές πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης και εισάγεται πλήθος μορφών ελαστικής εργασίας (εντεταλμένοι καθηγητές, επισκέπτες καθηγητές, επισκέπτες μεταδιδακτορικοί ερευνητές, συνταξιούχοι καθηγητές). Για να απολλαγεί το αστικό κράτος από το βάρος των αυξημένων δαπανών που απαιτεί η πλήρης και αποκλειστική εργασία των πανεπιστημιακών, να διευκολύνονται οι πανεπιστημιακοί, που δεν τιμούν στο μέγεθος που οφελούν το δημόσιο χαρακτήρα των ιδρυμάτων στα οποία υπηρετούν, να αποκτούν πρόσθετα έσοδα είτε συνεργαζόμενοι στενά με καπιταλιστικές επιχειρήσεις είτε σε βάρος της ταύτης των εργαζόμενων και τελικά να προωθείται και δι' αυτής της ρύθμισης η ιδιωτικοϊκονομική λειτουργία των δημόσιων Πανεπιστημίων.

◆ Στην προετοιμασία πανεπιστημιακού «Καλλικράτη». Ο νόμος προβλέπει την έκδοση σχετικού ΠΔ για τις σαρωτικές συγχωνεύσεις-καταργήσεις ΑΕΙ, Σχολών και ΤΕΙ, με την υποχρέωση της απλής «τεκμηρίωσης» από την πλευρά του υπουργού Παιδείας. Ακόμη και το παντοδύναμο Συμβούλιο και η ΑΔΙΠ περιορίζονται στην απλή εκφρούρα «γνώμης», όταν πρόκειται για ζητήματα πετσοκόμματος των δαπανών, με γνώμονα πάντα «τις ανάγκες και δυνατότητες της εθνικής οικονομίας», δηλαδή τις δεσμεύσεις απέναντι στην τρόικα και το Μνημόνιο.

Γιούλα Γκεσούλη

Εχει αξία η υπεράσπιση του άρθρου 16;

Κατά την ένσταση αντισυνταγματικότητας του νομοσχέδιου για τα Πανεπιστήμια, ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος του Περισσού Χαλβατζής δεν μπήκε καν στον κόπο να επιχειρηματολογήσει. Εβαλε την «καισέτα» με τις γενικές αναφορές ότι «το κύριο είναι η ουσία, η συνολική αντισυνταγματικότητα» του νομοσχέδιου «ειδικά σε ότι αφορά τους νέους φρογμούς που θέτει στα παιδιά της εργατικής τάξης ως προς το να μπουν στα Πανεπιστήμια και να λάβουν τη γνώση, τη μόρφωση, την Παιδεία που μπορούν σήμερα να λάβουν» και καθάρισε.

Ομως οι αστικοδημοκρατικές κατακτήσεις στον καπιταλισμό έχουν την αξία τους. Προφυλάσσουν την εργατική τάξη, τους εργαζόμενους από τον ηθικό και φυσικό εκφυλισμό, τους θέτουν σε καλύτερη μοίρα για την εκκίνηση νέων αγώνων, χωρίς, βέβαια, αυτό να σημαίνει ότι το κεφάλαιο, η αστική τάξη δεν μπορούν να τους τα πάρουν πίσω με τις επιθέσεις που κάνουν εναντίον τους, ενώ ταυτόχρονα θέτουν -έστω και προσωρινό- εμπόδια στο κεφάλαιο να εξανδραποδίσει πλήρως τους εργαζόμενους. Η εξέλιξη αυτή σε τίποτε δε μηδενίζει την αξία των μερικών διεκδικήσεων και αστικοδημοκρατικών κατακτήσεων, αφού ταυτόχρονα οι αγώνες για την επίτευξή τους αποτελούν σχολείο ταξικής συνειδητοποίησης από την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα, σχολείο συνειδητοποίησης ότι μοναδική διέξοδος αποτελεί ο αγώνας για το σπάσιμο των καπιταλιστικών δεσμών, για μια άλλη κοινωνία με κέντρο τον Ανθρώπο και τις ανάγκες του, χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.

Μια τέτοια σημαντική κατάκτηση του ισχυρότατου προδικτατορικού λαϊκού κινήματος και της ηρωικής εξέγερσης των φοιτητών στο Πολυτεχνείο το 1973, ήταν η καθιέρωση των συνταγματικών επιταγών της ελευθερίας στην επιστήμη, την έρευνα και τη διδασκαλία, της ακαδημαϊκής ελευθερίας, της πλήρους αυτοδιοίκησης των ΑΕΙ, της υποχρέωσης του κράτους να χρηματοδοτεί το δημόσιο Πανεπιστήμιο και της απαγόρευσης της ίδρυσης και λειτουργίας ιδιωτικών πανεπιστημίων. Η κατάκτηση αυτή αποτυπώθηκε στο άρθρο 16 του Συντάγματος. Είχε, λοιπόν, την αξία του να επιχειρηματολογήσει κανείς για την κατάφωρη αντισυνταγματικότητα του νομοσχέδιου για τα Πανεπιστήμια, με συγκεκριμένα επιχειρήματα για το πώς το άρθρο 16 καταλύεται μέσα από τις διατάξεις του νομοσχέδιου, για να στριμώξει την κυβέρνηση, να την κολλήσει στον τοίχο, να δυσκολέψει το έργο της και να αποκαλύψει στον ελληνικό λαό και την εργατική τάξη τις πραγματικές της προθέσεις, κάνοντας επίσης καθαρό ότι χαιρί η εργαζόμενη κοινωνία και η νεολαία της δεν πρόκειται να βρουν στο σάπτιο αυτό σύστημα. Ομως, ο Περισσός έχει ξεκόψει απ' τους αγώνες, διακηρύσσει σ' όλους τους τόνους και με όλους τους τρόπους την αναποτελεσματικότητά τους και καλεί μόνο σε «αλλαγή του συσχετισμού των δυνάμεων» με την υπερψήφιση του στις μελλοντικές εκλογές. Δείγμα αυτής της τακτικής είναι και η στάση του Χαλβατζή στη Βουλή κατά τη συζήτηση της ένστασης αντισυνταγματικότητας.

Η βίαιη πτώση των βάσεων

ΟΙ ισχυρότατες φέτος τορπίλες των θεμάτων διαβαθμισμένης δυσκολίας, ειδικά στους υποψήφιους των θετικών σπουδών, που εξέφρασαν το πνεύμα των καιρών, την αποφασιστική δηλαδή συρίγκωση του αριθμού των εισακτέων στα Πανεπιστήμια, που είχαν σαν αποτέλεσμα τη μείωση των αριστούχων (η μεγαλύτερη της τελευταίας πενταετίας) και τον τεράστιο αριθμό των υποψηφίων που έγραψαν κάτω από τη βάση, σε συνδυασμό με τις έξιπνες αντοχές των ελληνικών νοικοκυριών, που μαστίζονται από την οικονομική κρίση, που πίεσαν τα παιδιά τους για μια θέση σε σχολές στον τόπο κατοικίας και τις ελπίδες για μια δύσος το δυνατόν πιο άμεση επαγγελματική αποκατάσταση, διαμόρφωσαν μια πρωτοφανή πτώση των βάσεων.

Οι περίζήτητες σχολές του Πολυτεχνείου υπέστησαν καθίζηση, καθώς και τα Παιδαγωγικά (λόγω της εξαφάνισης των μόνιμων διορισμών στην εκπαίδευση) και οι λεγόμενες καθηγητικές σχολές, ενώ τη βίαιη πτώση (για πρώτη φορά σε τέτοιο βαθμό) δεν διεσύνειναι ούτε οι

Ιατρικές Σχολές (300 μόρια η Ιατρική Αθήνας, 559 η Ιατρική Ηρακλείου Κρήτης). Συγκρατημένη η πτώση στις Νομικές Σχολές, μεγάλο το άνοιγμα της φυλίδας ανάμεσα στην πτώση των βάσεων στις σχολές του κέντρου από την πτώση στις ομοιειδίς τους στην περιφέρεια (η πτώση βαίνει αυξανόμενη από το κέντρο στην περιφέρεια). Εκτός ΑΕΙ-ΤΕΙ έμειναν 46.023 υποψήφιοι (περίπου ένας στους τρεις), αφού οι υποψήφιοι ανήλθαν σε 123.916 και οι επιτυχόντες έναι 77.893 (84.368 πέρυσι). Επίσης έμειναν κενές 1.568 θέσεις.

Μετά τη «μαζική» πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, τα τελευταία χρόνια οδηγούμαστε σταθερά στη δραματική μείωση των εισακτέων. Η εξέλιξη αυτή πάει πιο κάτω με άλους τους νέους ταξικούς φραγμούς που εφευρίσκονται και με το νέο νόμο-ταφρόπλακα για το δημόσιο Πλανεπιστήμιο. Οσονούπω θα έρθουν και οι αλλαγές στον τρόπο πρόσβασης στα ΑΕΙ-ΤΕΙ, που θα συνδυάζονται με το μοντέλο του «έργου Λυκείου».

Γιούλα Γκεσούλη

■ Πανεπιστημιακό άσυλο

Μια σύντομη ιστορία υπονόμευσης

Κανένας μέτριος παραπτηρ-
τής των εξελίξεων στην τρι-
τοβάθμια εκπαίδευση δε θα
υποστήριζε ότι η κατάργηση
του ασύλου με τη βούλα του
νόμου-πλαίσιο της Διαμαντο-
πούλου ήρθε αιφνιδιαστικά,
σαν κεραυνός εν αιθρίᾳ. Προη-
γήθηκε ένα μακρόχρονο μπα-
ράζ γκεμπελικών επιθέσεων
ενάντια στο άσυλο, εντός και
εκτός πανεπιστημιακής κοινό-
τητας, προκειμένου να ωριμά-
σουν οι συνθήκες και ο νομοθέ-
της να αφαιρέσει ανερυθρία-
στα μια από τις σημαντικότε-
ρες κατακτήσεις της μεταπολί-
τευσης και μάλιστα με την κοι-
νή συναίνεση και των δυο κομ-
μάτων εξουσίας κάτω από τις
ισχές επιδοκιμασίας της ακρο-
δειξιάς παράγκας του ΛΑΟΣ.

Στη μεταπολίτευση ήταν η έντονη αικόμη ανάμνηση από την αντίσταση των φοιτητών το Νοέμβρη του '73 ενάντια στους πραγτοριανούς της Χούντας, το πνεύμα της αντίστασης που ξεχειλίζε από τις αίθουσες των πανεπιστημίων και ξεχυνόταν ορμητικά σαν χείμαρρος στην κοινωνία, παρασύροντας στους δρόμους, στα εργοστάσια, στις γειτονίες τους εργαζόμενους ενάντια στους αντεργατικούς και αντικοινωνικούς νόμους της πρώτης μεταπολιτευτικής κυβέρνησης του «εθνάρχη» Καραμανλή, που μετέτρεψε το πανεπιστημιακό άσυλο σε αδιαφρισθήτη άπυπο θεσμό, τον οποίο έπρεπε να σέβονται οι δυνάμεις καταστολής και σε περίπτωση άρσης του να απολογούνται ενώπιον της κοινωνίας.

Η επόμενη κυβέρνηση, η κυβέρνηση της «αλλαγής», στα πλαίσια της κοινωνικής δημαρχίας της, προκειμένου να προσεταιριστεί το κίνημα αυτό και στοδικώς να το επιτελέσει.

κατοχύρωσε για πρώτη φορά νομοθετικά το άσυλο με το άρθρο 2 παρ. 5 του Ν.1268/82: «Το Πανεπιστημιακό Ασύλο καλύπτει όλους τους χώρους των ΑΕΙ και συνίσταται στην απαγόρευση επέμβασης της δημόσιας δύναμης στους χώρους αυτούς χωρίς την πρόσκληση ή την άδεια του αρμόδιου οργάνου του ΑΕΙ». Δεν διανοήθηκε, βέβαια, να το κατοχυρώσει συνταγματικά –αν και είχε τη δυνατότητα το 1985– όπως είχε προτείνει ο Γ.Α. Μαγκάκης στην αναθεώρηση του Συντάγματος το 1975 και η τότε πλειοψηφία της «επαράτου δεξιάς» είχε απορρίψει μετά βιδελυγμάτιας την πρότασή του.

29 χρόνια μετά, το πνεύμα του νέου νόμου-πλαισίου της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ, που διέπει την κατάργηση του ασύλου, παραπέμπει στον αλήστου μνήμης εισαγγελέα του Αρείου Πάγου Ευστάθιο Μπλέτσα, που το 1977 γνωμοδότησε ότι το πανεπιστημιακό άσυλο δεν υφίσταται και ότι η αστυνομία έχει δικαίωμα και καθήκον να μπαίνει όποτε θέλει στα ΑΕΙ, να παρίσταται στις φοιτητικές συνελεύσεις, «εάν αυταί παρεξέκλιναν του σκοπού των και μετατρέπηκαν σε πολιτικές συναθροίσεις», όπως και «να ανακαλύπτει και να προσαργάγει σε δίκη τους φυσικούς ή θημικούς αυτούργούς» των «εγκλημάτων» της αφισισκόλλησης, της ανάρτησης πανό και της αναγραφής συνθημάτων στους τοίχους. Να σημειώσουμε εδώ, ότι οι σφοδρές αντιδράσεις ανάγκασαν τον τότε υπουργό Παιδείας Γεώργιο Ράλλη να διευκρινίσει ότι «η κυβέρνηση αναγνωρίζει ουσιαστικά και στην θηγητικό κατεστημένο. Η πέπτη φάλαγγα εντός πανεπιστημίου έδωσε ρεσιτάλ θεοτρινισμού στις οπερέτες των καναλιών, με τον πρύτανη Μάνθο και τον πρύτανη Κίττενα διακομίζονται με δήθεν «σα βαρά προβλήματα στην υγεία τους» στα νοσοκομεία, κατόπιν απλών διαπληκτισμών με εξεγγιωμένους φοιτητές, και το πρύτανη Γρυποπολάκη του Παλυτεχνείου της Κρήτης ως άλλο «Ηρακλή Πουαρό» να βοπτίζει την πιάτσα στη Μπουμπούλινας «εμπόριο ναρκωτικών στο ΕΜΠ» και να δέχεται εύσημα των γκεμπελίσκων δημοσιογράφων για τη μεγάλη αποκάλυψη! Και όλοι οι πράττονταις εν χορώ, σε μεγαλύτερη ή μικρότερο βαθμό, να θέτουν με την κάθε ευκαιρία τις ευθύνες της πολιτείας για την υπεράσπιση της νομιμότητας κατης τάξης εντός του πανεπιστημίου, βάλλοντας -άλλοτε ευθέως και άλλοτε εμμέσως πληρακτικώς- ενάντια στο άσυλο.

πράξη το πανεπιστημιακό άσυλο».

Η τάξη πρέπει να εφαρμοστεί απαρέγκλιτα στους μη νομιμόφρονες καταληψίες φοιτητές των πανεπιστημίων, που αρχής γενομένης από το φοιτητικό κύρινο του 2006 σύντομα.

πιττού πνημά που 2008 έναντι στον νόμο-πλαίσιο της Γιανάκου, διατάραξαν την εύρυθμη λειτουργία της επιχειρηματικής δραστηριότητας στα πανεπιστήμια, επισύροντας ακαριαία τη μήνη του καθηγητικού κατεστημένου που λυμαίνεται τους πόρους των ειδικών λογαριασμών της έρευνας. Η κορύφωση του αγώνα των φοιτητών, με τον ενταφιασμό της αναθεώρησης του άρθρου 16 και όλου του Συντάγματος, το 2007, ήταν η σταγόνα που ξεχειλίσε το ποτήρι. Οι κοινώς λεγόμενοι «νταβατζήδες» ή κατά το κοσμίστερον «εθνικοί προμηθευτές», που ελέγχουν τα μίνια, έχαναν μια από τις μεγαλύτερες ευκαιρίες για επενδύσεις στα μαγαζιά της κατάρτισης των ΚΕΣ και σε κοινά «προγράμματα σπουδών» με

καθηγητικό κατεστημένο και ακολούθησε το δρόμο των πρυτάνεων, υπενθυμίζοντας συνεχώς την ύπαρξη του νόμου της Γιαννάκου (Νόμος 1549/2007) και την ανάγκη τήρησής του: «Το ακαδημαϊκό άσυλο καλύπτει όλους τους χώρους του ΑΕΙ στους οποίους γίνεται εκπαίδευση και έρευνα. Οι χώροι αυτοί καθορίζονται με απόφαση και ευθύνη της Συγκλήτου για τα Πανεπιστήμια και της Συνέλευσης για τα ΤΕΙ». Ενός νόμου που έβαζε τα θεμέλια για την οριστική κατάργηση του ασύλου, δίνοντας τη δυνατότητα στις διοικήσεις των πανεπιστημίων να αποχαρακτηρίσουν πανεπιστημιακούς χώρους υφιστάμενους στη δικαιοδοσία του ασύλου.

Μα να που τώρα ή τάξη και η νομιμότητα που τόσο εξύμνησαν... πρόδωσαν τους σώφρονες και συνετούς πανεπιστημιακούς δασκάλους. Το συμβούλιο διοίκησης, με εξωπανεπιστημιακούς που αποφασίζουν για όλα εντός πανεπιστημίων (ο μάνατζερ της Γιαννάκου ωχριά μπροστά στη «σοσιαλιστική» σύλληψη του μαγιερέου του Συμβουλίου Διοίκησης της Διαφαντοπούλου), τα προγράμματα σπουδών πολλών ταχυτήτων, με υποδοχή και αποφοίτων ΚΕΣ και ΙΕΚ, που προμηνύουν τη διάλυση σχολών και τμημάτων με το μπαμπούλα της κρατικής υποχρηματοδότησης, οι ανάλογες μισθολογικές περικοπές, τα εμπόδια στις εξελίξεις, το μηνημόνιο, το μεσοπρόθεσμο και ο μπαμπούλας της τρόικας τους οδήγησαν στην αρχή να «κλείσουν το μάτι» στους φοιτητές και στο τέλος να αναβάλουν με έκτακτες συγκλήτους τις εξεταστικές για να κλείσουν οι φοιτητές τα πανεπιστήμια. Και ως διά μαργαίας εξαφανίστηκαν και οι ξέφρενες φωνές τους εναντίον της «ασυδοσίας» των κινητοποιήσεων των φοιτητών.

Σαφώς και τα αμαρτήματά τους δεν παραγράφονται. Στους καιρούς που ζούμε δεν παρεπιδημεί στη χώρα αυτή η κολυμβήθρα του Σιλωάμ για όσους εντελώς καιροσκοπικά θυμήθηκαν τη δύναμη πυρός των φοιτητών για τα πιο ιδιοτελή τους συμφέροντα, όταν μέχρι πρότινος ξεπουλούσαν σε τιμή ευκαιρίας και το τελευταίο πλακάκι του δημόσιου πανεπιστημιακού οικοδομήματος. Αν και είναι νωρίς για να προεξοφληθεί η εξέλιξη του φοιτητικού κινήματος, στο χέρι των φοιτητών είναι να καταργήσουν το νόμο, διατηρώντας κάθε θε στιγμή στη μνήμη τους ότι η πέμπτη φάλαγγα είναι πάντα παρούσα και καιροφυλακτεί να χτυπήσει πισώπλαστα.

ΣΤ. Σ.

Να δοθεί πολιοτικό άσυλο στην αγωνίστρια Gulaferit Unsal

Απεργία πείνας ξεκίνησε από τις 26 Αυγούστου η αγωνίστρια Gulaferit Unsal από την Τουρκία, ζητώντας να μην εκδοθεί στη Γερμανία, αλλά να της δοθεί πολιτικό άσυλο στην Ελλάδα. Στις 9 Αυγούστου, το Συμβούλιο Εφετών Θεσσαλονίκης, με μια προκλητική απόφαση του αποφέρασε την εκτελεστή του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης που εκδόθηκε από τη Γερμανία και την παράδοση στους Γερμανούς της Gulaferit Unsal, από τους οποίους είναι βέβαιο ότι θα παραδοθεί στην Τουρκία.

Η Gulaferit Unsal κατηγορείται για συμμετοχή στην επαναστατική οργάνωση DHKP-C, που έχει χαρακτηριστεί ως «τρομοκρατική». Οι Γερμανοί την κατηγορούν ότι κατά την τελευταία οχταετία συγκέντρωνε χρήματα για ενίσχυση της οργάνωσης. Η τουρκικά αγωνίστρια, κατά την τοποθέτηση της στο

Συμβούλιο, αρνήθηκε τις καπτηγορίες και τόνισε ότι στην Τουρκία διώκεται για τη συνδικαλιστική και κοινωνική της δράση.

Είναι ιδρυτικό μέλος του συνδικάτου δημοσίων υπαλλήλων BEMSEN στην Αγκυρα, έχοντας διατελέσει και πρόεδρός της. Από το 1992 εργαζόταν ως πολεοδόμος στο Δήμο της Αγκυρας. Το Σεπτέμβρη του 1995 φυλακίστηκε μαζί με το σύζυγό της. Το 1996 συμμετείχε στην απεργία πείνας μέχρι θανάτου, ενώ το 1997 αποφυλακίστηκε και συνέχισε να ογκωνίζεται στο δημοσιούπαλληλικό κίνημα. Το 1999 πήγε στη Γερμανία, όπου ζήτησε πολιτικό άσυλο. Το Μάρτη του 2001 απέσυρε την αίτησή της και επέστρεψε στην Τουρκία. Ο σύζυγός της (εργαζόταν ως δημοσιογράφος) φυλακίστηκε ξανά από το 2000 μέχρι το 2008, ενώ το 2010 φυ-

λαϊκίστηκε και πάλι. Μετά την εκ νέου φυλάκιση του συζύγου της, οι πιέσεις πάνω στην ίδια άρχισαν να αυξάνονται. Γι' αυτό αναγκάστηκε να περάσει στην Ελλάδα, όπου ζήτησε πολιτικό άσυλο. Συνελήφθη στη Θεσσαλονίκη στις 7 του περασμένου Ιούλη και όντας κρατούμενη εννημερώθηκε ότι η Γερμανία έχει εκδώσει ένταλμα σύλληψης σε βάρος της.

Δεν είναι η πρώτη φορά που αντιμετωπίζουμε παρόμοιο πρόβλημα με τη Γερμανία. Θυμίζουμε την υπόθεση του Ταϊλάν, ο οποίος δεν εκδόθηκε τελικά στη Γερμανία. Ενώνουμε κι εμείς τη φωνή μας με όσους (και είναι πολλοί) απαιτούν να δοθεί πολιτικό άσυλο στην Gulaferit Unsal και να μην απελθεί στη Γερμανία. Η υπόθεση θα εξεταστεί από τον Αρειο Πάγο στις 16 Σεπτεμβρίου. Αυτό το έγκλημα πρέπει ν' αποτραπεί.

■ Κατάρ: το μεγάλο <<πλυντήριο>> **Συγκεντροποίηση του τραπεζικού κεφάλαιου**

Εμείς, τώρα, γιατί πρέπει να πανηγυρίσουμε; Επειδή συνενώνονται η Alphabank με τη Eurobank, με μεγαλομέτοχο τη βασιλική οικογένεια του Κατάρ, η οποία θα κατέχει περίπου το 20% του νέου σχήματος, μπαίνοντας στην αύξηση κεφαλαίου που θα γίνει, μέσω της εταιρίας της Paramount, η οποία κατέχει ήδη ένα 5% της Alpha; Γιατί πρέπει να χαρούμε, επειδή δημιουργείται μια καινούργια τράπεζα που θα είναι μέσα στις τρεις πρώτες σε κάποιες βαλκανικές χώρες, μέσα στις 25 σε επιπέδο ευρωζώνης και τα παρόμοια; Θα επωφελθεί σε τίποτα ο εργαζόμενος, ο άνεργος, ο συνταξιούχος που έχει πέσει στα δίχτυα των δυο τραπεζών που γίνονται μία; Ο μικροεπεγγελματίας ή μικρομαζαΐτορας, που ζει μεταξύ φθοράς και αρθροσίας, θα βρει μήπως στήριξη για να μη βάλει λουκέτο;

Και τι να πούμε για τους εργαζόμενους στις δυο τράπεζες; Αμφιβάλλει μήπως κανείς ότι θα υπάρξει μείωση προσωπικού και μάλιστα σημαντική; Θα κρατήσουν δηλαδή υποκαταστήματα που βρίσκονται το ένα δίπλα στο άλλο ή σε μικρή απόσταση; Μόνο ο ΣΥΝ αμφιβάλλει, γι' αυτό και δεν χαλάει το πανηγυρικό κλίμα, σημειώνοντας απλά ότι «η εξαγγελθείσα συγχώνευση δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να γίνει αφορμή για την απώλεια θέσεων εργασίας!» Το σήγουρο αυτοί το έκαναν δυνητικό. Πιο ενθουσιώδης η ΔΗΜΑΡ του Κουβέλη μιλά για «θετικές εξελίξεις για την ελληνική οικονομία» και σημειώνει κι αυτή ότι πρέπει «να διασφαλιστούν οι θέσεις απασχόλησης».

Η συγχώνευση καπιταλιστικών επιχειρήσεων δεν είναι και- νούργιο φαινόμενο. Πρόκειται για τη διαδικασία συγκεντροποίησης του κεφαλαίου, που υπάρχει από τότε που υπάρχει καπιταλισμός. Άλλωστε, οι περισσότερες από τις σημειωνές ελληνικές τράπεζες έχουν στο παρελθόν απορροφήσει άλλες μικρότερες, οι οποίες είτε φαλίρισαν είτε βρίσκονταν στα πρόθυρα του φαλιρίσματος. Αν, λοιπόν, αξίζει να διερευνήσουμε κάτι εν προκειμένω, είναι οι λόγοι που οδήγησαν σ' αυτή την κίνηση, που δεν είναι άλλοι από τη βαθιά κρίση του ελληνικού καπιταλισμού.

Και οι δύο αυτές τράπεζες δεν μπορούσαν ν' αντέξουν άλλο με τις ενέσεις ρευστότητας από την EKT, χάρη στις εγγυήσεις του ελληνικού δημόσιου. Ή θα έπρεπε οι μετοχοί τους να ανοίξουν τα προσωπικά τους θησαυροφυλάκια και να προχωρήσουν σε γενναίες αιδήσεις κεφαλαίου ή να καταφύγουν στο Ταμείο Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας (οδηγώντας τις τράπεζες σε μια οινού κρατικοποίησή τους) ή να συγχωνευτούν και να πουληθούν σε κάπιοιν ξένο όμιλο. Και οι καπιταλιστές που έχουν εμπιστευτεί τη δισχείριση των κεφαλαίων τους στον Κωστόπουλο (ο ίδιος κατέχει ένα μικρό μόνο ποσοστό των μετοχών της Alpha) και η οικογένεια Λάτση (που προσανατολίζεται κυρίως στον ενεργειακό τομέα, όπου έχει γίνει ο «φεγάλος πταίχτης» της ελληνικής αγοράς) δεν θέλησαν να ρισκάρουν περισσότερα προσωπικά κεφαλαία σε μια περίοδο κρίσης και αβεβαιότητας. Με «σπρώχιμο» και από την κυβέρνηση επελέξαν να πουληθούν ουσιαστικά στην καταριανή εταιρία, χωρίς προφανώς να υπάρχει αντίρρηση από πλευράς ΕΕ. Γιατί; Γιατί αυτού του τύπου οι τράπεζες των σεϊχηδών του Κόλπου αποτελούν τα μεγαλύτερα «πλυντήρια», τα οποία «ξεπλένουν» το ευρωπαϊκό «μαύρο» χρήμα. Και πολιτικό χρήμα, συν τοις άλλοις.

Σημαίνει τίποτα για τον ελληνικό καπιταλισμό αυτή η συγχώνευση-πούλημα; Ανοίγει προοπτικές ανάπτυξης, όπως τιτιβίζουν εικωφαντικά τα παπογαλάκια του αστικού Τύπου; Οχι, βέβαια. Η όποια ανάπτυξη δεν ζεκινά από τις τράπεζες, αλλά από την παραγωγή. Οταν υπάρχει ζήτηση, τότε αρχίζει να διευρύνεται η παραγωγή και οι τράπεζες σπεύδουν να τη χρηματοδοτήσουν, για να πάρουν απ' αυτή το μερίδιο που τους «αναλογεί» (τόκο). Οταν η ζήτηση πέφτει συνεχώς, λόγω των συνεχών αντιλαϊκών μέτρων που «στραγγίζουν» τα λαϊκά βαλάντια, δυνατότητες για αύξηση της παραγωγής δεν διαφαίνονται και οι τράπεζες κλείνουν τις στροφίγγες, επειδή δεν θέλουν να εγγράψουν επισφάλειες. Είτε πρόκειται για μικρές είτε για μεγάλες τράπεζες, η πολιτική τους σ' αυτές τις περιπτώσεις είναι ίδια.

Η συγκεντρωτικήση του κεφαλαίου γίνεται για να προσφέρει πλεονέκτημα στον ανταγωνισμό. Μια μεγαλύτερη τράπεζα έχει μεγαλύτερες δυνατότητες σε μια αγορά που γίνεται ολοένα πιο μικρή. Γι' αυτό και πρέπει να θεωρείται βέβαιο ότι θ' ακολουθήσουν και άλλες συγχωνεύσεις και εξαγορές στον τραπεζικό κλάδο, με έντονη την παρουσία του ξένου κεφαλαίου. Αυτό, όμως, αφορά τον ανταγωνισμό ανάμεσα στους καπιταλιστές και όχι τον ελληνικό λαό. Ούτε καν αυτό που θα ονομάζαμε αναπτυξιακή ροπή του ελληνικού καπιταλισμού. Για τον ελληνικό λαό τίποτα καλό δεν πρόκειται να προκύψει, ενώ θα υπάρξει σίγουρα μείωση των θέσεων εργασίας. Αυτό εννοούν πρωτίστως οι καπιταλιστές όταν μιλούν για «οικονομίες κλίμακας».

Δύο αθώοι και ένας ένοχος στη δίκη των τριών πολιτικών προσφύγων από τη Δυτική Σαχάρα

Δύο αθώοι και ένας ένοχος ήταν η απόφαση του Β' Αυτόρωφου Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Αθήνας για την υπόθεση των τριών πολιτικών προσφύγων από τη Δυτική Σαχάρα, που εκδικάστηκε την περασμένη Πέμπτη, σ' ένα κλίμα γεμάτο από τα γνωστά ρατσιστικά στερεότυπα, στο οποίο πρωταγωνιστούσε η εισαγγελέας της έδρας που δεν έκρυψε το μένος και την προκατάληψή της. Εστω και μέσα σ' αυτό το κλίμα, η αθώωση των δύο από τους τρεις ήταν μια πρώτη νίκη, που θα ολοκληρωθεί με την αθώωση και του τρίτου στο δεύτερο βαθμό. Γιατί, όπως έχουμε κατ' επανάληψη γράψει, αυτή η υπόθεση είναι μια καραβιτινάτη σκευωρία, που στήθηκε για να καλύψει τις επιδρομές μπάτσων της ομάδας ΔΙΑΣ σε σπίτι της Κυψέλης όπου κατοικούσαν οι συγκεκριμένοι και άλλοι μετανάστες, με μοναδικό σκοπό να βιασανίσουν σαδιστικά όποιον κατάφερναν ν' αρπάξουν. Επιδρομές που είχαν καταγγελθεί μέσω του Τύπου από τους μετανάστες, γεγονός που ανάγκασε το αρχηγείο της ΕΛΑΣ να διατάξει μια υποκριτική ΕΔΕ.

Σύμφωνα, με την αστυνομία, οδηγός αστικού λεωφορείου ειδοποίησε ότι στο όχημα επέβαινε αλλοδαπός με μαχαίρι και τρομοκρατούσε τους υπόλοιπους επιβάτες! Πολυάριθμη ομάδα ΔΙΑΣ σταμάτησε το λεωφορείο και κα-

τέβασε μόνο τους τρεις συγκεκριμένους αλλοδαπούς. Αφού τους πέρασαν χειροπέδες, τους οδήγησαν στο «αμαρτωλό» τμήμα Αγίου Παντελεήμονα, όπου τους ξυλοφόρτωσαν δυο φορές, επειδή δεν υπέγραφαν έγγραφα, τα οποία δεν μπορούσαν να καταλάβουν καν τι λένε!

για οπλοκατοχή (ότι είχε ένα μαχαίρι και ένα δεύτερο πτυσσόμενο). Ήταν τόσο βιαστικό το στήσιμο της κατηγορίας που δεν υπάρχει καν έκθεση σωματικής έρευνας που να το αποδεικνύει. Ο δεύτερος κατηγορήθηκε για αντίσταση και για πρόκληση σωματικών βλαβών στον αστυνομικό που τον συνέλαβε. Ο τελευταίος, όμως, ισχυρίζεται στην κατάθεσή του, ότι ο πολιτικός πρόσφυγας προσπαθούσε να αυτοτραυματιστεί χτυπώντας το κεφάλι του στο κράσπεδο, ενώ ο ίδιος προσπαθούσε να τον αποτρέψει! Ξέρουμε καλά πως όταν οι μπάτσοι μιλούν για αυτοτραυματισμό, έχει υπάρξει ξυλοδαρμός του συλληφθέντα και προσπαθούν να τον συγκαλύψουν. Επρεπε, όμως, κάτι να κατασκεύασουν για να στείλουν και τον δεύτερο κατηγορούμενο. Ο τρίτος κατηγορήθηκε για απειλή. Οτι είπε στο μπάτσο «Θα σε σφάξω όπου κι αν σε βρω». Ας σημειωθεί ότι ο άνθρωπος αυτός γνωρίζει μόνο ελάχιστες ελληνικές λέξεις και σε καμιά περίπτωση δεν θα μπορούσε να συγκροτήσει αυτή τη φράση.

Πρόεδρος και εισαγγελέας
(η δεύτερη πέρα από την
προκατάληψη έκανε και ανοι-
χτά ρατσιστικά σχόλια) δη-
μιούργησαν ένα ασφυκτικό
κλίμα στους μάρτυρες υπε-
ράσπισης, με συνεχείς επιθέ-
σεις, με αμφισβήτηση του κα-
θετί που έλεγαν, ακόμη και με
προσωπικές επιθέσεις. Η

ενασχόληση με τους μετανάστες δίνει τροφή στις εφημερίδες, οι μάρτυρες φιλοδοξούν να αποτελέσουν ομπρέλα προστασίας των μεταναστών, να διαμαρτύρεστε για τους Ελληνες όχι για τους αλλοδαπούς, εφόσον δεν μπορεί να αποδειχθεί η εργασία των μεταναστών, άρα δεν μπορούν να έχασφαλιστούν τα προ το ζην, άρα οδηγούνται στην εγκληματικότητα, ήταν μερικά απ' αυτά που ακούστηκαν. Οι μάρτυρες, ούμως, ακολούθησαν επιθετική τακτική, οι πολιτικοί πρόσφυγες υπήρξαν σταθεροί στις απολογίες τους, η συνήγορος Αννυ Παπαρούσσου ξετίναξε το κατηγορητήριο και η απόφαση στο τέλος ήταν ενοχή μόνο για τον κατηγορούμενο για οπλοκατοχή (φυλάκιση 12 μηνών και πρόστιμο 1.500 ευρώ, με τριετή αναστολή) και αθωωτική για τους άλλους δύο. Επρεπε πάση θυσία να διασωθεί το κύρος των μπάτσων, με την καταδίκη ενός, μετά την κατάρρευση του κατηγορητήριου.

Ο αγώνας συνεχίζεται μέχρι την αθώωση και του τρίτου πολιτικού πρόσφυγα. Και βέβαια, συνεχίζονται οι προσπάθειες για να χορηγηθεί και στους τρεις πολιτικό άσυλο και να αποφυλακιστούν (κρατούνται για διοικητικούς λόγους, ο ένας εντελώς παράνομα, δεδομένου ότι έχει συμπληρώσει τον ανώτατο επιτρεπόμενο χρόνο κράτησης των έξι μηνών).

ANTIKYΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες έντεκα και τζάμπα φασαρία
Αναζητείται έξοδος απ' την προϊστορία...

«Κι άλλο καλοκαίρι πέρασε», που τραγουδάει και ο άνδρων που έβλεπε τα καλοκαίρια να περνούν... Δεν προτιμέμετα να προβούμε σε ανασκοπήσεις σε καιρούς που απαιτούνται ανασκοπήσεις... Τσιμόπα μονάχα μερικά επιλεγμένα μεζεδάκια γεγονότων και τσαλαθουτάμε στα απόνερα της ειδησεογραφίας. Απόνερα που –ως του διαύματος– έγιναν διασυγέστατα μετά τη νημειώδη αναφορά των φλών, συμμάχων και τιμητών της αδέσμευτης, ανεξάρτητης και μάχιμης δημοσιογραφίας προς τον Alexis Ioannis Collins ρε; Για τον παπα-Hellas λέω που βούνε το τόπος και ήδη αρχίσαμε να τον αντιγράφουμε όλοι οι φερέλπιδες νέοι αρδρογράφοι! Τι έπαινοι, τι τι μή, τι περηφάνια...

«Οι φίλοι μου φτιάχνουν δρόμους κι ενώνουν ερήμους» (Κ.Γ.)

Ήταν 4 Σεπτέμβρη του εδνοσωτηρίου ολυμπιακού έτους 2004, όταν μετά τον αγώνα των εθνικών ομάδων Ελλάδας-Αλβανίας ξεπούσε ένα άνευ προηγουμένου πογκρόμ εναντίων των αλβανών μεταναστών. Το αβγό του φιδιού έσκασε με καταγεγραμμένα κρούσματα στην Αδήνα, στη Θεσσαλονίκη, στη Λάρισα, στο Κιλκίς, στην Ηλεία, στην Καβάλα, στη Ζάκυνθο, στα Ιωάννινα, στην Πάτρα, στην Κέρκυρα, στην Πάρο, στο Ρέδυμνο, στην Καλαμάτα, στο Βόλο, στη Ρόδο, σε όλες σχεδόν τις περιοχές της Ελλάδας όπου ζουν αλβανοί μετανάστες. Στη Ζάκυνθο, ο 20χρονος αλβανός μετανάστης Γκραμός Παλούσι έπεσε νεκρός από τη μαχαιριά του Παναγιώτη Κλαδή, ενώ άλλοι δύο βρέθηκαν στο νοσοκομείο.

«Ο κλήρος στην τουρκοκρατία είχε μεγάλα προνόμια που τα είχε δώσει ο ίδιος ο σουλτάνος, για να μπορεί μέσω του κλήρου να κυβερνάει [δηλαδή να ληστεύει] καλύτερα τους ραγιάδες. Είχε διοικητικές και δικαστικές αρμοδιότητες. Το πόσο περιζήτητη ήταν η θέση του πατριάρχη φαίνεται από το ότι ο σουλτάνος έβγαζε σε πλειστηριασμό τον πατριαρχικό δρόνο και οι υποψήφιοι πατριάρχες πλήρωναν πολλά λεφτά για να προτιμηθούν. Μερικά παραδείγματα: 1476: Ο Συμεών Τραπεζούντιος έδωσε 1.000 φλουριά πεσκέσι στον σουλτάνο. 1572: Ο Ιερεμίας 2.000 φλουριά και άλλες 2.000 στον διάδοχο Μουράτ. 1584: Ο Παχώμιος Πατέστας ανέβασε το πεσκέσι σε 10.000 δουκάτα και έστειλε στην φυλακή τον προηγούμενο πατριάρχη. 1604: Ο Λεόντιος Λαρίσης 10.000 δόσπρα. 1755: Ο Χίου Διονύσιος 6.000 δόσπρα. Τα εκκλησιαστικά κτήματα επί τουρκοκρατίας ήσαν το 1/4 ή σχεδόν το 1/3 της Ελληνικής γης. [Αν φαίνεται απίστευτο, ας σκεφτεί κανείς ότι σήμερα στην Κύπρο η Εκκλησία έχει το 43% της καλλιεργήσιμης γης, δηλαδή σχεδόν τη μισή Κύπρου]. Από τα 68 χωριά της Χίου η Εκκλησία είχε τα 32 ιδιοκτησία της και συντηρούσε 300 μοναστήρια και 700 εκκλησίες και παρεκκλήσια και πολλά μοναστήρια. Ο κάδε χριστιανός ήταν υποχρεωμένος να δίνει το 1/3 από τα εισοδήματά του στην Εκκλησία. Επί πλέον υπήρχε ειδική φορολογία για τον Πατριάρχη, 12 δόσπρα ανά οικογένεια και ένα φλουρί ανά ιερέα, και άλλα τόσα για τον αρχιερέα» [Αθ. Υψηλάντη - «Τα μετά την άλωσην» και Ιστορία Πιπινέλη - σελ. 35].

Με ειδοποιούν από το κοντρόλ ότι αν δέλουμε να συνεχίσουμε να... εκδίδομαστε, δια πρέπει να πλέξουμε το εγκάμιο (ίσως κι ένα σκουφάκι, γιατί πολλοί δεν αντέχουν την ξινή φάσα της) μιας εξαιρέτης γυναίκας που πρωταγωνίστησε μεσούντος του δέρους και δι μένει στο προσκήνιο και μετά το άνοιγμα των εκπαιδευτικών κάτεργων, αλλά δεν δα το κάνουμε σήμερα λόγω αδιαθεσίας. Βλέπετε, δεν έχουμε σταθερό κύκλο κι ας μην σπεύσουν οι συντρόφισσες σουφράζετες να μας κατηγορήσουν για σεξισμό.

Πάντως, όπως μου έγραψε την Τρίτη κι ένας φίλος και σύντροφος, «η εξυγίανση στο ποδόσφαιρο που απόφασιστηκε από τον Γερουσιάλανο, ολοκληρώθηκε: μόνο δύο οι χτεσινοί μαχαιρωμένοι [κι αύριο μέρα είναι...]. Την ίδια ώρα, ο Μάκης Ψωμιάδης έρχεται να πλαισιώσει τον Στέλιο Παπαδεμελή στη λίστα των αγνώστου διαμονής δημοσίων προσώπων (δυμάστε);.

«Η εδνικότητα του εργάτη δεν είναι σερβική, αλβανική ή ελληνική, αλλά είναι η εργασία, η ελεύθερη σκλαβιά, το παζάρεμα του εαυτού του. Η κυβέρνησή του δεν είναι ούτε σερβική ούτε αλβανική ή ελληνική, είναι το κεφάλαιο. Ο αέρας της πατρίδας του δεν είναι ούτε σερβικός ούτε αλβανικός ούτε ελληνικός, είναι η μολυσμένη σημόσφαιρα του κοινωνικού εργοστασίου. Το έδαφος που του ανήκει δεν είναι ούτε «σερβικό» ούτε «αλβανικό» ούτε ελληνικό. Βρίσκεται μερικά μέτρα κάτω από τη γη» [Karl Marx - «Η αυταπάτη της εδνικής οικονομίας】.

Και τώρα ας προσευχθούμε εν όψει του μαύρου Σεπτέμβρη, της Οκτωβριανής επανάστασης, της 17 Νοέμβρη και των Δεκεμβριανών. Κάπου δα κάτσει, δεν μπορεί... Ο κύριος (μεγάλοι οι χάροι του) ας μας οπλίσει με υπομονή, αφού δεν μας οπλίζει με κανένα κυπριακό container να τελειώνουμε...

Κοκκινοσκουφίτσα

■ Και μετά τα μολυσμένα με E.coli σουτζουκάκια**Αβανταδόροι της LIDL**

Eίναι δυνατόν ένας δημόσιος φορέας να ειδίδει πανηγυρικές ανακοινώσεις επειδή έπραξε το αυτονότο; Μάλλον τον κανόνα αποτελούν τέτοιες ανακοινώσεις σε ολόκληρο το δημόσιο τομέα, αφού με την προβολή των αυτονότων επιχειρείται η άντληση πολιτικής υπεραξίας για υπουργούς και άλλους φιλόδοξους παραγνητών. Ουτέ από της E.coli στα σαβουροπροϊόντα της LIDL. Επιμένοντας στην φευδή ανακοίνωσή της, η γερμανική εταιρία διέπραξε το αδικήμα της παραπληροφόρησης το οποίο, με βάση το έφερε στην Κοινής Υπουργικής Απόφασης (KYA) 15523/2006, τιμωρείται με πρόστιμο από 2.000 έως 200.000 ευρώ. Σε περίπτωση δε υποτροπής το πρόστιμο αυξάνεται πάρα πολύ και κινείται μεταξύ 20.000 μέχρι 1.000.000 ευρώ.

Στις 23 Αυγούστου, ο ΕΦΕΤ (Ενιαίος Φορέας Ελέγχου Τροφίμων) εξέδωσε πανηγυρική ανακοίνωση για να μας ενημερώσει ότι «μετά από συνεδρίαση των αρμόδιων επιτροπών επανεξέτασης των κατασχέθηντων προϊόντων, αποφασίστηκε η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ των τροφίμων τα οποία κρίθηκαν οριστικά «Μη ασφαλή – Επιβλαβή για την υγεία»». Πρόκειται για τους κατεψυγμένους κιμάδες και σουτζουκάκια της γερμανικής πολυεθνικής LIDL, που βρέθηκαν μολυσμένα με το παθογόνο βακτήριο E.coli 0157. Ούτε λίγο ούτε πολύ, κατασχέθηκαν δυνόμει τόνοι από τα προϊόντα, ενώ είναι άγνωστο τι ποσότητες από τις συγκεκριμένες παρτίδες καταναλώθηκαν και πόσες παρτίδες στο παρελθόν ήταν ενδεχομένως μολυσμένες με το ίδιο μικρόβιο.

Δικαιούμαστε να το πούμε αυτό για δυο λόγους. Πρώτο, γιατί ο ΕΦΕΤ σπάνια κάνει δειγματοληπτικούς ελέγχους. Δεύτερο, γιατί το σύστημα (όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά σε ολόκληρη την ΕΕ) στηρίζεται στον... αυτοελέγχο των επιχειρήσεων και για την παραπληροφόρηση, όμως μέχρι στηγμής ούτε φωνή ούτε οικρόστηση από τον πανηγυρίζοντα κατά τα άλλα – νέο πρόεδρο του ΕΦΕΤ Γ. Μίχα. Φαίνεται πως και πάλι δουλεύει το παρασκήνιο. Τα μολυσμένα προϊόντα της LIDL καταστράφηκαν μες στο κατακαλόκαιρο, όταν η δημοσιότητα είναι μειωμένη, η εταιρία απέσυρε τα παραπλανητικά δελτία. Τύπου από την ιστοσελίδα της και ο ΕΦΕΤ δεν θα προχωρήσει στην επιβολή κυρώσεων που, πέρα από το οικονομικό σκέλος, θα στηγμάτιζαν ανεξίτηλα τη LIDL ως εταιρία που παραπληροφορεί το καταναλωτικό κοινό.

Για όλ' αυτά περιμένουμε απαντήσεις από τον Γ. Μίχα. Ας σταματήσει να κάνει το κορόδι και να ειδίδει πανηγυρικές ανακοινώσεις, όπως αυτή της 25ης Αυγούστου, σύμφωνα με την οποία «πτηνοφρήσουν στη «γραμμή» που ερχόταν «άνωθεν», βρήκε όμως άλλους αβανταδόρους. Οπως τον δήμαρχο Αθηναίων Γ. Καμίνη, που προδιμούν εγκαινίασε μαζί με τους ασφαλώνας να επεκταθεί κάποιοι στηγμή και σ' άλλες πόλεις, στις οποίες η LIDL θα θελεί να βελτιώσει το μεριδιό της στην αγορά. Να συνεργεί, όμως, ο Δήμος της δεύτερης πόλης της Ελλάδας, γιατί η LIDL θα αξιοποιήσει σε όλη τη χώρα σ' ένα τέτοιο πρόγραμμα, ιδιαίτερα μετά το σκάνδαλο με το E.coli, αποτελεί έγκλημα κατά του λαού της Θεσσαλονίκης, αλλά και όλης της Ελλάδας, γιατί η LIDL θα αξιοποιήσει σε όλη τη χώρα το πρόγραμμα αυτό σαν διαφραγματικό εργαλείο.

Λαμόγια παντός καιρού

Μπορεί η LIDL να μην κατάφερε να κουκουλώσει το σκάνδαλο με το E.coli στα προϊόντα της, επιειδή κάποιοι ανθρωποί αντέδρασαν και δεν δέχτηκαν να πειθαρχήσουν στη «γραμμή» που ερχόταν «άνωθεν», βρήκε όμως άλλους αβανταδόρους. Οπως τον δήμαρχο Αθηναίων Γ. Καμίνη, που προδιμούν εγκαινίασε μαζί με τους ασφαλώνας να επεκταθεί κάποιοι στηγμή και σ' άλλες πόλεις, στις οποίες η LIDL θα θελεί να βελτιώσει το μεριδιό της στην αγορά. Να συνεργεί, όμως, ο Δήμος της δεύτερης πόλης της Ελλάδας, γιατί η LIDL θα αξιοποιήσει σε όλη τη χώρα το πρόγραμμα αυτό σαν διαφραγματικό εργαλείο.

Το ειδαμε και αυτό. ΜΚΟ σε ρόλο δουλέμπτων, που παίρνουν μίζα για να εξασφαλίσουν περιορισμένου

KONTPA

Ακόμη στον αέρα η συμφωνία της Υπατίας

Συμπληρώνονται σχεδόν έξι μήνες από τότε που αντιπροσωπεία τεσσάρων υπουργών ήρθε σε συμφωνία με αντιπροσωπεία των απεργών πείνας της Υπατίας και τα περισσότερα από τα σημεία αυτής της συμφωνίας δεν έχουν υλοποιηθεί ή υλοποιούνται κουτσουρεμένα. Η άποψή μας γι' αυτή τη συμφωνία είναι γνωστή. Ήταν μια άδικη, σε βάρος των απεργών πείνας, συμφωνία, η οποία επεβλήθηκε σ' αυτούς ύστερα από παρατεταμένη εσωτερική υπονόμευση του μετώπου τους από «επαγγελματίες αλληλέγγυους». Αυτή την υπονόμευση, που τις τελευταίες μέρες είχε πάρει το χαρακτήρα υπόγειος συνεργασίας και συναλλαγής με την κυβέρνηση, εκμεταλλεύτηκε η τελευτική

ταία, για να υπανοχωρήσει ακόμα και από τα συμφωνηθέντα.
Οι 300 απεργοί πείνας πήραν ανα-
στολή της απέλασης για έξι μήνες και
σε λίγες μέρες θα ζητήσουν την ανα-
νέωσή της. Αποψή μας και πρόταση
ταυτόχρονα προς τους πρώην απερ-
γούς πείνας είναι να μην το κάνουν
ατομικά, αλλά να δώσουν συλλογικό
χαρακτήρα στο αίτημα της ανανέω-
σης του εξάμηνου. Βέβαια, το χαρτί
που έχει ο καθένας τους είναι ατομι-
κό και η ανανέωση θα είναι ατομική,
όμως επειδή αυτό το χαρτί υπήρξε
προϊόν συλλογικού αγώνα, συλλογική
θα πρέπει να είναι και η διαδικασία
ανανέωσής του, για να στείλουν οι
πρώην απεργοί πείνας το μήνυμα
πως είναι ενωμένοι και αποφασισμέ-
νοι να φτάσουν κάποια στιγμή στην
απόκτηση άδειας παραμονής, που τό-
σο άδικα έχασαν μετά από 44 μέρες
απεργίας πείνας.

Περιττέψει να σημειώσουμε πως η ανανέωση αυτού του χαρτιού «επ' αριστον», που οι ξεπουληματίες διαφήμιζαν στους απεργούς πείνας, για να τους κάμψουν και να συμφωνήσουν στη λήξη του ογώνα τους, δεν υπάρχει ούτε ως εκφρασμένη δημόσια –προφορικά έστω– κυβερνητική βιούληση. Κάθε έξι μήνες, οι πρώην απεργοί πείνας πρέπει να τίθενται στην κρίση της Αστυνομίας και μόνο η συλλογικότητά τους μπορεί να τους εξασφαλίσει την ανανέωση.

Οι 300 απεργοί πείνασαν επίσης το δικαίωμα να πραγματοποιήσουν ένα ταξίδι στις πατρίδες τους. Αυτό το ταξίδι, όμως, δεν είναι ελεύθερο, όπως ισχύει για όλους μετανάστες, αλλά υπό σοβαρούς περιορισμούς. Σοβαρότερος όλων είναι πως για να επιστρέψουν στην Ελλάδα πρέπει να ζητήσουν και να πάρουν μια ειδική βίζα λήγων ημερών. Δεν είναι μόνο η δαπάνη των 70 ευρώ και τα πηγαινεία στα ελληνικά προξενεία (με τα συνακόλουθα έξοδα μεταφοράς και διαμονής σε ξενοδοχείο, αφού για την πλειοψηφία η επίσκεψη στο προξενείο δεν μπορεί να γίνει αυθημερόν). Είναι και το γεγονός ότι τίθενται και πάλι υπό κρίση από τις ελληνικές αστυνομικές αρχές. Τίθενται υπό κρίση ευρισκόμενοι αυτή τη φορά μακριά από την Ελλάδα, επομένως σε βάρος τους μπορεί να γίνει οποιαδήποτε αυθαιρέσια.

Το δικαίωμα εργασίας, όμως, ένα από τα βασικά σημεία της συμφωνίας κυβέρνησης-απεργών πείνας, ακόμη δεν έχει υλοποιηθεί με την έκδοση του προβλεπόμενου από το νόμο Προεδρικού Διατάγματος. Ούτε προβλέπεται να υλοποιηθεί σύντομα, όπως προκύπτει από το ρεπορτάζ. Μετά το διώξιμο της Νταλάρα από

την κυβέρνηση, οι αρμοδιότητές της μεταφέρθηκαν στον Κουτρουμάνη, ο οποίος δεν έχει καν ασχοληθεί με το θέμα. Ούτε και τραβάει κανένα ζόρι, αφού οι «καλοθελητές» που πανηγύριζαν για τη «μεγάλη νίκη» της απεργίας πείνας φρόντισαν να τη διαλύσουν, χωρίς να υπάρχει καμιά κατοχύρωση για την υλοποίηση της συμφωνίας από πλευράς κυβέρνησης.

Η μείωση των ενσήμων για την ανανέωση της άνδειας παραφοράς, που δεν αφορούσε τους απεργούς πείνας, αλλά τους «κόμιμους» μετανάστες, και η οποία είχε ανακοινωθεί από την κυβέρνηση στη διάρκεια της απεργίας πείνας, υλοποιήθηκε με υπουργική απόφαση που δημοσιεύτηκε μόλις στις 25 Αυγούστου (ΦΕΚ 1886 Β'). Δηλαδή, έξι μήνες μετά την εξαγγελία της και ενώ σημαντικός αριθμός μεταναστών έχει εγκαταλείψει τη χώρα και η μεγάλη πλειοψηφία τους αδυνατεί να συγκεντρώσει και αυτόν τον μειωμένο αριθμό ενσήμων. Είναι δυνατόν να συγκεντρώσει ο οικοδόμος 120 ένσημα (πριν ήταν 150) σ' ένα χρόνο, όταν η οικοδόμη έχει παγώσει κι αν βρεθεί ένα μεροκάμπτο αυτό είναι κατά κανόνα χωρίς ασφάλιση; Είναι εύκολο να συγκεντρώσει ένας μη οικοδόμος μετανάστης 120 ένσημα (πριν ήταν 200), σε εποχές τόσο μεγάλης ανεργίας, που «μαύρα» αναγκάζονται να δουλεύουν και οι ντόπιοι; Και με τι λεφτά ν' αγοράσει τόσα ένσημα στη μαύρη αγορά (νομίμως μπορεί να εξαγοράσει το 20%); Χαρακτηριστικό είναι ακόμη, πως για τους ασφαλιζόμενους στον ΟΓΑ τα ένσημα παρέμειναν στα 150 και δεν μειώθηκαν στα 120. Η κυβέρνηση έρει πως οι ασφαλιζόμενοι στον ΟΓΑ μετανάστες πληρώνουν μόνο τους τα ένσημά τους και δεν τους μειώνει το χαράται, μαλονότι οι συνθήκες για όλους έχουν γίνει πιο σκληρές και το μεροκάμπτο πιο σπάνιο.

Απομένει η μείωση της 12ετίας σε 8ετία, για τη δυνατότητα χορήγησης στον μετανάστη άδειας παραμονής για ανθρωπιστικούς λόγους. Αυτό ήταν το «τυράκι», με το οποίο οι ξεπουληματίες διέσπασαν το μέτωπο της πιο αγωνιστικής μερίδας των απεργών πείνας. Ξανθυμίζουμε την ιστορία: ανακοινώθηκε στους απεργούς πείνας, ότι ο Ραγκούσης τηλεφώνησε στον Τσίπρα και του είπε πως δέχεται η 12ετία να γίνει 5ετία. Το μέτωπο έσπασε, επειδή μερικούς από τους απεργούς πείνας, που έχουν κάμπτοσα χρόνια στην Ελλάδα, σκέφτηκαν πως αποκτούν τη δυνατότητα να πάρουν άδεια παραμονής και ενήργησαν ατομικιστικά. Μια μέρα μετά, ανακοινώθηκε στους απεργούς πείνας, ότι ο Ραγκούσης ξανατηλεφώνησε στον Τσίπρα και του είπε πως είχε κάνει λάθος και πως η πρόταση της κυβέρνησης είναι για 8ετία και όχι 5ετία! Με το μέτωπο του αγώνα σπασμένο, οι απεργοί πείνας δέχτηκαν την 8ετία, την οποία τους ανακοίνωσε ο Ραγκούσης στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, παρουσία τριών ακόμη συναδέλφων του (Παπούστη, Λοβέρδου, Νταλάρα).

αφού είχε ανακοινωθεί η λήξη της απεργίας πείνας, ο Ραγκούστης πήρε πάσω αυτό που ο ίδιος είχε συμφωνήσει και μιλούσε πιο για «11 ετία ή 10ετία στην κατεύθυνση της 8ετίας». Εμένας, που τότε είχαμε προτείνει να επανέλθουν οι απεργοί πείνας στον αγώνα και να μη διαλυθεί το μέτωπο της Υπατίας, με αίτημα να υπάρξουν δεσμεύσεις για άμεση υλοποίηση θλωτών συμφωνηθέντων, δεχτήκαμε έναν καταιγισμό ύβρεων από τους ζεπουληματίες, που ήθελαν άρον-άρον να σπάσει το μέτωπο της Υπατίας, γιατί αυτή τη δέσμευση είχαν αναλόβει στα δικά τους παζάρια με την κυβέρνηση. Διαβεβαίωναν, δε, και τους απεργούς πείνας και τους αλληλέγγυους, ότι η συμφωνία θα υλοποιηθεί κατά γράφμα και πως δεν υπάρχει κανένας λόγος ανησυχίας, γιατί ο Ραγκούστης λέει ότι λέει προκειμένου να αποφύγει την πίεση που δέχεται από τα δεξιά, από ΝΔ και ΛΑΟΣ. Ιδιού, τώρα, τα αποτελέσματα.

Μέσα στο καλοκαίρι, ο διάδοχος του Ραγκούση στο υπουργείο Εσωτερικών Χ. Καστανίδης κατέθεσε νομοσχέδιο («Αναδιοργάνωση του συστήματος αδειοδότησης για την διαμονή αλοδαπών στη χώρα ωπό όρους αιχμής νησιών ασφάλειας κ.λπ.»), στο οποίο ρυθμίζεται και το θέμα της 12ετίας. Μόνο που αντί για 8ετία, όπως είχε συμφωνηθεί με τους απεργούς πείνοις, γίνεται 10ετία! Το νομοσχέδιο συζητήθηκε ήδη σε πρώτη και δεύτερη αικρό-αση στην αρμόδια Διαρκή Επιτροπή Δημόσιας Διοίκησης, Δημόσιας Τάξης και Δικαιοσύνης της Βουλής (4 και 23 Αυγούστου) και απομένει η ψήφισή του στην Ολομέλεια, που θα γίνει σε μια συνεδρίαση.

Η σχετική ρύθμιση (παράγραφος 8 του άρθρου 7 του νομοσχέδιου) απασχόλησε περισσότερο από κάθε άλλη τις δυο συζητήσεις στην Επιτροπή. Κύριο μέλημα του υπουργού, αλλά και του εισηγητή του ΠΑΣΟΚ, ήταν να πείσουν ότι δεν πρόκειται να προχωρήσουν σε μαζική νομιμοποίηση αλλοδαπών. Η ΝΔ, διά του εισηγητή της Αθ. Νάκου, χαρακτήρισε «αιτία αντίρρησης και πολέμου» τη συγκεκριμένη ρύθμιση. Ο Νάκος έλεγε και διαφορά άσχετα, περισσότερο για να μην αφήσει το ΛΑΟΣ να τον υπερκεράσει από τα δεξιά, όμως τον υπερκέρασε ο Πρ. Παυλόπουλος, που σ' ένα φαιστικού τύπου παραλήρημα κατηγόρησε την κυβέρνηση ότι ξεπλένει «αμφοτείς της Υπατίας» και μετατρέπει την Ελλάδα σε «κράχη λαθρομεταναστών». Στη δεύτερη ανάγνωση ο Νάκος «μαλάκωσε» λίγο την κριτική: «Εμείς λέμε: κάνετε μια ρύθμιση –δεν θα αντιδράσουμε– γ' αυτούς της Υπατίας, αλλά να αποσύρετε την αρχική διάταξη του προκατόχου σας, διότι τι 10 τι 12, δεν έχει καμιά σημασία». Πέρα από τ' αλλά, η τοποθέτηση αυτή δείχνει πως η ΝΔ, έχοντας και το προηγούμενο Παυλόπουλο με την απεργία πείνας των 15 στα Χανιά το 2008, δεν θα είχε αντίρρηση να δώσει η κυβέρνηση άδεια παραμονής στους 300 της Υπατίας. Ας όψονται αυτοί που υπονόμευσαν αυτόν τον ογώνα και τον χτύπησαν στην πιο κρίσιμη

σιμη στιγμή του

Το ΛΑΟΣ, φυσικά, καταψήφισε καμάλιστα ο εισηγητής του δήλωσε ότι καταψηφίζει ολόκληρο το νομοσχέδιο εξαιτίας αυτής της διάταξης.

Ο εισηγητής του Περισσού σωστά παραπήρησε πως πρόκειται για ρύθμιση-κοροϊδία, αφού ο χρόνος μειώνεται μόνο κατά δύο χρόνια και θύμισε πως η συμφωνία με τους απεργούς πεένας ήταν για 8 χρόνια.

Ο Παπαδημούλης του ΣΥΡΙΖΑ στην πρώτη ανάγνωση δεν είπε απολύτως τίποτα γι' αυτή τη ρύθμιση! Κι ας εμφανιζόταν ο Τσίπρας ως ταχιδρόμος των προτάσεων Ραγκούση προς τους απεργούς πείνας. Στη δεύτερη ανάγνωση, θύμισε ότι η πρόταση νόμου του ΣΥΡΙΖΑ πρόβλεπε 8ετία αντι-12ετία και χαρακτήρισε την κυβερνητική ρύθμιση «ένα βήμα σε θετική κατεύθυνση!» Για την ποραβίαση της συμφωνίας που τέσσερις υπουργοί είχαν κάνει με την αντιπροσωπεία των απεργών πείνας δεν είπε λέξη.

Στη συνέχεια, ο Παπαδημούλης, με όσα υποστήριξε, επιβεβαίωσε τις καταγγελίες μας, ότι συνειδητά ο ΣΥΡΙΖΑ, με συμμάχους του το ΦΜΚ και το Δίκτυο, βοήθησε την κυβέρνηση να αποφύγει μια ήττα, με την παραχώρηση αδειών παραμονής στους 300 απεργούς πείνας. Οτι δεν τους ενδιέφερε καθόλου να νικήσουν οι 300, δίνοντας έτσι ένα αγωνιστικό παράδειγμα σε όλους τους μετανάστες (και όχι μόνο), αλλά να εκμεταλλευτούν αυτόν τον άγώνα και να πάρουν κάποιες γενικές ψευτορυθμίσεις, για να τις «πουλήσουν» τα μεταναστευτικά μαργαζάκια τους στους μετανάστες και να εξασφαλίσουν τη βιωσιμότητά τους. Απαντώντας στον Νάκο, που είχε πει «κάνετε μια ρύθμιση γι' αυτούς της Υπατιός», ο Παπαδημούλης είπε πως «αυτή είναι η αιτία κακοδαιμονίας όλων των πολιτικών στην Ελλάδα» και ότι έτσι «δεν εμπεδώνεται μια αίσθηση κράτους δικαίου με γενικούς κανόνες, νόμους που νοεί εφαρμόζονται κλπ.!! Στη συνέχεια, χαρακτήρισε τη συγκεκριμένη ρύθμιση

Δεύτερο φιάσκο ΠΑΣΟΚ για τη Siemens

Αν δεν το πήρατε ειδηση, το τελευταίο δεκαήμερο του Αυγούστου, αφέως μετά το άνοιγμα της Βουλής μετά τις διακοπές, το ΠΑΣΟΚ υπέστη δεύτερο φιάσκο στην υπόθεση Siemens, παρουσία του ίδιου του Παπανδρέου, μάλιστα. Μετά τον Ιούλη, που μερίδια Πασσώκων αρνήθηκε να ψηφίσει την παραπομπή των Μαρκογιαννάκη-Άλγος σκούφη σε γνωμοδοτικό δικαιοστικό συμβούλιο, η ίδια διαφρόνη (με την κάλυψη της μυστικής ψηφοφορίας) παρατηρήθηκε και στην πρόταση για παραπομπή των ίδιων πολιτικών της ΝΔ σε προκαταρκτική επιτροπή (ΝΔ, ΛΑΟΣ και ΔΗΣΥ είχαν αποχωρήσει, ο Περισσός ψήφισε λευκό και ο ΣΥΡΙΖΑ άκυρο).

Ετσι, η κοινοβουλευτική διαδικασία για ένα τεράστιο σκάνδαλο έκλεισε με παραπομπή των Τσοχατζόπουλου-Μαντέλη στην τακτική δικαιοσύνη (τρέχα γύρευε, δηλαδή). Οσο για την άλλη διαδικασία, την υποτιθέμενη επιβολή προστίμων στη Siemens, που ο νέος υπουργός Δικαιοσύνης Μ. Παπαϊωάννου τη θεωρούσε... τελειωμένη υπόθεση, ο υφυπουργός του Γ. Πεταλωτής έβαλε τα πρόγματα στη θέση τους, μιλώντας στις 25 Αυγούστου για «νομικώς σύνθετο εγχείρημα». Κάτι περισσότερο ήξερε ο Παμπούκης, που ξεκίνησε τις σχετικές διαπραγματεύσεις, όταν μιλούσε για εξωδικαστικό συμβιβασμό. Να συμφωνήσει, δηλαδή, η Siemens να δώσει κάποια αποζημίωση, να πάρει τις εκκρεμούσες δουλειές και να τελειώσει το παντηγύρι, με το οποίο, άλλωστε, ουδείς ασχολείται πλέον. Οι αστοί πολιτικοί γνωρίζουν πως ο χρόνος είναι ο καλύτερος γιατρός. Ο κόσμος έχει πάθει ένα είδος μυθριδαστισμού με τα σκάνδαλα. Αγανακτεί μεν, αλλά στο τέλος τα καταπίνει όλα, γιατί είναι εγκλωβισμένος στην κοινοβουλευτική λογική.

KONTRA

Τώρα αρχίζουν τα δύσκολα, τώρα Βαγγέλη τι κάνουμε...

Το να καταναλώσει κάποιος φραΐα ουσία για το ελληνικό ποδοσφαιρικό «γίγνεσθαι» θα μπορούσε να χαρακτηριστεί διαστροφή, αν πίσω από το ποδοσφαιρικό νταλαβέρι δεν πάζονταν τεράστια οικονομικά συμφέροντα και αν δεκάδες νεολαίοι από την εργατική τάξη δεν στελέχωναν τους ιδιωτικούς στρατούς των καπιταλιστών που λυμαίνονται το χώρο. Κυβέρνηση, ΕΠΟ και Λίγκα δεν κατάφεραν να τα βρουν και να δώσουν τέλος στο σκάνδαλο με τους στημένους αγώνες, που μας κράτησε «συντροφιά» το φετινό καλοκαίρι, με αποτέλεσμα να ζούμε τραφελαφικές καταστάσεις και το ελληνικό ποδοσφαιρο να κινδυνεύει να βρεθεί κάτω και από τον πάτωτο, στο βόρρο της απαξίωσης.

Αν και επίσημα η αγωνιστική περίοδος ξεκίνησε την περασμένη βδομάδα, με τη συμμετοχή 13 ομάδων, τα ανοιχτά δικαστικά μέτωπα αντί να κλείνουν αυξάνονται, όπως και οι πιθανότητες να οδηγηθούν τα πράγματα σε αδιέξοδο. Μέχρι στιγμής, είχε βρεθεί η λύση με τις 13 σίγουρες ομάδες, όμως η απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών να κάνει δεκτή την αίτηση αναστολής που κατέθεσαν τα Τρίκαλα κατά της Επιτροπής Επαγγελματικού Αθλητισμού, άλλαξε τα πράγματα. Η ΕΕΑ είχε αφαιρέσει το πιστοποιητικό συμμετοχής των Τρικάλων για πλαστή εγγυητική και απέβαλε την ομάδα από το πρωτάθλημα, η οποία έχοντας τερματίσει 4η θα έπαιξε στους αγώνες μπαράζ. Πλέον, η άνοδος του ΟΦΗ είναι υπό αμφισβήτηση, αφού μετά τη δικαίωσή τους τα Τρίκαλα μπορούν να ζητήσουν την επανάληψη των αγώνων μπαράζ, κάνοντας άνω-κάτω όλες τις επαγγελματικές κατηγορίες.

Πριν την καλοκαιρινή διακοπή της «Κ», με δεδομένο ότι οι ανιδιοτελείς εργάτες του ελληνικού ποδοσφαιρού δεν είχαν καταφέρει να βρουν μια συμβιβαστική λύση, που θα τους επέτρεπε να μιλούν για κάθαρση και ταυτόχρονα να διατηρήσουν το ποδοσφαιρικό οικοδόμημα για να μπορούν να κάνουν τις μπίζνες τους, κάνουμε την πρόβλεψη ότι θα υπήρχε αναβολή στην έναρξη του πρωταθλήματος και ότι τη νύφη θα την πλήρωναν Ολυμπιακός Βόλου και Καβάλα, εξαιτίας του Μπέου και του Ψωμιάδη. Οι εξελίξεις δεν μας δικαίωσαν, κυρίως γιατί η κυβέρνηση, αλλάζοντας γραμμή πλευράς, αποφάσισε να ταιρίξει το ρόλο του Πόντιου Πιλάτου και να αφήσει το ελληνικό ποδοσφαιρο να φτάσει μόνο του στην κόβαση. Με απόφαση του προέδρου της Μαρινάκη, το πρωτάθλημα Βαγγέλη Μαρινάκη, το πρωτάθλημα ξεκίνησε, παρά το γεγονός ότι υπάρ-

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

χουν
τρεις
άγνω-
στες

ομάδες σ' αυτό, δεν υπάρχει προκήρυξη και κανές δεν ξέρει το χρονικό διάστημα που απαιτείται για να ξεμπερδευτεί το κουβάρι των δικαστικών εκκρεμοτήτων. Ο Μαρινάκης, αν και δίλωνε υπέρμοχος της κάθαρσης, έχοντας εξασφαλίσει την ανοχή του προέδρου της ΕΠΟ, Σφοκοκή Πλάβιου, και παρά τις αντιδράσεις από τις μισές ομάδες, κάνοντας χρήση της διπλής ψήφου του προέδρου, όταν υπάρχει ισοπαλία στην ψηφοφορία, επέλεξε να ξεκινήσει το πρωτάθλημα. Δυστυχώς γ' αυτόν, το «άλλοθι» της ρήτρας των 4.000.000 ευρώ, που υπάρχει στο συμβόλαιο με τη Νονά, είχε πάψει να υπάρχει λίγο πριν την απόφασή του, όταν με ανακοίνωσή του το συνδρομητικό κανάλι δήλωσε ότι συναντεί στην αναβολή του πρωταθλήματος.

Είναι φανερό ότι ο πρόεδρος της ερυθρολευκής ΠΑΕ και μοναδικός από τους προέδρους των ομάδων που έχει ρίξει πέντε φράγκα στην πιάτσα για μεταγραφές ανέλαβε το δύσκολο έργο να «κουκουλώσει» το σκάνδαλο των στημένων αγώνων. Αν το πρωτάθλημα προχωρήσει και γίνουν μερικές αγωνιστικές, οι δικαστικές αποφάσεις θα επηρεαστούν σε σημαντικό βαθμό από αυτό το τετελεσμέ-

Ποια θα είναι η επόμενη μέρα; Η στήλη αδυνατεί να κάνει πρόβλεψη και η συνέχεια επί της οθόνης.

Κος Πάπιας
papias@eksegersi.gr

ΥΓ: Για μια βδομάδα αναβλήθηκε το πρωτάθλημα στην

Βίοι αντίθετοι στις εξέδρες των ευρωπαϊκών γηπέδων. Οι οργανωμένοι οπαδοί του Παναθηναϊκού, αμφηφώντας την απαγόρευση της ΟΥΕΦΑ που δεν επιτρέπει την ανάρτηση πανό με πολιτικό περιεχόμενο, δήλωσαν τη συμπαράστασή τους στον αγώνα του παλαιστινιακού λαού (πάνω), ενώ υπήρχαν και μεμονωμένοι οπαδοί των πράσινων με παλαιστινιακές σημαίες και σημαίες της Χεζμπολά. Οι οπαδοί της Μακάμπι, που είναι η επίσημη κρατική ομάδα του σιωνιστικού κράτους του Ισραήλ, αντέρασαν πετώντας προς τους οπαδούς του ΠΑΟ φωτοβολίδες και βεγγαλικά, με αποτέλεσμα να ξεσπάσουν επεισόδια εντός και εκτός του γηπέδου, όταν οι πράσινοι οπαδοί προσπάθησαν να τους προσεγγίσουν και εμποδίστηκαν από τα ΜΑΤ. Κύκλοι της πράσινης ΠΑΕ, σε μια προσπάθεια να γλιτώσει η ομάδα του την τιμωρία της ΟΥΕΦΑ, άφησαν σαφέστατα υπονούμενα, ότι ο εφοδιασμός των οπαδών της ισραηλινής ομάδας έγινε από τους ήγιους μουσικής αφερωμένης στο Γ' Ράχι κρέμασαν ένα κασκόλ της ομάδας ως φόρο τιμής στα SS. Το σύνθημα «φασίστες, φασίστες, ΑΓΙΟΕΛίστες», που εδώ και χρονια φωνάζουν οι οπαδοί της «Ομόνοιας» (γνωστής ως «τα σοβιέτ») επιβεβαιώνεται πλήρως.

Οι πράσινοι οπαδοί έκαναν το ελάχιστο διεθνεστικό καθήκον, σε αντίθεση με αυτούς του ΑΠΟΕΛ, ομάδας ταυτισμένης με την κυπριακή εθνική,

στική ακροδεξιά. Μια ομάδα από τους οπαδούς της κυπριακής ομάδας που την ακολούθησαν στην Κρακοβία για τον αγώνα κόντρα στη Βίσλα, σήκωσε στην έξεδρα τη ναζιστική σβάστικα και τον κελτικό σταυρό (κάτω). Μια ομάδα απ' αυτούς επισκέφτηκε και το στρατόπεδο συγκέντρωσης του Αουσβίτς και υπό τους ήγιους μουσικής αφερωμένης στο Γ' Ράχι κρέμασαν ένα κασκόλ της ομάδας ως φόρο τιμής στα SS. Το σύνθημα «φασίστες, φασίστες, ΑΓΙΟΕΛίστες», που εδώ και χρονια φωνάζουν οι οπαδοί της «Ομόνοιας» (γνωστής ως «τα σοβιέτ») επιβεβαιώνεται πλήρως.

Και τώρα, καλεί χρονιά στο νέων σχολιών όποιος μας ήπιαν ότι λέγετε πια...

Μ' ΕΝΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΣΤΟΝ ΚΟΡΥΔΑΛΟ

Αγαπητά μου παιδιά

Σήμερα (τρεις του Σεπτέμβρη, μεγάλοι οι χάροι του) η κυρία στα κάστρα της παραπαιδείας που δεν σταματούν ποτέ τη λειτουργία τους, μας έβαλε έκθεση με θέμα «Πώς πέρασα το καλοκαίρι μου» και -όχι να περηφανευτώ γιατί εμένα δεν μου αρέσει να μιλώ εγώ για τον εαυτό μου (αντιγράφω απάκες από σταρ πρωινάδικων)-έγραψα την καλύτερη. Ομως, πρώτη αναδείχθηκε αυτή του Κωστάκη που ο μπαμπάς του είναι αστυνόμος και είχε πει στην κυρία ότι αν δεν τη βραβεύει θα της στείλει τη χρυσή Αυγή. Ετοι με τον Κωστάκης κέρδισε ένα από τα χιλιάδες παράνομα διαστιθέμενα είδη του σχολικού κυλικείου μας, που θα παραλάβει αμέσως μετά τον αγιασμό. Ειδη με τα οποία όλα τα Μουμούκε που σέβονται τον εαυτό τους ασχολούνται τον Σεπτέμβριο και κανένα από και πέρα ως τον Ιούνιο...

Να και η έκθεση του Κωστάκη, χωρίς διορθώσεις:

Εγώ φέτος το καλοκέρι πείγα στο Νεύρο, εκεί κοντά στην πυνέζα του χάρτη που έχουμε στην τάξη. Δεν είθελα να πάω αλλά μετά από ένα πεδαγογικό χέρι έχλο από την οικογενειακή απαρτή (μαμά, μπαμπάς, παππούς και γιαγιά) πήστηκα. Στο δρόμο η μαμά μου εξήγησε ότι πάμε στη θεία Ασπασή που θα μας φυλοξενήσει αλλιώς δεν μπορούμε να πάμε πουθενά με τον μισθό της (ο μπαμπάς είναι άνεργος). Φισηκά πήγαμαι με το τρένω (τόρα πια ηπάρχει ένα δρομωλόγιο κάθε βδωμάδα) γιατί ένα λήτρο βενζίνη κωστίζει όσο μια εξάδα νερά από το σούπερ μάρκετ. Χόρια τα διώδια, όποιος λαίψει ο μπαμπάς, που σηνιθύζη να τοξιδεύει τα πιάρες.

Μου άρεσε πολλή εκεί στο Νεύρο. Κι ας λένε ότι είναι μέρος που στέλνουν τους κακούς και τους ανεπιθήμιτους, αφού πρώτα τους προηδοποιούσουν ότι «θα σε στύλο στο Νεύρο». Ήδικά όταν πύρε φωτιά, ήταν απόλαυση να πηγένω με τον μπαμπά στο καφενείο και να τον βλέπω να μαλώνει με άλους, προτίνοντας τι πρέπει να γίνει και αναλήγωντας τα πάντα.

Αυτό που μου έκανε εντίποση και θα το δόσω και για εκτήποση μέσα από φωτογραφίες που τράβηξα, ήταν τα ζαρζαβατηκά. Πρότη φωρά έτρογα τέτης ντωμάτες, τέτης αγκουράκηα, μελητζάνες, πειτερέυες, κρεμήδια και άλλα. Η γέφυρη τους ήταν τελοίος διαφωτετηκί από ουτά που αγωράζουμε στην Αθήνα. Ο μπαμπάς ήπε ότι είναι υκαλογικά, η θεία Ασπασή ότι για βιωλογική καλιέργυα κι έτσι άρχησε άλλος ένας καβγάς που πολλοί τον εφχαρηστύθικα. Εχη πολύ πλάκα να ακούς τη θεία Ασπασή, την οπού ο μπαμπάς αποκαλή αντιδραστηκά επηδή ψηφήζη Νέα Δειμοκρατία. Όμως όλη στο Νεύρο τέτηοι είναι κε ο μπαμπάς τους λέει φασήστες και εθνικιστές.

Φησικά οιδαμε και πολύ τυλεόραση, σχεδών όλοι τη μέρα βλέπαμε όποιος και στην Αθήνα. Μάθαμε όλοι την ολιθρη για το νωμοισχέδιο για την πεδία, για την ποροία του δίκτυου της Σωφοκλαίους και των διεθνών χρυματηστηρί

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

Κυβέρνηση Αρπανδρέου

ΕΦΕΤ(ος) πρόστιμα δεν μπαίνουν

Μετανάστες, εργαζόμενοι, άνεργοι ενωμένοι, στον κόσμο των καπιταλιστών είμαστε όλοι ξένοι

Φαύλος Γερουλάνος

Κομίζουν ΛΑΦΚΑ εις Αθήνας

Στα τέρατα του κόσμου

◆ Ενώ, λοιπόν, οι εξεγέρσεις στη Βρετανία ήταν σε εξέλιξη, η εφημερίδα Πρωινό Αστέρι («ΚΚ Βρετανίας») έβγαινε με τίτλο «Αποφασισμένη για περικοπές στην αστυνομία η κυβέρνηση». Και συνεχίζει (στις 31.8.11) με πρωτοσέλιδο «Supportstaff strike over police layoffs» – τόσο ενδιαφέρον για «νόμο και τάξη»...

◆ «Το ΚΚ Γαλλίας καταδικάζει την τριπλή επίθεση στο Ισραήλ», L' Humanité, 18.8.11. Δείτε και την αντιμετώπιση του θέματος από τον Ριζοσπάστη την επομένη (19.8.11).

◆ Τώρα το λιντλ ανοιχτό και τις Κυριακές, μετά την προσφορά επιβλαβών για την υγεία στοιχείων (μας ζΕ.coli-αστε, μόγκες, και τώρα αυθαίρετείτε...) .

◆ «Το σιδηρούν παραπέτασμα» – υπό Γρηγορίου Ψαλλίδα, Καθημερινή, 18.8.11. Ενας εθνικόφρων, θα πείτε. Ναι, αλλά ποιος (Περισσός) τον εξέθεψε, σπουδασε και κνατοανάθρεψε...

◆ Πρωινό Αστέρι, 18.8.11, εφημερίδα του «ΚΚ Βρετανίας»: «Ο γ.γ. του ΚΚΒ κ. Ρομπ Γκρίφιθς, μιλώντας στο Πεκίνο κατά την επίσημη επίσκεψή του διαρκείας δυο εβδομάδων, κάλεσε την κινέζικη κυβέρνηση να αναλάβει δραστήριο ρόλο για την αποτροπή των ιμπεριαλιστικών πολέμων. Δήλωσε δε στον Χειρογνήκ και σε άλλα μέλη της ΚΕ του ΚΚ Κίνας, ότι εκτιμά την πολιτική της Κίνας όσον αφορά την ειρηνική συνύπαρξη. Κατανοούμε, είπε, ότι

όταν σας προκαλούν δεν μπορείτε να εμπλακείτε σε διεθνείς συγκρούσεις... Ομως εκατομμύρια άνθρωποι σ' όλο τον κόσμο περιμένουν από την Κίνα να χρησιμοποιήσει κάθε ειρηνικό μέσο για να κάμψει τα επιθετικά σχέδια των ΗΠΑ, της Βρετανίας και των άλλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Σχολίαστε όπως θέλετε, αλλά έχει κι αλλό: «Οι δύο αντιπρόσωποι του ΚΚ Βρετανίας ανήκουν σε αντιπροσωπεία κομμουνιστικών κομμάτων από τη

Γαλλία, την Ιταλία, την Ελλάδα, την Ισπανία, την Πορτογαλία, τη Γερμανία. Ο κ. Γκρίφιθς ορίστηκε εκπρόσωπος των κομμάτων αυτών στην τελική φάση των συνομιλιών με μελή της ΚΕ του ΚΚ Κίνας».

◆ Και το καταστάλαγμα: «Ο Γκρίφιθς δήλωσε ότι τα ΚΚ της Δυτικής Ευρώπης υποστηρίζουν την Κίνα, η οποία κινείται στο δρόμο του σοσιαλισμού» (στην ιστοσελίδα idpc.org.cn – Τμήμα διεθνών σχέσεων του «ΚΚ Κίνας»).

◆ «Άλλοι άνθρωποι είναι οι γενναίοι κάτοικοι της Κερατέας, οι οποίοι, όταν έμεναν εκεί, επήραν τα όπλα στο χέρι για να υπερασπίσουν το δικαίωμα της ιδιοκτησίας τους, και μόνο ύστερα από μια σοβαρή σύγκρουση με την χωροφυλακή μπόρεσαν να αποκρουσθούν» (από το βιβλίο του Κ. Μπίρη «Αρβανίτες», σελ. 314).

◆ Η δεξιά του Κυρίου, που έλεγε η Μπέμπτα Μπλανς... Από τη συζήτηση στη Βουλή για την κάρτα του πολίτη το αγιορείτικο περιοδικό «Άγιος Αγαθάγγελος Εσφιγμενίτης», τεύχος 245, «διέκρινε τις ομιλίες των βουλευτών του ΛΑΟΣ».

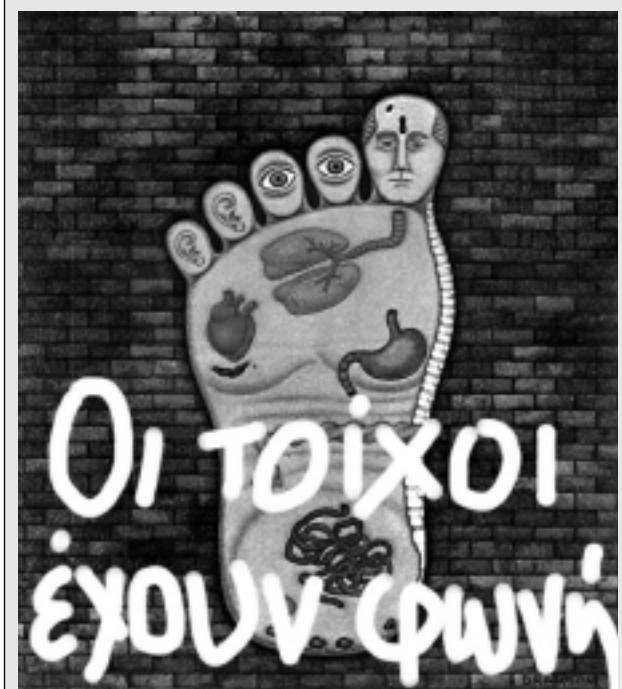
◆ «Στην Ολλανδία και την Γερμανία οι ΜΚΟ δεν έχουν ισχυρή οικονομική ενίσχυση από την κυβέρνηση, όσον αφορά τις δραστηριότητες των ΜΚΟ στην ανάπτυξη του αθλητισμού λαμβάνουν σημαντικά κονδύλια. Υπάρχουν παραδείγματα χωρών, όπως η Σουηδία και η Νορβηγία, όπου οι ΜΚΟ είναι η ιθύνουσα δύναμη στον αθλητισμό και ενεργούν με αρκετή ονεξαρτησία από τις κυβερνήσεις. Σε ορισμένες μάλιστα περιπτώσεις ο ρόλος των κυβερνήσεων περιορίζεται στην χρηματοδότηση των ΜΚΟ» (Barrie Houlihan, _Sport, Policy and Politics – a comparative analysis_, Routledge, 1997).

◆ Βρείτε έναν εκ των πρωταγωνιστών της ταινίας «Σεξ 13 μπορόφ», που διετέλεσε και βουλευτής. Ο άλλος ήταν ο Κ.Γ.

Βασιλης

εκπομπή είχε μεγάλη συνεισφορά στο να περάσει τις αμερικανικές θέσεις στην Ελλάδα.

Το ξέραμε, βέβαια, αλλά έχει άλλη χάρη να το διαβάζουμε σε τηλεγράφημα της αμερικανικής πρεσβείας, η οποία σε άλλο τηλεγράφημα χαρακτηρίζει τους έλληνες δημοσιογράφους αργυρώνητους, φέρνοντας ως παραδειγματικό χρήμα που έρευνε από τη διοργάνωση των ολυμπιακών αγώνων του 2004. Ξέρουν που ψαφεύουν...

◆ Καμιά πατριδα δεν μας χωρίζει, καμιά σημαία δεν μας ενώνει – ΑΝΤΙΦΑ (σύνθημα σε τούχο αντιπροσωπείας αυτοκινήτων στην είσοδο των Ιωαννίνων)

Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε ήταν το σύνθημα με το οποίο ο Κάρολος Μαρξ και ο Φρειδερίκος Ενγκελς έκλεισαν –εν ειδεί πολεμικής κραυγής– το περίφημο «Μανιφέστο του Κομμουνιστικού Κόμματος», το πιο πολυδιαβασμένο βιβλίο παγκοσμίως. Η αναφορά σε χώρες δεν έγινε τυχαία από τους ιδρυτές του επιστημονικού στοιλασμού. Γνώριζαν πολύ καλά την πολιτική και κοινωνική κατάσταση στην Ευρώπη, που ήταν τότε το κέντρο του προλεταριακού κινήματος. Γνώριζαν τους εθνικούς ανταγωνισμούς, τα ποτάμια αίματος που χύθηκαν, αλλά γνώριζαν επίσης πως ο καπιταλισμός διαμόρφωνε μια καινούργια κατάσταση, που έκανε αναγκαίο το ξέσπασμα της προλεταριακής επανάστασης σε μια σειρά χώρες, για να είναι αυτή νικηφόρα. Το σύνθημά τους δεν έγινε πρόξενη. Η πλειοψηφία του προλεταριάτου σύρθηκε σε δυο παγκόσμιους ιμπεριαλιστικούς πολέμους. Στον πρώτο, αλληλοσφράχτηκαν οι προλετάριοι, πολεμώντας κάτω από εθνικές-ιμπεριαλιστικές σημαίες. Η πλειοψηφία των σοσιαλιστών, αυτοί που εμφανίζονταν σαν επίγονοι των Μαρξ και Ενγκελς, πρόδωσαν τον διεθνισμό και στράφηκαν στην υπεράσπιση της πατριδας. Η μειοψηφία, με επικεφαλής το κόμμα των μπολσεβίκων, έμεινε σε διεθνιστικές θέσεις και κάλεσε σε ογώνα ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο, σε ογώνα για την προλεταριακή επανάσταση. Και καθώς οι συνθήκες είχαν αλλάξει, με το πέρασμα στη μονοπωλιακή φάση του καπιταλισμού, η θεωρητική ανάλυση του Λένιν για τη δυνατότητα νίκης της επανάστασης σε μια χώρα, σ' αυτή που θα αναδεικνύται σε αδύνατο κρίκο του ιμπεριαλιστικού συστήματος, επιβεβαιώθηκε με τη νίκη της Οκτωβριανής Επανάστασης στη Ρωσία, που άλλαξε τη ροή της Ιστορίας. Αυτή η νικηφόρα επανάσταση, που δημιούργησε το πρώτο στον κόσμο εργατικό κράτος και την πρώτη σοσιαλιστική κοινωνία, έδωσε τη δυνατότητα να μετατραπεί ο δευτέρος παγκόσμιος πόλεμος, που ξεκίνησε ως ιμπεριαλιστικός, σε αντιφαστικό ογώνα των λαών, με επικεφαλής το σοσιαλιστικό εργατικό κράτος. Αυτό το κράτος και το κοινωνικό σύστημα πάνω στο οποίο στηρίζονταν έπαιψαν να υπάρχουν από τα μέσα της δεκαετίας του '50. Κι όλα έκτοτε έχουν αλλάξει στην παγκόσμια σκακιέρα. Γιατί τα γράφουμε όλ' αυτά; Γιατί το προλεταριάτο – πάντα και σήμερα – δεν χρειάζεται μόνο, ούτε κυρίως συνθήματα, αλλά χρειάζεται γνώση. Το «προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε» δεν γράφτηκε ως σύνθημα σε τούχο, αλλά ως κατάληξη-συμπέρασμα σε μια ανάλυση που μπολίαζε τους πρωτοπόρους εργάτες με γνώση.

◆ Κάτω τα κόμματα ζήτω τα ερωτηματικά – υπογραφή κόκκινο αστέρι (σύνθημα με σπρέι στην πλατεία Νέας Σμύρνης)

Εξυπνάδες. Εξυπναδούλες, μάλλον. Κάτω τα κόμματα, έτσι γενικά και αόριστα. Οχι τα αστικά κόμματα, τα κόμματα γενικά. Ακόμα και το κόμμα του προλεταριάτου, αν υπήρχε. Επειδή, δε, δεν υπάρχει, καλό είναι να μη δημιουργηθεί ποτέ. Θα ήταν περισσότερο συνεπής ο συνθηματογράφος, αν έγραφε «κάτω η πολιτική οργάνωση». Και θα μπει στη θέση της; Το ρεμπέτ ασκέρ, η χαρά του καπιταλιστικού συστήματος.

Ο κόσμος το 'χει τούμπαν κι ο Alexis κρυφό καμάρι. Τώρα το ξέ-

Παιδί για ειδικές αποστολές

Ενας, μάλιστα, από τους παρουσιαστές της εκπομπής των Παπαχελά-Τελογλού «Νέοι Φάκελοι» ενημέρωσε την πρεσβεία ακόμη και για το ποια πλάνα ρώσων αξιωματούχων θα κόβονταν και ποια θα έμεναν κατά την παρουσίαση της εκπομπής!

Το τηλεγράφημα της πρεσβείας μόνο καλά λόγια έχει για την εκπομπή και για το κανάλι. Σημειώνει, δε, ότι αυτή η

Επρεπε να έρθει ο γερμανός υφυπουργός οικονομίας και Τεχνολογίας Στέφεν Κάπφερερ, για να πληροφορηθούμε πως το «νέο σχέδιο Μάρσαλ» που ετοιμάζουν οι Γερμανοί για την Ελλάδα, για το οποίο πανηγυρίζει όλος ο εσμός του ελληνικού καπιταλισμού (κυβέρνηση, αντιπολίτευση, επιχειρηματίες, ΜΜΕ) έχει ως βασικό πυλώνα του τη δημιουργία ειδικών επενδυτικών ζωνών, με ειδικό καθεστώς φορολογίας, εργασιακών σχέσεων και χωροταξίας. Το μάθαμε από τον

Ιδού η «κινεζοποίηση»

γερμανό υφυπουργό, γιατί οι «δικοί μας» Βενιζέλος, Χρυσοχοΐδης και Παπακωνσταντίνου, με τους οποίους συναντήθηκε ο Κάπφερερ, δεν είπαν λέξη.

Ο Κάπφερερ συνοδευόταν από γερμανούς τραπεζίτες και ήρθε για να πρετοιμάσει την επίσκεψη του υπουργού Οικονομικών και Τεχνολογίας και αντικαγκελάριου Φίλιπ Ρέσλερ, που αναμένεται να έρθει στην Αθήνα στις αρχές Οκτωβρη, για να συνεχίσει τις συζητήσεις. Θα μεσολαβήσει το φεστιβάλ των γερμανών βιομηχανών, στο οποίο θα μιλήσει ο ίδιος ο Παπανδρέου, για να τους εξηγήσει πόσο διατεθειμένη είναι η ελληνική κυβέρνηση να τους παραχωρήσει «γην και ίδωρω», προκειμένου να κάνουν επενδύσεις στην Ελλάδα.

«Η Γερμανία έχει ξεκινήσει επενδυτική επίθεση στην Ελλάδα», δήλωσε με τη γνωστή τευτονική αλαζονεία ο Κάπφερερ, αρνούμενος να μπει σε λεπτομέρειες. Τις λεπτομέρειες του καθεστώτος των ειδικών επενδυτικών ζωνών, όπως είπε, θα τις αποφασίσει η ελληνική κυβέρνηση σε συνεργασία με την ΕΕ. Ειδικά αυτή η δήλωση ακούστηκε σαν χοντροκομμένη ειρωνεία, σε ότι αφορά το σκέλος που αναφέρεται στην ελληνική κυβέρνηση. Γιατί αυτή η κυβέρνηση συμπεριφέρεται σαν κυβέρνηση Τσολάκογλου. Με την ΕΕ, βέβαια, θα παζαρέψουν οι Γερμανοί (και όχι η ελληνική κυβέρνηση), διότι υπάρχει ο ανταγωνισμός από τις άλλες ιμπεριαλιστικές χώρες, τον οποίο πρέπει να πάρουν υπόψη τους. Την ελληνική κυβέρνηση την έχουν δεδομένη.

Ειδικές επενδυτικές ζώνες υπάρχουν σε χώρες του λε-

γόμενου τρίτου κόσμου και στις λεγόμενες αναδυόμενες δυνάμεις με το τεράστιο εργατικό δυναμικό (Κίνα, Ινδία, Βραζιλία). Το ντόπιο κράτος παίρνει μια προμήθεια, ντόπιοι καπιταλιστές παίζουν το ρόλο του υπεργολάβου και του δουλέμπορου και οι ιμπεριαλιστές απολαμβάνουν πάμφρηνο εργατικό δυναμικό, που απασχολείται με όρους δουλείας, χαμηλή φορολογία και πλήρη ασυδοσία σε ζητήματα χωροθέτησης των Γερμανών δεν είναι η εσωτερική αγορά, η οποία θα παραμείνει καθηλωμένη σε επίπεδα έσχατης φτώχειας, αλλά οι κεντροευρωπαϊκές αγορές, που έχουν ακόμη κάποια καταναλωτική ικανότητα. Από την άλλη, στόχος τους δεν είναι να αναπτύξουν τον ελληνικό καπιταλισμό, αλλά να δώσουν διέξοδο σε μερικούς κλάδους της γερμανικής βιομηχανίας που έχουν μπει σε κρίση. Για παράδειγμα, ο ενεργειακός τους κλάδος μπαίνει σε φάση μεγάλων ανακατατάξεων, μετά την απόφαση να κλείσουν τα πυρηνικά εργοστάσια μέχρι το 2020, για ν' αποφύγουν φαινόμενα τύπου Φουκουσίμα. Θέλουν, λοιπόν, να ελέγξουν τον ελληνικό ενεργειακό κλάδο. Οσο για τα πολυδιαφημισμένα φωτοβολταϊκά, καλό το παραμύθι αλλά δεν έχει δράκο. Σιγά μην περιμένουν να ικανοποιήσουν τις ενεργειακές τους ανάγκες με την ηλιακή ενέργεια. Εχουν, όμως, βιομηχανίες που παράγουν πάνελ κι αυτές πρέπει να πουλήσουν σε πελάτες που θα επιδοτηθούν από το πρόθυμο ελληνικό κράτος. Οι άλλοι τομείς που εκδηλώνουν ενδιαφέρον (πέρα από τις ειδικές αποικιοκρατικές ζώνες) είναι η διαχείριση σκουπιδιών και ο τουρισμός. Χαράζουν, μήπως, καμιά αναπτυξιακή προοπτική αυτοί οι τομείς;

Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι από κυβερνητικής πλευράς δεν έγινε κανένας σχολιασμός στο θέμα των ειδικών επενδυτικών ζωνών, ενώ και ο αστικός Τύπος απέφυγε να

δώσει έκταση στο θέμα ή να μιλήσει για αποικιοκρατικό σχέδιο. Προτιμούν να πουλάνε αναπτυξιακά φούμιφαρα στους εργαζόμενους που μαστίζονται από την ανεργία.

Χαστούκι

Αχρηστό έβγαλε ο Βενιζέλος το Γραφείο Προϋπολογισμού της Βουλής και ανακοίνωσε ότι συνεννοήθηκε με τον Πετσόλινο και «θα ληφθούν όλα τα αναγκαία μέτρα για την αναβάθμιση και την εγκυρότητα του έργου του». Δηλαδή, θα τους βάλλουν τα δυο πόδια σ' ένα παπούτσι, επειδή τόλμησαν να πουν κάποιες αλήθειες.

Τι είπε το Γραφείο Προϋπολογισμού στην έκθεσή του; Οτι «με βάση ορισμένες πράττες εκτιμήσεις για τις τάσεις των εσόδων και των δαπανών που έχουν διαμορφωθεί στο επτάμηνο, εκτιμάται ότι το έλλειμμα του κρατικού προϋπολογισμού θα υπερβεί τις προβλέψεις ακόμη και με την υπόθεση ότι το σύνολο των μέτρων που προβλέπονται στο Μεσοπρόθεμο (και αφορούν τον κρατικό προϋπολογισμό), καθώς και κάποια μέτρα που λήφθηκαν αργότερα, θα υλοποιηθούν εγκαίρως και στο ακέραιο έως το τέλος του έτους». Κι ακόμη, ότι «μετά τις νέες εξελίξεις (σ.σ. βαθύτερη ύφεση) θεωρείται απόθινο να σταθεροποιηθεί ο λόγος χρέους προς ΑΕΠ το 2012, ενισχύοντας έτσι τις αμφιβολίες των αγορών για την επιτυχία του Μεσοπρόθεμου και την ανακαμψη της Ελληνικής οικονομίας». Η κυβερνητική προπαγάνδα αισθάνεται άβολα από τέτοιες εκθέσεις, ιδιαίτερα σε μια περίοδο που ο Παπανδρέου ετοιμάζεται για ένα ακόμη ρεσιτάλ ψευδολογίας στη ΔΕΘ.

Η νέα μόδα των αστών δημοσιολόγων είναι να χαρακτηρίζουν οτιδήποτε το κρατικό, ακόμα και τους κρατικούς ελέγχους, σαν «σοβιετικό μοντέλο». Οι πιο λυσσασμένοι από αυτούς τους δημοσιολόγους χαρακτηρίζουν την Ελλάδα ως «το τελευταίο κομμουνιστικό κράτος στην Ευρώπη». Και τα γράφουν σοβαρά αυτά.

Πριν από λίγες μέρες, διαβάσαμε στην «Ελευθεροτυπία», από αθρογράφο που συχνά-πυκνά μοστράρεται σαν... ακροαριστερός (Γ. Παπαδόπουλος-Τετράδης) ανάλογο πόντη, που αναφερόταν στη συγχώνευση των Alphabank και Eurobank. Ο «γάμος» των δύο ιδιωτικών τραπεζών χαρακτηρίζεται από το κράτος ως «η μοναδική θετική είδηση εδώ και τουλάχιστον δύο χρόνια», π ο οποία «έρχεται από τον ιδιωτικό τομέα, καθόλου τυχαία». Διότι «ο αργοκίνητος και απολύτως διεφθαρμένος δημόσιος είναι αφερέγγυος σε εγχώριους και ξένους επενδυτές, καθοδηγείται από ανόπτους, αμαθείς και αποκλειστικά εξυπάκηδες αργόμισθους πολιτικούς και "συμβούλους", χωρίς πείρα αληθινής εργασίας και στελεχώνεται, στη συντριπτική του πλειονότητα, από αργοκίνητο προσωπικό, που ο στόχος του δεν είναι η εργασία, αλλά η άκοπη και απρόσκοπη αμοιβή».

Τέτοιο παραλήρημα ούτε ο Μανδραβέλης δεν θα το πάθαινε. Ούτε καν ο Πρετεντεράκος. Μόνον ο Δασκαλόπουλος του ΣΕΒ έχει πει παρόμοια πράγματα: «Ο ιδιωτικός τομέας έχει καταστραφεί, πληρώνοντας ένα απολύτως διεφθαρμένο, αντιπαραγωγικό Δημόσιο. Το οποίο παραμένει αλώβιτο χάρη στη σοβιετικό τύπου δομή και προστασία, που του παρέχει το πολιτικό κομματικό σύστημα, που κυβερνά. Αν υπάρχει μια ελπίδα να βγει ο τόπος από τη δεινή θέση, που βρίσκεται, και που τα χειρότερά της δεν έχουν έρθει ακόμα, αυτή είναι η ευελιξία των ιδιωτών... Η ειρωνεία είναι που ο πρωθυπουργός ξιφουλκεί κατά το σοβιετικό δημόσιο, την ίδια ώρα που οι υπουργοί του προχωρούν σε ρυθμίσεις προστασίας και διαιώνισης αυτού του συστήματος, με μόνο κριτήριο τη διατήρηση της ψηφοφορικής πελατείας».

Είναι φανερό ότι το σύστημα ρίχνει στη μάχη και τις τελευταίες εφεδρείες, σε μια προσπάθεια να διατηρήσει την ιδεολογική κυριαρχία. Εκείνοι που έχουν τη στάμπα του προοδευτικού είναι περισσότερο χρίσμοι από τους λυσσασμένους νεοφιλελεύθερους. Αυτοί οδηγούνται στο νεοφιλελεύθερισμό, μέσω της... κοινωνίκης ευαίσθησίας. Επειδή το κράτος είναι ανίκανο, πρέπει να διαλυθούν τα πάντα, ακόμα και οι δομές του περιβόπτου «κράτους πρόνοιας» και ν' αφεθεί «η κοινωνία» να ρυθμίσει μόνη της τα πάντα. Τώρα που οι κοινωνίκες σχέσεις έχουν γείρει καταθλιπτικά υπέρ των καπιταλιστών, οι τελευταίοι δεν θέλουν το κράτος ως προστάτη-διαιτητή (με όρους «παράγκας») που θα τους προστατεύει από την ταξική πάλη των εργαζόμενων. Οι έχει απομείνει από το παρελθόν, όπως οι ρυθμισμένες με νόμους εργασιακές σχέσεις, η κοινωνική ασφάλιση, κάποιες προνοιακές δομές, πρέπει να καταστραφεί, διότι είναι... σοβιετικό τύπου. Η «αγορά» πρέπει ν' αφεθεί να ρυθμίσει τα πάντα.

Για τους εργαζόμενους κάθε προσπάθεια να γαντζωθούν στο παρελθόν είναι καταδικασμένη. Αμυντικές μάχες, βέβαια, πρέπει να δοθούν, με συνείδοση όμως ότι αυτές είναι μάχες οπισθοφυλακών, που απλώς καθυστερούν τον αντίπαλο. Αν όμως δεν υπάρχει ταξική πολιτική οργάνωση και όραμα κοινωνικής ανατροπής, ο αχαλίνωτος καπιταλισμός θα νικήσει.

Π.Γ.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: Αγρούπολες 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μιακατέλου 1 και Εργατία, ΤΗΛ-FAX 221898